

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

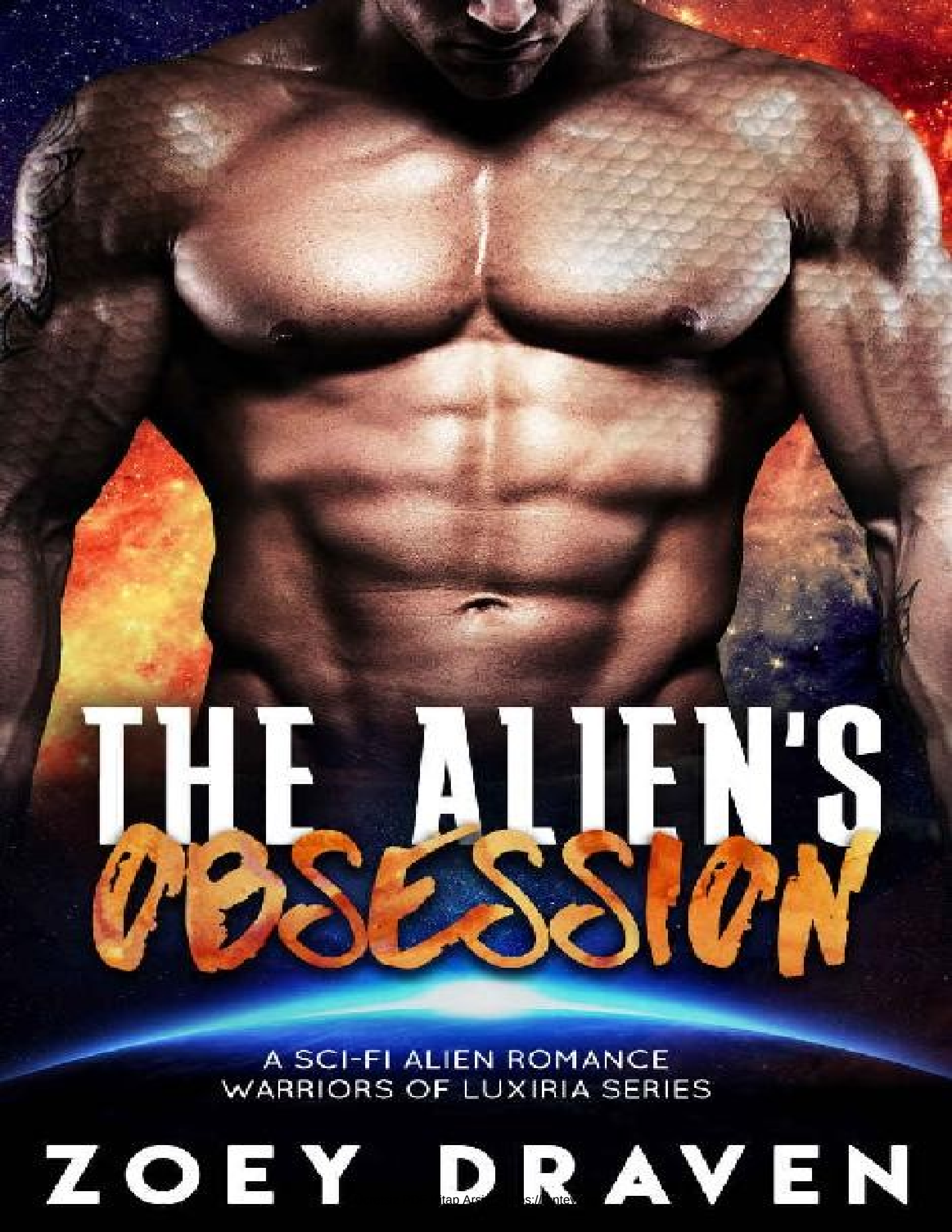
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ALIEN'S OBSESSION

A SCI-FI ALIEN ROMANCE
WARRIORS OF LUXIRIA SERIES

ZOEY DRAVEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UZAYLININ SAPLANTISI

LUXIRIA SAVAŞÇILARI - ALTINCI KİTAP

OceanofPDF.com

ZOEY DRAVEN

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Stok Sanat: Depositphotos Kapak

Tasarımı: Zoey Draven Telif

Hakkı © 2019 Zoey Draven

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>

[Bölüm 30 Sonsöz](#)

[Zoey Kraving](#) .

[Khiva'dan daha](#)

[fazlası Teşekkürler!](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

"A luksirya Büyükelçisi Kirov, komuta merkezine girer girmez Başbakanına "Bir olay meydana geldi" dedi. Vaxa'an ona taştan gözlerle baktı, savaş odasına doğru yürürken çenesi sertleşti, Kirov da onu takip etti.

Ana Lideri Vikan'ın ileri karakolu Lopixa'dan yeni dönmüştü. Ve Vaxa'an'ın Vikan'ın çaldığı insan dişi olmadan tek başına döndüğü gerçeğine bakılırsa, Kirov bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Başka bir insan dişi, bir Luxirian'ın İçgüdüsunü uyandırmıştı. Savaşçı kardeşi, Büyükelçi arkadaşı, dostu Vikan'a Kaderler tarafından bir *luxiva*, bir eş hediye edilmişti.

Kirov bu bilgi karşısında ne hissedeceğini bilemiyordu, bu yüzden zihnini elindeki göreve odakladı: yokluğunda meydana gelen olayla ilgili olarak Başbakanlarını bilgilendirmek. Vaxa'an'ın çok öfkeleneyeceği bir olay.

"Dişimi görmek istiyorum, Kirov. Çabuk ol," diye yanıtladı Vaxa'an. Vaxa'an'ın kendine ait bir insan dişisi vardı, hem de *hamile* bir dişi. Ve *luxiva*'sından uzak kalmış, birkaç yıl içinde çiftleşmemiş tüm çiftleşmiş Luxirian'larda olduğu gibi, öfkelenmeleri kolay olduğu için uzak durmak en iyisiydi.

Genelde soğukkanlı olan arkadaşı uçurumun kenarında gibiydi ve Kirov, Vaxa'an'a hemen o anda mı söylemesi gerektiğini yoksa Lopixa'ya yaptığı yolculuktan sonra onu sakinleştirmek ve merkeze oturtmak için önce dişisiyle çiftleşme seansına kadar beklemesi gerekip gerekmediğini sorguladı.

Nix, biliyordu. Haberin paylaşılması gerekiyordu.

Savaş odasının kapıları açıldı ve Kirov, Vaxa'an'ın Elçilerinden bir diğeri olan Cruxan'a başıyla selam verdi. Diğer erkek, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, yüzünde asık bir ifadeyle bekliyordu. Vaxa'an'ın beş Büyükelçisinden ikisi onlardı.

Geriye kalan ikisi, diye düşünmekten kendini alamadı Kirov, yakıcı bir kıskançlık vücuduna yayılıyordu. Diğer üçü, Lihvan, Rixavox ve şimdi de Vikan, kader eşlerini insan dişilerde bulmuşlardı.

"Anlat bana," diye emretti Vaxa'an, üç erkek yalnız kaldıklarında, komuta merkezinde konuşlanmış savaşçıların kulaklarından uzakta, savaş odasında tecrit edildiklerinde.

Kirov her zaman doğrudanlığı tercih ederdi, bu yüzden "Kristal kayıp" dedi. "Ne?" Vaxa'an tısladı, gözbebekleri düşük ışıktaki parlıyordu.

Luxirian kristali, kalan insan dişilerinin geldiği Dördüncü Çeyrek'e gidecek bir gemiye güç sağlayacak kadar büyük olan tek kristaldi. Onları Dünya denen gezegenlerine geri götürmek için o kristale ihtiyaçları vardı.

Dişilerin, Vaxa'an Altın Şehir'e döner dönmez Luxiria'dan ayrılmalari planlanmıştı.

Şimdi, o değerli ve nadir yakıt kayıptı.

Cruxan konuştu, "Dün gece görevde yedi savaşçı vardı ve hepsi de hırsızlıkla ilgili herhangi bir bilgileri olduğunu inkâr etti."

"O kristali bulmamız gerek," diye homurdandı Vaxa'an, gözleri sertleşmişti. "O olmadan..."

Başbakan başını salladı, boğazından sert bir hayal kırıklığı sesi yükseldi.

Vaxa'an uzun bir nefes aldı ve bir an için ikisine de bakarak, "Korkarım bu durumu insan dişilere karşı kötü idare ettim," dedi.

Kirov, Cruxan ile bakışlarını paylaştı.

Cruxan, "Hepimiz, yaşlılar konseyi de dahil olmak üzere, dişilerin burada bulundukları süre boyunca gözlerden uzak ve tecrit edilmiş bir şekilde kalmalarının en iyisi olacağı konusunda hemfikir olduk" dedi.

Vaxa'an bir an yanıt vermedi ama kafasında bir karar vermek için mücadele ediyor gibiydi. Kirov Vaxa'an'ın konumunu, savaşçı bir ırkın baş lideri olmanın getirdiği baskıyı kıskanmıyordu. Kirov'un kendi görevleri olsa da, doğuda denetlemesi ve yönetmesi gereken kendi karakolu olsa da, Vaxa'an'ın her an uğraştığı şeyle kıyaslandığında soluk kalıyordu.

Sonunda Vaxa'an şöyle dedi: "Vikan insan dişisini kazandı. Adı Taylor. Burada, Luxiria'da onunla kalmayı seçti. Diğerleriyle birlikte Dünya'ya dönmeyecek."

Kirov'un dudakları gerildi. Tam da şüphelendiği gibi. Göğsündeki o çirkin his başını kaldırmakla tehdit ediyordu, bu yüzden onu bastırdı. Sıkıca.

"Lopixa'dayken bana kalan dişilere kötü davrandığımı söyledi. *Luxiva*'m da onları tecrit etme yöntemimize katılmadığını söyledi. Taylor dişilerin korkmuş ve huzursuz olduğunu söyledi."

Kirov'un kasları gerildi. Luxirian erkekleri dişilere zarar verme fikrinden nefret ederdi ve Vaxa'an'ın sesindeki acıyı, göğsündeki rahatsızlığı hissettiği kadar keskin bir şekilde duyabiliyordu.

Tekrar Cruxan ile göz göze geldi. Tüm Büyükelçiler arasında sadece Kirov ve Cruxan insan dişilerden hiçbirine maruz kalmamıştı. Vaxa'an onları karaya çıkar çıkmaz komuta merkezine yerleştirmiş ve sadece onları Krevoraglardan kurtarmak için kurtarma görevinde bulunan, İçgüdülerini onlar için uyanmamış olan erkeklerin onlara hizmet etmesine ve onları korumasına izin vermişti.

Kirov meraklı olmadığını söylerse yalan söylemiş olur. Delicesine, çıldırtıcı bir merak. Bu dünyaya geldiği andan beri meraklıydı ve tek düşünceliliği bu merakı yatıştırmamayı özellikle zorlaştırıyordu.

Ama sonra Vaxa'an'a, Luxiria'ya olan sadakatini hatırladı. Bir Büyükelçi olarak, Başbakanının kararına saygı duyacaktı.

O zaman bile, zihninin dişileri görme ihtiyacının etrafını sardığını hissetti. İçlerinden birinin *onun* olup olmadığını görme ihtiyacı.

Başını sertçe salladı, bu çekime karşı savaştı. Kirov her zaman farklı olmuştu. Ama takıntıları Luxiria'nın teknolojisini diğerlerinin mümkün olduğunu düşündüğünden daha ileri götürmüştü. Ve bu takıntıların ona verdiği zarar, katlandıkları her şeye rağmen ırkının hızlandığını görmek için buna değerdi.

Kirov daha sonra şöyle dedi: "Bunun neden olduğunu hepimiz biliyoruz. Erkekler kaderli eş hikayeleri duyuyor, insan dişilerin İçgüdülerini uyanıyor. Bu öngörmüş olmamız gereken bir şey. Erkekler kalan dişilerin burada kalmasını, Dünya'ya dönmemesini isteyecektir."

"Yeminli savaşçılarımdan emirlerime bu şekilde ihanet etmesini beklemiyordum," dedi Vaxa'an, boynuzları hayal kırıklığı içinde doğrulurken.

Kirov basitçe, "Çaresizlik harekete geçirir," dedi. "Söylemeliyim ki... kristali ne zaman geri alacağımızı bilmiyoruz, Vaxa'an. *Eğer* bulursak tabii. Belki de çaresiz bir erkek tarafından çoktan yok edilmiştir. Bilmediğimiz için, bulana kadar kalacakları yere karar vermemiz gerekiyor. Dedğiniz gibi, muhafızlarından mutsuz olduklarına dair raporlar aldım. Başka düzenlemeler yapılması gerekiyor."

Vaxa'an sinirli bir nefes daha verdi ve ikisinin arasına baktı. "Bana dürüstçe söyleyin dostlarım, sizce bu konuda adaletsiz ve ikiyüzlü davrandım mı? Onları saklayarak, İçgüdüleri onlar için potansiyel olarak uyanabilecek erkeklerden uzak tutarak?" Vaxa'an savaş odasının kapısına doğru baktı. "Ben Luxirian'ım. Bir dişi aramaktaki asıl amacım üremek ve ırkımızı devam ettirmektir. Bunun yerine, *luxiva*'mı buldum. Başka bir erkeğin kendi dişisini bulmasını engellemek benim hakkım mı?"

Kirov'un çenesi gerildi ve içinde şaşırtıcı ve kesici bir acı yükseldi. Tekrar bastırdı. Cruxan onun yanında hareketsiz duruyordu.

Vaxa'an sözlerine şöyle devam etti: "Onları serbest bırakmalı mıyım, gezegenimizi görmelerine, erkeklerimizi tanımalarına ve kendi kararlarını vermelerine izin vermeli miyim? Onları koruduğumu, onlara bir seçenek sunduğumu sanıyordum ama şimdi acaba onlara yanlış bir seçenek mi sunuyorum diye merak ediyorum. Çiftleşmiş bir Luxirian onlara herhangi bir insan erkeğinin davranabileceğinden daha iyi davranacaktır. *Bunu* kesinlikle söylüyorum."

"Onlara bu seçeneği sunun," diye öğüt verdi Cruxan. "Kesin olarak bilmenin tek yolu bu."

Kirov, "Gerekirse Altın Şehir'in tepesindeki Büyükelçi konutlarından birini onlar için donatabiliriz," dedi. "Vikan'ınki olabilir. Yine de özel bir yer olur ve muhafızlar görevlendiririz ama bulundukları yerden daha iyi olur."

Vaxa'an başını salladı ve ikisine de baktı. "Peki sizce onların görülmesine izin vermeli miyim?"

Cevap Kirov'un dilinin ucundaydı ama bunun bencilce bir cevap olup olmadığına karar veremedi. İlk tepkisini reddederek "Hayır" dedi.

Cruxan ona sert bir bakış attı.

Vaxa'an, "İtiraf ediyorum, cevabın beni şaşırttı Kirov. Kendi İçgüdüünüzün bir kişi için uyanıp uyanmadığını görmek isteyeceğinizi düşünmüştüm."

"Arzuladığımı ve gerekli olan şey içimde çatışıyor," diye yanıtladı Kirov. Vaxa'an'ın bilmesinin adil olacağını düşündü. "Onunla savaşıyorum, her

Span. Ama dediğim gibi, çaresizlik eyleme yol açar. Çaresiz erkeklerin ne yapacağını tahmin edemeyiz."

"Peki ya sen?" Vaxa'an ona bakarak sordu. "Senin ve yaptıkların hakkında endişelenmeme gerek var mı?"

Kirov bunu düşündü, Cruxan'ın da onu izlediğini çok iyi biliyordu. "İlk emirlerinize itaat edeceğim Vaxa'an," dedi Kirov sonunda ona. "Onları aktif olarak aramayacağım."

Garip bir şekilde Kirov, Vaxa'an'ın bu sözler karşısında rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına mı uğramış görüldüğüne karar veremedi.

"Ancak, Altın Şehir'deki kendi konutum, onların barındırılmasını önerdiğim yüksek teraslarda bulunuyor," diye dikkatle devam etti Kirov. "Eğer dışımı görürsem, eğer İçgüdülerim onun için uyanırsa..."

Özlem o kadar yoğundu ki vücuduna saldırdı ve her bir kasını gerdi.

Kirov homurdandı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Eğer bu olursa... hiçbir şey beni ondan uzak tutamaz. Sizin emirleriniz bile, Başbakan."

Vaxa'an ona, eğitim salonlarında her karşılaştıklarında takındığı aynı ifadeyle dikkatle baktı. Sanki o an onu yenip yenemeyeceğini ve yenerse nasıl yeneceğini hesaplıyordu.

Kirov onun bakışlarına karşılık verdi ama Vaxa'an Cruxan'a döndü ve "Ya sen?" diye sordu.

Cruxan'ın sırtışı yavaş ve durgundu. Hiç şüphesiz aynı sırtışı, geriye kalan birkaç Luxirian dişisini gece için kürklerini ısıtmaya ikna ederken de kullanıyordu.

"Benim cevabım da Kirov'unkiyle aynı," diye yanıtladı diğer Büyükelçi, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde. "Onlardan ayrı kalma isteğinize saygı duyacağım. Ama sanırım hepimiz biliyoruz ki... bazen Kader'in bizim için başka yolları vardır. Kaderimi onların ellerine bırakacağım."

Vaxa'an keskin bir nefes verdi ve düşüncelerini toparlamak için kısa bir an ayırdı.

"Şimdi gidip kadınlarla konuşacağım. Kirov, bir konutu uygun şekilde donat. Vikan'ın eski konutu yeterli olacaktır. Diğerlerinden en uzak olanı ve yakın gelecekte ihtiyacı olmayacak," dedi Vaxa'an, ancak bunu söylerken dudakları gerildi.

İhanet Vaxa'an'ın hiç hoşuna gitmemişti. Vikan'ın komuta merkezinden bir dişi insan çalması -kaderinde dişi olsun ya da olmasın- canını yakmış olmalı, özellikle de hepsinin kan kardeşi kadar yakın olduğu düşünüldüğünde.

"Cruxan," diye hitap etti Vaxa'an.

"Evet?"

"O kristali bulun," diye homurdandı Baş Liderleri.

Bununla birlikte Vaxa'an savaş odasından çıkıp koridorda ilerleyerek kalan insan dişilerin kaldığı odalara doğru yürüdü.

Kirov dönüp ona baktığında Cruxan ona baktı.

"Beklediğimden daha iyi karşıladı," dedi Cruxan.

Kirov'un kulaklarında bir uğultu başladı, artık acil görevi yerine getirilmişti. Parmakları iki yanında kıpırdadı, zihni Vaxa'an'ın o anda girdiğine şüphe olmayan odaya doğru sürüklendi.

Sadece küçük bir bakış ve Kirov kesin olarak bilecekti.

Nix.

Parmaklarını avuçlarının iç i n d e sıkı ve pençelerinin kalın etini kestiğini hissetti.

Cruxan tekrar sııttı. "Acıyor, değil mi?" "Ne acıtıyor?"

"Bilmemek," dedi Cruxan. "Ve sen, Kirov... sen belki de *bunun* nasıl bir his olduğunu bilmeyen tek Luxirialılardan birisin, senin gibi bir dahi. Tüm hayatını *her şeyi* bilerek yaşadın. Bilgiyi özümsemek senin için kolay. İtiraf etmeliyim ki seni buradaki diğer insanlar gibi varoşlarda görmek hoşuma gidiyor."

Kirov homurdandı. Cruxan en yakın arkadaşlarından biriydi ve ona her konuda güvenebileceğini, sonuna kadar sadık kalacağını biliyordu.

Ama Cruxan hangi düğmeye basacağını biliyordu.

"Bana dürüstçe söyle," dedi Kirov. "Kristali kimin aldığını biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Cruxan, ifadesi ağırlaşarak. Bir elini kafatasının etrafında kıvrılan siyah boynuzlarından birinin üzerinde gezdirdi. "Ama yalan söylemeyeceğim ve bunun olmasından dolayı mutsuz olduğumu söylemeyeceğim."

Kirov'un çenesi bir sıkılıp bir açılıyordu. Dişiler geldiğinden beri, savaşçıları için yaptığı özel zırh üzerinde neredeyse hiç ilerleme kaydedememişti. Onlar dikkatini dağıtıyordu.

İyice araştırmak istediği ama yapamadığı bir şey. Ve bu onu deliliğe sürüklüyordu.

Cruxan onu dikkatle izledi ve şu tavsiyede bulundu: "Bu gece bir diş bul Kirov. Bir *Luxirian* dişisi. Bırak bu gerginlikten biraz kurtulsun. Çok gerginsin. Bu şekilde çok uzun süre kaldığında neler olduğunu hepimiz biliyoruz."

Kirov durdu ve Cruxan'ın önerisini düşündü. Belki de sıcak, istekli bir diş ona iyi gelecektir. Bir ay döngüsünü aşkın süredir biriyle çiftleşmemişti ve

Luxirianlar şehvet düşkünü varlıklar olarak bilinirdi. Cruxan, her gece emrinde sonsuz gibi görünen bir dişi akını ile gerginliğini giderirdi.

Kirov, "Bunu dikkate alacağım," dedi.

"Hepimizin iyiliği için, *yap*," diye yanıtladı Cruxan.

Kulaklarındaki uğultu giderek artıyordu ve savaş odasının kapısına döndü. "Yarın eğitim odasında görüşürüz."

Cruxan'ın cevabını beklemedi. Uzun koridorda derin bir nefes aldı ama sonra koridorda nöbet tutan savaşçıların onu izlediğini fark edince doğruldu. Sanki patlamak üzere olan bir silahmış gibi.

Kirov, komuta merkezindeyken sık sık yaptığı gibi, başını koridordan aşağıya, dişilerin bulunduğu yere çevirmekten kendini alamadı.

Baştan çıkarma, en saf haliyle.

Hırlayarak arkasını döndü ve dışarıya açılan kapılara doğru ilerledi.

Belki de Cruxan haklıydı.

O gece bir kadına ihtiyacı vardı.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

A Lainey, azalan kadın grubu dar bir çember oluşturup fısıldaşırken düşünmeden edemedi.

"Sence ne yapmalıyız?" Crystal sordu.

Normalde neşeli olan sarışın sessiz ve kararsız görünüyordu ve bakışları her birinin üzerinde gezinerek tepkileri ölçmeye çalışıyordu.

Lainey omzunun üzerinden baktı, gözleri kısılmıştı. Getirildikleri gezegenin lideri -Luxiria deniyordu- kollarını iki yana açmış, kendisiyle birlikte gelen muhafızlarla konuşuyordu.

Kendi dilinde konuşurken tonu kısıydı, kadınlara karar vermeleri için mahremiyet ve zaman tanıyordu.

"Onlara güvenmiyorum," dedi Lainey, başını tekrar küçük gruplarına çevirerek. Kendisi de dahil olmak üzere sadece Erin, Crystal ve Bianca kalmıştı. Cecelia ve Taylor'ı bu Luxirianlar yüzünden çoktan kaybetmişlerdi... onlarla birlikte diğer uzaylıların elinden kurtarılan Beks'ten bahsetmiyorum bile.

Bianca sessizdi. Liderin getirdiği haber - uzay gemilerinin eve dönmesi için gerekli yakıtın kaybolduğu - onu histerik bir hale sokmuştu ve daha yeni sakinleşmeye başlamıştı. Son zamanlarda çok mutluydu, her an eve gönderilebileceklerini düşünüyordu. Kızını, kocasını özlemişti.

Lainey, "Ayrılmamız gereken anda bu yakıtın gizemli bir şekilde ortadan kaybolması biraz fazla uygun," dedi. "Taylor'ın aniden geri gelmemesinden bahsetmiyorum bile, o uzaylı

"eşiyile" geride kalmaya karar verdiğini iddia ediyor. *Puh-lease*. Bizimle oynuyorlar!"

"Lainey," dedi Erin usulca, gözlerini Bianca'nın çökmüş omuzlarına dikmeden önce onu yakalayarak.

Lainey keskin bir suçluluk duygusuna kapıldı ve bu lanet gezegene geldiklerinden beri 'barındırıldıkları' odanın zeminine baktı, çenesi titriyordu.

Hapsedilmiş, diye düşündü Lainey dudaklarını acı acı bükerek. Daha çok hapsedilmiş gibi. Pencere yoktu. Dışarıdan kilitlenen tek bir kapı. Sadece yemek saatlerinde gelip giden iki gardiyan.

Söylemeye gerek yok, *hepsi* biraz çıldırmıştı.

"Bence doğruyu söylüyor," dedi Erin sessizce, bakışları tekrar uzaylı lidere yöneldi. "Bizi eve göndereceklerini söylediklerinde buna inandım." "O

zaman bizi neden gönderiyorlar?" Crystal bakışlarını gergin bir şekilde kaçırarak sordu. "Burada olmamızın tüm amacının... hiçbirinin bizi eve

göndermemesi o l d u ğ u n u sanıyordum.

erkekler... *uyanırdı* ya da buna ne diyorlarsa."

Çünkü Cecelia'nın onlara söylediği buydu. Bu Luxirianların içlerinde potansiyel olarak ömür boyu eş seçebilecek bir şey vardı. Uykuda olan ve bu eşi ilk kez gördüklerinde canlanan bir şey.

Eğer bu hikâyelere inanılacaksa, Beks, Cecelia ve şimdi de Taylor'ın başına gelen buydu. Uzaylı liderin eşi Kate'den bahsetmiyorum bile.

Cecelia onlara Vaxa'an denen liderin bu yüzden onları orada barındırdığını söylemişti. Böylece diğer erkekler uyanmayacak, kadınlar da herhangi bir bağlılık duymadan Dünya'ya geri dönebileceklerdi.

Saçmalık, diye düşündü Lainey. Cecelia'dan hoşlanıyordu ama buna inanmak biraz zordu.

Erin Crystal'ın sorusunu yardımsever bir şekilde "Bilmiyorum" diye yanıtladı.

Lainey tam ağzını açıp daha sonra pişman olacağı bir şey söyleyecekti ki Bianca'yı tekrar gördü... ve kelimeleri yutmayı başardı.

Dudakları sanki onları içeride tutacakmış gibi birbirine bastırdı, sonra topuğunun üzerinde döndü ve Vaxa'an'a doğru yürüdü.

Onu fark ettiğinde başını yana eğdi ve doğruldu. "Bir karara vardın mı, dişi-"

Lainey sözünü kesti, "Sana neden güvenelim ki? Çünkü açıkçası dostum, sana güvenmemiz için bize hiçbir neden vermedin."

Vaxa'an 'dostum' deyince şaşkınlıkla kaşlarını çattı ama şöyle cevap verdi: "Yaşanan olaylar talihsiz, kadın, ama Elçilerimden biri şu anda kristali arıyor."

Sakin tonu onu rahatsız etti. "Peki ya hiç bulunamazsa ne olacak?"

Gözbebekleri küçüldü. "Bilmiyorum," dedi sessizce.

Lainey farkına vardı ve bir adım uzaklaştı. Kristal hakkında doğruyu söylüyor olması mümkün müydü?

Boğazını temizledi ve "Peki bizi neden taşıyorsunuz?" diye sordu.

Vaxa'an'ın gözleri onun yanından geçip hâlâ çember halinde duran meraklı kadın grubuna kaydı ve sesini yükselterek, "Karar sizin. Odaları taşımak zorunda değilsiniz. Kristalin yerini bulana kadar burada kalabilir ya da Altın Şehir'deki bir konuta taşınabilirsiniz. Özeldir ama size Luxiria manzarası ve temiz hava sağlayacaktır. Teraslara çıkabilir, güneşimizin ve ayımızın tadını çıkarabilirsiniz."

Özlem Lainey'nin içini doldurdu, nefesi kesildi.

Ay ışığı.

Vaxa'an yumuşak bir sesle devam etti: "Son zamanlarda arkadaşın Taylor'ın dikkatimi çektiğine göre, bu mahallede mutsuz ve huzursuzmuşsun. Bir konutun seni daha mutlu edebileceğini düşündüm. Daha memnun."

Lainey gözlerini kırıştırdı ve omzunun üzerinden diğer kadınlara bakmak için döndü.

Arkasını döndü ve "Peki ya şu sürekli duyduğumuz İçgüdü ne olacak?" diye sordu.

Vaxa'an boğazının arkasından gırtlaktan bir ses çıkardı ve "Bu bir risk *tev*. Ama Elçilerimden sadece ikisi senin kalacağın terasta yaşıyor ve Horex ile Vixron," diyerek en başından beri yemeklerini getiren aynı muhafızları işaret etti, "konutunda görev yapacaklar. Başka hiçbir erkek sizi görmeyecek."

Lainey çembere geri çekildi.

Ay ışığı, diye düşünmeden edemedi ve *ay ışığına* duyduğu özlemin yüz hatlarının her yerinde yazılı olup olmadığını merak etti.

"Bakın, dürüst olacağım, biraz temiz hava ve lanet bir pencere için bir uzaylının eşi olma riskini almaya hazırım," dedi küçük gruba. "Yani... şimdiye kadar D vitamini eksikliği çekmiş olmalıyız."

Erin'in yüzünde alaycı bir gülümsemenin fısıltısı belirdi ama Crystal ve Bianca'ya bakmak için döndü. Gruplarının diplomatu yumuşak bir sesle, "Katılıyorum ama bu karar oybirliğiyle alınmalı," dedi.

Crystal'ın gözleri dönerek odaya baktı ve keskin bir nefes verdi. "Ben Los Angeles'liyim, tamam mı? Şu anda biraz güneş için adam öldürebilirim. Ben taşınalım derim."

"Bianca?" Lainey hâlâ yere bakan esmere bakarak sordu. "Ne diyorsun?"

Bianca başını salladı. "Bu teslim olacağımız anlamına geliyor. Hayır, bizi *hemen* eve geri göndermelerini talep etmeliyiz. Beklemekten *bıktım!*"

"Elbette," dedi Lainey, kenara çekilip Vaxa'an'a eliyle işaret ederek, "devam et."

Erin ona bir bakış daha attıktan sonra Bianca'ya şöyle dedi: "Bu durumda gücün onlarda olduğunu biliyorsun B. Sadece dayanmak zorundayız. Her şey o kafeslere geri dönmekten iyidir... o diğer gezegende."

Lainey sertçe yutkundu. Evet, *her şey* bundan daha iyiydi.

Bianca sesi titreyerek, "Birazdan yola çıkmamız gerekiyordu," dedi. "Cecelia yakında gideceğimizi söylemişti!"

"Ama biz değiliz. Belli ki," dedi Lainey, sinirleri yıpranmış bir halde. Bianca haftalardır bunu yapıyor, bir duygusal patlamadan diğerine savruluyordu.

Ve belki de Lainey onunla empati kuramıyordu. Lainey'nin bir kızı ya da kocası yoktu... ya da bir ailesi. Belki de Lainey onu kısılandığı, onun sahip olduklarını istediği için Bianca ona ters davranıyordu.

"Kapa çeneni, Lainey," diye tersledi Bianca, gözleri yaşlı ama öfkeliydi. "Alaycı, acımasız ve kötü sözlerini duymaktan bıktım. Başta sana şüpheyile yaklaşmıştım ama bana *sadece* dış görünüşünün güzel olduğunu gösterdin."

Lainey bu yorumun ne kadar acı verdiğini kimseye itiraf etmezdi. Milyon yıl geçse bile.

Ama omurgasını dikleştirdi ve gülümsedi - gerçi bu daha çok dişlerini göstermek gibiydi - "Ne tesadüf. Annem de bana hep böyle söylerdi."

Annesi sık sık, "*Güzel olman iyi bir şey Lainey, çünkü akli başında hiç kimse seni başka türlü sevmez,*" derdi.

Ama Nadine onu sevmiştii. Nadine, Lainey'nin tam tersiydi. Tatlı, utangaç ve *iyi* biri olan Nadine.

Hiç sahip olamadığı ailesi.

Sadece Nadine de gitmişti. Ya da en azından vücudundaki kanser onu alıp götürmüştü.

"Tamam, kes şunu," dedi Erin, sanki iki huysuz çocukmuşlar gibi iç çekerek. "Bianca, bu odadan çıkmanın kafanı dağıtmana yardımcı olabileceğini düşünmüyor musun?"

"*Hiçbir şey* aileme dönmeyi aklımdan çıkaramayacak," dedi Bianca, yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama gözlerinde kararlılık parlıyordu. Lainey annesine bakarken boğazının düğümlendiğini hissetti.

Crystal, "Burada kilitli kalmak hiçbirimize iyi gelmiyor," diye belirtti.

"Ve o uzaylılardan birinin beni hayatımdan çalmasını istemiyorum," diye haykırdı Bianca. "Hayır, ben burada kalıyorum. Tam burada."

Erin uzun bir nefes verdi, gözleri Crystal ve Lainey'ninkilerle birleşti.

Lainey sessizce başını sallayıp gruba bakarak, "Ben değilim," dedi. "Kayıp yakıtı ne zaman bulacaklarını bilmiyor. Tabii bulabilirlerse. Başka bir şey bulana kadar bir gün de geçebilir, haftalar da. Ve o zamana kadar, sırf Bianca kalmak istiyor diye bu odada daha fazla kalamam."

"Güzel. Git buradan. Zaten kimse seni burada istemiyor," dedi Bianca ve ateş çukurunun diğer tarafına geçip minderlerin arasına oturdu. Esmer kadın dizlerini göğsüne çekti ve Lainey onun omuzlarının titremeye başladığını gördü.

Lainey'nin çenesi titriyor, kalbi göğsünde sıkışıyordu.

Crystal yumuşak bir sesle, "Ben de gidiyorum," dedi ve Erin'e bakarak gözlerinden özür diledi. "Bu duvarlar beni delirtiyor. Özür dilerim."

Erin Bianca'yla kalacaktı. Lainey de bunu herkes kadar iyi biliyordu. Bunu yapamayacak kadar iyi kalpli, yufka yürekliydi.

Erin yere baktı.

"Erin," dedi Lainey yumuşak bir sesle, "herkese yardım edemezsin, özellikle de yardım edilmek istemediklerinde."

"Onu öylece bırakamam, Lainey," diye yanıtladı Erin, Lainey'nin bakışlarıyla buluşarak. Lainey'nin kalbi tekrar sıkıştı ve arkadaşı olarak gördüğü birini geride bıraktığı için kendini suçlu hissetti. "O çok kırılgan. Burada yalnız bırakılamaz."

Lainey'nin Bianca'dan hoşlanmaması daha da derinleşti. Elinde değildi.

"Kendine gelecektir," dedi Erin, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, ikisini de rahatlatmaya çalışarak. "Siz şimdilik gidin. Yakında görüşeceğimizden eminim."

Ya yapmazlarsa?

Lainey bu düşünceyi dile getirmedi. Erin'i kucaklamaya giden Crystal'a baktı. Crystal geri çekilince Lainey de aynısını yaptı, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Ayrıldıklarında Erin onun elini sıktı. Erin küçük, alaycı bir gülümsemeyle, "Kibar ol," dedi.

Lainey gülümseyerek, "Ben her zaman iyi biriyimdir," dedi. "Sadece diğerleri öyle düşünmüyor."

Erin eğlenerek başını salladı ve Lainey Crystal'ın Bianca'ya veda etmeye gidişini izledi.

Erin onun ikisini izlediğini gördü ve "Söylediklerinde ciddi değildi, Lainey. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Lainey Bianca'ya baktı ve sessizce, "Hayır, bence ilk kez tam olarak ne hissettiğini söyledi," dedi.

Bununla birlikte Lainey esmere yaklaştı ve Crystal konuşmaları için onlara yer verdi. Lainey söyleyeceklerinin kısa olacağını bildiği için onun önünde çömeldi.

Lainey yumuşak bir sesle, Bianca'dan başka kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle, "Birbirimizden pek hoşlanmadığımızı biliyorum," dedi, "ve kabul ediyorum, benden hoşlanman için sana hiçbir neden vermedim. Ama Erin iyi bir insan. Belki de tanıdığım en iyi, en özverili insan. Korktuğun için onu cezalandırma. Bu oda onu da etkiliyor."

Lainey ayağa kalktı ve Bianca ona baktı, yüz ifadesi öfke, üzüntü ve suçluluk arasında gidip geliyordu. Sevgiyle vedalaşmadılar ama Lainey zaten yakında birbirlerini göreceklerini hissediyordu.

Lainey başını sallayarak geri çekildi ve Vaxa'an'a doğru giderken yanından geçen Erin'in kolunu sıkmak için uzandı.

Lainey çenesini yukarı kaldırarak, "Crystal ve ben gidiyoruz," dedi.

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, küçük tartışmalarını duymuştu ve ona kendini bir deney faresi gibi hissettirecek şekilde bakıyordu.

Boğazını temizledi ve eski bir sinir alışkanlığı olan sessiz bir melodi eşliğinde parmaklarını uyluklarına vurmaktan kaçındı. "Erin ve Bianca kalacaklar. Şimdilik."

Vaxa'an'ın bakışları onun ve Crystal'ın yanından diğer iki kadına kaydı. Başını sert bir şekilde salladı ve "Horex onların muhafızı olarak geride kalacak. Vixron hemen yeni konutunuza kadar size eşlik edecek."

Artık adını Vixron olarak bildiği muhafız öne çıktı. Onu sayamayacağı kadar çok kez görmüştü ama adını sormak hiç aklına gelmemişti.

"Pekâlâ o zaman," dedi Lainey başını kaldırıp ona baktıktan sonra bakışlarını biraz arkasında duran ve Luxirianların gözleriyle tam olarak karşılaşmayan Crystal'a kaydırıldı. "Gitmeye hazırız."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"**T**oto, içimde artık Kansas'ta olmadığımıza dair bir his var," dedi Lainey, Vixron ucube *hovercraft*'ı bir dağ şehrinin tepesindeki geniş taş terasa indirdiğinde.

Demek burası Luxiria'ydı.

Lainey ve Crystal, korumaları olarak görev yapan iri yarı Luxirian'ın yardımını reddederek *hovercraft*'tan tökezleyerek indiler ve karınları sert, sıcak taş bastırarak terasın uzun, geniş balkonuna doğru koştular.

Luxiria... karanlık bir güzelliğe sahipti. Lainey bunu beklemiyordu. Zihninde sade bir manzara, belki de sık ağaçlardan oluşan bir orman, nemli, boğucu bir hava, garip canavarlardan gelen tuhaf seslerle dolu bir orman ve dört, beş ya da altı gözlü ve binlerce bacaklı yaratıklar hayal etmişti. Öte yandan, dünya dışı bir gezegenin neye benzeyeceğine dair hayal gücünü besleyen tek şey *Uzay Yolu* ve *Yıldız Savaşları*'ydı.

Ama Luxiria hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Çarpıcıydı. Üzerinde bulundukları dağdan siyah kumlar fışkırıyor, akıyor ve Lainey'nin görebildiği kadarıyla araziye kaplıyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen uzakta, etkileyici bir şekilde görkemli, uzun, sivri siyah dağlar gördü.

Lainey bir kez İskoçya'ya gitmişti, dağlık bölgelerin, Glencoe'nun çarpıcı manzarasını hatırlıyordu, en sevdiği konçerto gibi güzel melankolik ve unutulmazdı.

Ama Luxiria'nın manzarası Glencoe'nun steroidli hali gibiydi. Ve böyle bir manzaraya sonsuza kadar bakabileceğini fark etti.

Crystal onun yanında usulca, "Biliyor musun, nedense şu ana kadar hiç gerçek gibi gelmemiştir," dedi. Lainey gözlerini sahneden ayırıp ona bakmayı başardığında sarışın omuz silkti ve "Hiçbiri gerçek görünmüyordu. Ama *bunu* nasıl inkâr edebilirim ki?"

Kaçırılma. Uzaylı yaşamı. Başka bir gezegende olmak, Dünya'dan o kadar uzaktı ki Lainey bunu bildiği rakamlarla nasıl ölçebileceğini bilmiyordu.

Crystal'ın bahsettiği şey buydu.

Lainey bu duyguyu biliyordu. Çünkü o da çok ama çok benzer bir şey yaşıyordu.

Kaydedilen bir başka şey de sıcaktı. Birkaç haftadır onları barındıran binanın dışına adım attıkları anda, üzerlerine yoğun bir sıcaklık çökmüştü.

Bu Lainey'yi rahatsız etmiyordu. Gökyüzünde *iki* güneşin altında ter içinde kalsa da, her şey o lanet odanın serin, sirkülasyonlu, steril havasından daha iyi hissettiriyordu. Tenindeki sıcaklığı ve yüzündeki güneşi hissetti, sıcak bir esintinin kızıl saçlarının tellerini gözlerine doğru savurduğunu hissetti... ve uzun zamandır ilk kez mutluydu. Özgürdü, zincirlenmemişti, açık havadaydı.

Ve *müzik* gibi hissettirdi.

"Yeni evimize bakmaya hazır mısınız?" Crystal, Lainey'nin fark ettiğinden daha uzun süre orada durduktan sonra sordu.

Omzunun üzerinden baktı ve Vixron'un kubbeli bir evin girişinin yanında durduğunu gördü. Ya da en azından Lainey'nin bir ev olduğunu düşündüğü şeyin.

Teras sessiz ve ıssızdı. O terasta toplam beş ev sıralanmıştı ama Lainey, Vaxa'an'ın Altın Şehir adını verdiği şehrin tamamının dağdan oyulmuş teraslarla kaplı olduğunu görmüştü.

"Evet," dedi Lainey, tüyler ürpertici manzaraya sırtını dönüp kim bilir ne

kadar süre kalacakları yere yaklaşırken. "Hadi gidelim." Kemerli metal bir kapıdan geçen iki kadın geçici evlerini inceledi. Lainey daha şimdiden bunun muazzam bir yenilik olduğunu biliyordu.

Sadece geniş olduğu için değil, aynı zamanda büyük pencerelerden içeri dolan bol miktarda doğal ışıkla dolu olduğu için.

'Oturma odasının' içinde, yemek saatlerinde sık sık toplandıkları diğer odadaki ateş çukuru düzeneğinin aynısı vardı. Ve sığağa rağmen, sanki biri evi onlar için hazırlamaya gelmiş gibi tam ortada bir ateş yanıyordu.

Çıplak ayaklarını taştan korumak için zemine değişik desen ve renklerde canlı kilimler serilmişti. Lainey evin arka tarafına, labirent gibi bir koridora yaklaştığında *yatak* odası olarak düzenlenmiş iki oda gördü; her odada iki tane gerçek *yatak* vardı

-Yerdeki yastıklı minderlerin yerine. Bu minderler kürkler ve pelüş yastıklarla doluydu ve Lainey bunlardan birine gömülmek istedi ama bunun yerine keşfetmeye devam etti.

Son kapı, banyoların kutsal kâsesini ortaya çıkardı.

Arkasından Crystal, "Aman Tanrım." dedi.

Çünkü banyo *çok büyüktü*. Tam ortasında, yüzeyinden buhar yükselen büyük, batık bir havuz vardı. Tarihteki en büyük küvet.

Lainey gözlerini kocaman açarak, "Bu gece ne yapacağımı biliyorum," diye mırıldandı. İşte o zaman suçluluk duygusu onu vurdu. Sert bir şekilde.

"Erin burada olmalı," dedi Lainey. Ancak son anda, "Bianca da burada," diye ekledi.

Crystal onun omzuna bir el koyarak, "Kendine gelecektir," dedi.

Oturma odasına döndüklerinde, Vixron hâlâ ön kapının yanındaki yerindeydi, bacakları geniş bir duruşla ayrılmış, kolları yanında dimdik duruyordu.

Lainey'i dikkatle izliyordu ve dudakları neredeyse kıpırdıyordu. Kuşkusuz Lainey onun gözetimi altında pek uslu durmamış ve onun İngilizce anladığını ve konuştuğunu keşfettikten sonra bir iki kez onu fena halde hırpalamıştı.

Yine de omurgasını dikleştirdi ve burnunu çekti, "Bu iş görür, Vixy. Sanırım."

Vixron'un dudakları birbirine yapıştı. "Bir sonraki görüşmemizde Başbakan'a memnuniyetinizi bildireceğim."

"Ee," dedi Crystal sessizce. "Şimdi ne olacak?"

Lainey içini çekti, gözleri tekrar pencereden dışarı, Luxiria'nın etkileyici manzarasına kayd.

Terasa geri dönmek için can atıyordu ama daha şimdiden, iki güneşin yoğunluğu yüzünden teni kızarıyor ve lekeleniyordu. Kızıl saçlı olmak, on kişiden dokuzunun açık tenli olduğu anlamına geliyordu. Açık ten güneşle asla anlaşamazdı. Lainey'nin geniş kenarlı güneş şapkaları ve paranın satın alabileceği en yüksek SPF ile kendini örtmek zorunda kaldığı yaz aylarında Nadine'in ne kadar kolay bronzlaştığını hep kıskanmıştı.

"Bekleyeceğiz," dedi Lainey omuzlarını silkerek ve büyük pencerelerden birinin önünde durdu. Tam dibinde bir çıkıntı vardı ve Lainey

76 tuşlu bir klavye uzunluğunda olduğunu fark etmekten kendini alamadı. "Her zaman yaptığımız gibi."

Gözleri dağın sivri tepelerini buldu ve saygıyla onların dış hatlarını izledi.

Crystal içini çekti, "Ben banyo yapacağım. Hazır başlamışken yüzeyim bari."

Lainey onun az önce geldikleri koridorda geri çekildiğini duydu.

Manzaraya bakarken ellerini geniş çıkıntıya dayadı. Parmaklarını başlangıç pozisyonuna getirdi, taş yerine siyah ve beyaz tuşları hayal etti. Ve sessizce Chopin'in Op. 20 Do diyez minör Noktürn'ünü çalmaya başladı.

"Cruxan'ı karakoluna geri gönderdim," dedi Vaxa'an Kirov'a o gece savaş odasında, çağrıyı aldıktan sonra içeri adımını atar atmaz.

Kapı arkasından kapandı. Kirov kaşlarını çatı. "Neden?"

"Orada konuşlanmış bazı muhafızlarından haber almış. Bu sabah erken saatlerde bir Luxirian kristalinin bir grup savaşçıyla birlikte geldiğini duymuşlar."

"Kristalin onlardan birinde olduğunu mu düşünüyor?" Kirov sordu ama o zaten biliyordu. "Ama nasıl? Burada görev yapan tüm savaşçıları zaten defalarca sorgulamıştık."

"Belki de yalan söylediler. Belki de onu Altın Şehir'den çıkarabilecek bir savaşçıya teslim ettiler," diye homurdandı Vaxa'an. "O iki dişiye serbest bırakma kararımı sorguluyorum. Artık savaşçılara tamamen güvenemem."

Kirov'un çenesi gerildi. "Gittiklerini sadece birkaç kişi biliyor. Güvende olacaklar. Geceleri evime döndüğümde orada olacağım ve hiçbir erkeğin onlara yaklaşmamasını sağlamak için özenli olacağım."

Vaxa'an onu dikkatle izledi. "Ay kutlamaları için yakında Troxva'ya dönmeniz gerekecek. Karakolunuzdan çok uzun süredir uzaktasınız."

Kirov başını eğdi. "Birkaç dakika içinde ayrılacağım. Geliştirmekte olduğum zırh teknolojisini bitirmek istiyorum."

Vaxa'an'ın gözleri önündeki Com ekranlarına geri döndü.

"Ayrıca," diye ekledi Kirov, "ben gidersem Altın Şehir'de başka Büyükelçi kalmayacak. Benim yokluğumda geri dönmeleri için Lihvan ya da Rixavox'u çağırmanız. Önlem olarak."

Vaxa'an kısa bir nefes çekerek, "Sanki onları çiftleşmiş hayattan koparabilirmişim gibi," dedi. Parmaklarının bir dokunuşuyla telsizleri kapattı ve Kirov onun muhtemelen hiç ayrılmamış olduğunu fark etti. Kirov yine Vaxa'an'ın rolünü, sorumluluklarını kıskanmıyordu. "Ama haklısın. Altın Şehir'i en azından bir Büyükelçi olmadan terk etmenin zamanı değil. Siz ayrıldıktan sonra Lihvan'ı geri dönmesi için çağıracağım."

Kirov başını sallayarak onayladı.

"Git," dedi Vaxa'an. "Biraz dinlen. Sanki bir rotasyon boyunca uyumamış gibi görünüyorsun."

Kirov sanki uzun süredir uyumamış *gibi* hissediyordu.

"Cruxan çiftleşmek için bir dişi bulmamı önerdi," diye mırıldandı.

Arkadaşından eğlence akıyordu. "Bu senin için de iyi olur.

Hiçbir şey bu kadar rahatlatamaz."

Kirov Vaxa'an'a baktı ve ayrılmadan önce, "Belki de kendi tavsiyene uymalı ve *lüksüne* geri dönmelisin," dedi.

Arkasından Vaxa'an homurdandı, "Planlıyorum. Bu gece uyumayacak."

Komuta merkezinin dışına çıktıktan sonra Kirov bir hovercraft'a bindi ve gökyüzüne yükselerek ikamet ettiği terasa doğru uçtu. Beş Büyükelçinin konutları görüldüğünde, gözleri hemen insan dışilerin yaşadığı konutu aradı.

Pencerelerden altın rengi bir ışık yayılıyordu ve bir pencereden Vixron'un nöbet tuttuğunu gördü. Dişileri görmemişti. Onların uyuduğunu varsaydı.

O uğultulu merak tüm gücüyle geri döndü ama Vaxa'an'ın ihaneti iyi karşılamadığını hatırlayarak onu bastırdı, bir ateş gibi söndürdü.

Konutun önündeki terasta kırmızı bir parıltı gördüğünü sandı ama bakışlarını yeniden odakladığında hiçbir şey göremedi.

Kirov hovercraft'ı kendi konutunun önüne sorunsuzca indirdi ve çalıştırdı. Yaratılmasına yardım ettiği teknolojinin hafif uğultusu yerini sessizliğe bıraktı ve Luxirian gecesinin sakinliği ve serinliğiyle karşılaştı.

Hovercraft'tan atladıktan sonra bir an durdu ve neredeyse dolunay halindeki ayın gümüş ışığıyla aydınlanan gezegenine baktı. Doğuya, Troxva'daki kendi karakoluna doğru baktı.

Tanıdık bir sıkışma kaslarını kapladı ve gözlerini kapattı.

Troxva ve onunla birlikte gelen tüm ağır sorumluluklar ve eski suçluluklar.

Troxva, Kirov'un bir teknoloji danışmanı olmadığı, zamanını laboratuvarlarında geçiremediği, aksine... bir lider olmak zorunda olduğu bir yerdi.

Troxva, hem sevdiği hem de nefret ettiği bir yerdi. Troxva, efendisinin yaşadığı yer.

Kulaklarına daha çok kaba bir hırıltı gibi gelse de, bir iç çekti.

İnsan dişilerin evinin yakınındaki yumuşak bir ses dikkatini çekti, gözleri hızla açıldı, vücudu gerildi, hazırlandı. Karanlığa bakarak terası taradı, tamamen hareketsiz bir şekilde dinledi.

Ama başka bir şey duymadı, Vixron dışında başka Luxirian hissetmedi.

Kirov başını salladı ve Troxva'ya doğru son bir kez baktı,

Kendi evine girmeden önce insan dişilerin konutuna son bir kez özlemle baktı.

Hayal kırıklığı omuzlarını ağrıttı ve başını boynunun etrafında döndürerek acıyı hafifletmeye çalıştı. İçeri girdiğinde, o gece çiftleşmek için bir dişi bulması gerektiğini hatırladı, onu boğmadan önce bu hayal kırıklığını hafifletmeye yardımcı olmak için.

Kirov bir lanet okuyarak kapıyı arkasından kapattı. Eliyle biraz gerginlik atacaktı. Belki o zaman sonunda uyuyabilirdi.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Lainey'nin hayatının sonsuza dek değiştiğini anladığı anlar oldu. Dört yaşında ilk kez piyanonun başına oturmak gibi. On dört yaşında eski, güzel bir konçertoyu tamamladıktan sonra kulaklarında yankılanan gök gürültülü alkışları duymak gibi.

Babasını annesini aldatırken yakaladığı an gibi. Annesinin sosyetik arkadaşları için hiçbir şey olmamış gibi davrandığı an gibi.

On sekiz yaşına bastığı anda ailesinin evinden taşınmak, ilk kez özgürlüğü, rahatlamayı ve gerçek mutluluğu hissetmek gibi.

En iyi arkadaşının, tüm evrende en çok sevdiği kişinin yirmi beş yaşında meme kanserinden öldüğü an gibi.

Uzaylılar tarafından insan kaçakçılığı çetesi için kaçırılmak gibi.

Ve şu an olduğu gibi, iki kubbeli evin arasındaki gölgelerde nefes nefese saklanmış, Luxirian bir erkeğin hovercraft'ından inişini izliyordu.

Lainey'nin bir hovercraftın yaklaştığını duymadan önce hayranlıkla seyrettiği manzaraya bakmak için döndüğünde kalp atışları üç kat hızlandı. Teni ay ışığında gümüş gibi görünüyordu, keskin yüz hatları neredeyse muhteşemdi. Bariz gücü, bilenmiş kaslarının büyüklüğü, nefesinin kesilmesine neden oldu.

Gözleri, parmaklarının fildişi tuşlara çekildiği gibi ona çekilmişti: kaçınılmaz, bir zorlama, bir *ihtiyaç*.

Başı döndüğünde, dizleri titrediğinde Lainey kendini sabitlemek için yanındaki evin duvarına uzandı. Onu utandıran

Sürpriz bir şekilde, uyarılma vücudundan aşağı ok gibi inerek kalçalarının arasında birikti. O kadar yoğun ve ani olmuştu ki Lainey hemen orada orgazm olabileceğini düşündü.

Eli duvara kaydı ama dizlerinin üzerine düşmemek için son anda kendini tuttu. Genişleyen bakışlarını tekrar uzaylıya çevirdiğinde donup kaldı. Adamın vücudu ona doğru dönmüştü, rengini belirleyemediği gözleri tam da onun üzerindeydi.

Sadece adam arkasını döndüğünde tekrar nefes aldı ve parlak bir rahatlama onu duvara yasladı. Adamın, kaldıkları evin üç ev aşağısında, terasın en sonundaki konuta girişini izlemek için başını eğdi.

Vaxa'an bu terasta sadece Büyükelçilerin yaşadığını söylemişti, diye hatırladı.

"Büyükelçi" her ne demekse. Onlardan biri miydi?

Lainey bir an daha bekledi, kalp atışları kulaklarında çarpıyordu. Kuyruğunu kıstırıp eve geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Crystal işini bitirdiğinde uzun ve sıcak bir banyo yapabilir, sonra da daha önce gördüğü pelüş yatağa yuvarlanabilirdi.

Ama onun gözlerinin ne renk olduğunu görmek istiyordu.

Görmesi gerekiyordu. Ayrıca, Lainey yapması gerektiğini *bildiği* hiçbir şeyi yapmazdı.

Konu müziğe geldiğinde ise hiç disiplini yoktu. Her zaman tüm disiplinini piyano tezgahında oturup, her gün saatlerce pratik yaparak, her notayı bir sonraki mükemmel notaya sorunsuzca geçene kadar mükemmelleştirerek kullandığını varsaymıştı.

Yani gerçekten... Duvardan uzaklaşıp gölgelerden ortaya çıktığında ve üç ev aşağıya süzülürken onu kim suçlayabilirdi ki?

Büyükelçi'nin evi ile hemen yanındaki evin arasındaki ara sokakta yavaşça adım attığında Lainey'nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Yaptığı şeyin potansiyel olarak riskli ve tehlikeli olduğunu bildiği için teni kızarmış ve kolları karıncalanmıştı. Luxirian erkekleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Bu düşünce neredeyse duraklamasına neden oluyordu ama içindeki, derinlerindeki bir şey ayaklarını ileri doğru itti.

Bilmek zorundaydı. Ama adamın gözlerinin renginden başka *ne* bilmesi gerektiği bir sır olarak kalmıştı.

Zihninin arkasında bir önsezi duygusu yükseldi. Cecelia'nın yeni bir Luxirian'la döndüğünde kadın grubuna söylediği bir şey

arkadaşı yedekte. Onu ilk kez gördüğünde bir şeyler hissetmişti... bir çekim, o zamanlar ona anlam veremediği garip bir bağlantı hissi.

Lainey başını salladı, düşüncelerini temizlemeye çalıştı, hain bedenini kontrol altına almaya çalıştı.

Hayır, tüm bu 'İçgüdü uyanışı', tüm bu 'kaderli eş' olayı... çok saçmaydı.

Hayır, diye düşündü, vücudu uğulduyordu. Bu gizemli Büyükelçi, neredeyse iki yıldır seks yapmamış olduğu gerçeğiyle birleştiğinde, onu heyecanlandıran ilk Luxirian'dı. Vücudu kurak dönemini sona erdirmek istiyordu ve görünüşe göre vücudu *onu* seçmişti.

Hepsi buydu. Cinsel ilgi ve çekim.

Onunla seks yapacağından değil. Adamın Luxirian bir karısı ve yolda bir bebeği olabilirdi.

Bu düşünceyle midesinin nasıl sıkıştığını görmezden geldi. Hayır. O sadece merak ediyordu.

Kendini tam bir sürüngen gibi evin arka tarafına doğru süzülürken, önünden geçtiği pencerelere kısaca göz atarken bulduğunda kendine söylediği şey buydu.

Vay canına, Lainey, diye düşündü kendi kendine, *keşke annem seni şimdi görebilseydi.*

Evin ön tarafındaki iki pencereden kimse görünmüyordu, bu yüzden Lainey yavaşça, eğer evlerin yapıları birbirine benziyorsa, yatak odalarının olduğunu bildiği yere yaklaştı.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, evin en son penceresinden içeri baktı.

Oradaydı.

Soyunuyordu. Lainey'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hayatı boyunca ağzının suyunu akıtan, yontulmuş, erkeksi vücutlar görmüştü. Eski erkek arkadaşlarının hepsi -adil olmak gerekirse, sadece üç tane vardı- çoğu sabah spor salonunda en az bir saat geçirmiş ve adil protein paylarını almışlardı.

Ve Lainey muhafızlarını zaman zaman üstsüz görmüştü, gördüğü Luxirianların -Vaxa'an da dahil olmak üzere- kesinlikle *yığınla* olduğunu biliyordu.

Ama bu uzaylı.

Hiçbir şey onu vücudunun nasıl tepki vereceğine hazırlamamıştı. Tüm kadınların kendilerine verilen gri, yumuşak tuniklere verdikleri isim olan 'üniformasının' altında

Her sabah meme uçları sıklaşıyor, tüyleri diken diken oluyor ve uyarılma oranı %110 artıyordu.

Büyükelçi'nin teni karanlıkta mavi görünüyordu ama Luxirian teninin ışığı tuhaf bir şekilde yansıttığını biliyordu. Sürekli değişiyordu. Zaten gömleksizdi ve yer değiştirdiğinde Lainey onun düz, koyu renkli meme uçlarına saplanmış küçük, metal çubukları görebiliyordu. Ağzı sulanarak adamın tadının nasıl olduğunu merak etti. Göğüs kasları mükemmel bir şekilde kare şeklindeydi ve gergin karnına doğru iniyordu, üzerinde bir gram bile yağ yoktu. Sadece kas. Saf kas ve saf, sınır tanımayan güç.

Neredeyse çok uzaklarda gördüğü siyah sıradağların renginde olan koyu renkli boynuzlar başının tepesinde kıvrılmıştı ama onlara baktıkça hafifçe yukarı kalkmaya ve düzelmeye başladıklarını fark etti.

Büyüleyici, diye düşünmekten kendini alamadı ve pencereye yaklaştı.

Siyah, uzun, gevşek saçları kürek kemiklerinin ortasına kadar sarkıyordu ve Büyükelçi pantolonunun bağcıklarını etkin ve hassas bir şekilde çözerken sallanıyordu.

Ve onları kalçalarının kalın, kaslı uzunluğundan aşağı ittiğinde, onlardan kurtulduğunda ve sonra tamamen ve tamamen çıplak olarak tam boyuna yükseldiğinde... Lainey nasıl nefes alacağını unuttu.

Aleti yarı dikti... ve yükseliyordu. Ve kalınlaşıyordu. Bir bebeğin kolu büyüklüğündeydi ve uzunluğunun üstünü ve altını kaplayan küçük, yuvarlak topuzlar varmış gibi görünüyordu.

Aman Tanrım.

Lainey pencereye o kadar yakındı ki, burnu neredeyse açıklık boyunca uzanan şeffaf cam benzeri malzemeye bastırılmıştı. Derin, sessiz bir nefes alarak ciğerlerini çok ihtiyaç duyduğu oksijenle besledi.

Gözleri adamın yüzüne kaydı. Adam Lainey'nin sadece profilini görebileceği şekilde dönmüştü ve gözlerinin rengini görmek için hava hâlâ çok karanlıktı.

Adam dönüp uzak duvarın dibindeki yatağa uzanmaya gittiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yatak tıpkı kendisinininki gibi kürklerle doluydu. Adam minderlere yaslanırken Lainey onun gözlerinin kayarak kapandığını gördü.

Bir an için onun gece için uyuyacağını düşündü, ama sonra elinin hareket ettiğini gördü ve nefesini içine çekti.

Yatağın karşısındaki pencereden içeri süzülen bir ay ışığı huzmesi onun hareketlerini aydınlattı. Lainey yanaklarının sıcak ve derin bir şekilde kızardığını hissetti.

Kıpkırmızı, muhtemelen saçlarına benzer bir renkte, şafak vakti farkına vardığında.

Mastürbasyon yapıyordu.

Mastürbasyon yapıyordu.

Birini ovmak. Maymuna şaplak atmak.

Ve Tanrım, Lainey izliyordu. Tam bir röntgenci. Asla başka tarafa bakmak istemiyordu.

O da izledi.

İsimsiz Büyükelçi'nin -eğer öyleyse bile- yavaşça başlamasını izledi. Güçlü yumruğu, inanılmaz kalınlıktaki sikinin tabanını sıkıca kavradı, eli o kadar büyüktü ki aslında her tarafa sığıyordu ve okşadı... yukarı, aşağı, yukarı, aşağı, yukarı, aşağı.

Lainey'nin gözleri onun hareketlerine takılmıştı. Rapt. Gözetlerken dudaklarından hırıltılı nefes fısıltıları dökülüyordu. Biraz daha yaklaştı, onu varlığından haberdar etmemek için yavaşça hareket etti.

Birkaç dakika içinde, ay ışığının aydınlattığı sikinin başında parıldayan bir şey gördü. Pre-cum olduğunu fark etti ama daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Bir deniz kulağı kabuğunun içi gibi parıldıyordu, yanardöner ve ısıtılıydı.

Lainey alt dudağını yaladı ve hızlı, cezalandırıcı bir keskin zevk dalgası hissettiğinde kalçalarını birbirine kenetledi. Büyükelçi'nin göğsü daha hızlı yükselmeye başladı. Boynuzları daha da dikleşmeye başladı. Çıplak kalçaları gerilmeye ve sıkılaşmaya başladı.

Lainey onun kendini tuttuğunu hissetti. Adamın yumruğunu hızlı ve sert bir şekilde sikmek için can *attığını* hissediyordu ama adam önce kendisiyle dalga geçiyor, hazzının başlangıcını ortaya çıkarıyor, giderek kenara yaklaşıyordu.

Ya da belki de hüsnükuruntu, kendi fantezisiydi. Porno dışında bir erkeğin mastürbasyonunu hiç izlememişti. Kendini... yaramaz hissetti. Şaşırtıcı derecede samimi hissettirdi.

Lainey'nin parmakları tişörtünün eteklerine doğru kaymaktan kendini alamadı. İçine giyecek bir şey verilmediği için çıplaktı. İşaret parmağının pedi kaygan kıvrımlarının arasına dokunduğunda dudağını ısırdı, meme uçları karıncalandı. Yatağında sırtüstü yatan uzaylı erkek için *sırılısklam* olmuştu.

Adam inledi ve kadın bu sesi kapalı pencereden bile duyabildi. Bu ses kızın kaşlarının bir araya gelmesine neden oldu.

neredeysse boğuk bir inilti çıkaracaktı. Başı döndü ve kendini duvara yaslayarak sabitledi.

Tanrım, bu ses...

Bunu tekrar tekrar duymak istiyordu, tercihen *onu* cum.

Lainey kendini salladı. Aldığı zevkin sisinde bile düşüncelerinin tehlikeli olduğunu biliyordu.

Ancak bu onu, başparmağı klitorisinin üzerinde gezinirken bir parmağını amına doğru kaydırmaktan alıkoymadı.

Lainey ne kadar süre pencerenin önünde durup kendini orgazmın kıyısında tuttuğunu ve *onun* da aynı şeyi yapmasını izlediğini bilmiyordu.

İyi hissettirdi. Lainey etini hissetmeyi özlemişti, uyarılmanın onu nasıl acıttığını özlemişti. Yıllardır mastürbasyon yapmamış gibi hissediyordu. Hiç bitmesini istemiyordu.

Ama Lainey'nin kontrolü cam gibi kırılıyordu. Ve uzaylı titremeye başladığında, lezzetli, uzun, boğuk bir inilti kulaklarıyla buluştuğunda ve yumruğunu daha hızlı, daha sert sikmek için kalçalarını kaldırdığını algıladığında, daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

O da yapmayacak, Lainey fark etti, sersemlemişti. *Boşalacak*.

Sonra farkına varmadan aptalca bir şey yaptı. Tam adamın geri dönüşü olmayan noktaya yaklaştığını anladığı anda, daha iyi görebilmek için ayaklarını sürüyerek bir adım daha yaklaştı.

Hafif bir hareket dikkatini çekti. Başını ona doğru salladı. Ve gözleri birleştiğinde Lainey etrafındaki dünyanın değiştiğini hissetti.

Ay ışığında mavi olduğunu gördüğü gözleri irileşmişti.

Ve sonra, evin duvarlarını salladığını hissettiği bir kükremeye, uzaylı Büyükelçi boşalmaya başladı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dİnanç.
İnançsızlık öylesine şaşırtıcı, öylesine inanılmazdı ki Kirov'un beyni -nadir görülen mutlu bir an için- tamamen kapandı. Sessiz hiçlik

O kadar sert orgazm oldu ki, omurgası uyuduğu platformdan dışarı fırladı.

Yine de, evinin dışındaki gölgelerden onu izleyen insan dışısından gözlerini ayırmadı.

Uykudaki İçgüdü'sü hayatında ilk ve tek kez uyanırken, bakışları kızın bakışlarına kilitlenmişti.

Onun eşi, onun luxiva'sı.

Fates, onu bulmuştu!

Bir vahiy. Bir öncesi ve bir sonrası, o kadar net ve şaşırtıcı ki Kirov daha şimdiden o andan önce nasıl yaşadığını merak ediyordu.

Gençliğinden beri, bir Luxirian'ın İçgüdü'sünün uyanmasının hayata gelmek gibi bir şey olduğunu duymuştu. Doğrudan Kader'den gelen bir yaşam nefesi.

Ama Kirov bunun Kader'den gelen bir nefes gibi olduğunu düşünmüyordu. Hayır, daha çok gözlerinden, bedeninden, hayatı boyunca farkına varmadan içinde boğulduğu bir örtünün yırtılması gibiydi.

Gerçek özgürlük, gerçek amaç. Hayatını değiştiren o anda hissettiği şey buydu.

Güçlü orgazmının son titreşimleri dindiğinde ve karnını yeterince dölle kapladıktan sonra, hâlâ o inançsızlık sarmalındaydı.

O kısa hareketsizlik anı ona pahalıya mal oldu.

Dişi, adam gözünü bile kırpamadan gözetleme yerinden kaçtı.

Nix!

Kirov homurdanarak uyku platformundan fırladı ve kamarasından çıkıp merkeze ve konutunun ön kapısına doğru koşmaya başladı.

Ona ulaşma umuduyla neredeyse kapıyı rayından çıkaracaktı. Onu gördü.

İnsan dışı, onun ve Cruxan'ın -neyse ki boş olan- evleri arasındaki sokağı dönüyordu.

Kirov düşünmedi. Tüm kan zihninden sikine doğru akarken nasıl düşünebilirdi ki? İçgüdüğü -içindeki garip, baş döndürücü, güçlü bir güç- hak ettiği eşine sahip çıkmasını istediğinde?

Kirov, kız daha sokağın köşesinden uçamadan ona doğru hamle yaptı ve onu belinden yakalayarak hâlâ çıplak olan bedenine doğru çekti.

Onun kokusunu aldığı anda neredeyse inleyecekti, o kadar lezzetli, o kadar *doğru* bir kokuydu ki, siki onu dizlerinin üzerine çöktürmekle tehdit eden bir karşılık verdi.

Kadının şaşkın bakışları Kirov'unkilerle çarpıştı. Kirov gözbebekleri büyürken homurdandı, gözleri ilk kez dışısının yüz hatlarında gezindi ve onları dikkatle ezberledi.

Gözleri maviydi, kendisinininkine benziyordu, ancak gözlerinin rengini çevreleyen beyaz vardı. Yüz hatları narindi, burnu küçüktü, dudakları gür ve pembeydi. Teni solgundu, yanaklarında ve burnunun kenarında küçük koyu noktalar vardı.

Ve saçları.

Fates'in saçları ateş koru rengindeydi, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Onun kızıydı.

Kirov boğazından alçak sesle mırıldandı ve hâlâ içgüdüleriyle hareket ederek kolunu kızın dolgun göğüslerinin hemen altına sardı. Daha sonra kendine lanet edecekti. Daha sonra aklının nerede olduğunu merak edecekti.

Ama o anda ondan ve onun kader arkadaşı olduğu bilgisinden başka bir şey düşünemiyordu.

"*Luxiva*," diye homurdandı yumuşak bir sesle, kızın sadece göğsünün ortasına kadar geldiğini fark etti. *Vrax*, ne kadar da küçüktü. "*Vellixa*."

Çok güzel.

Kadın çığlık attığında başı geriye gitti, sert ses karşısında kasları gerildi. Kulakları çınladı.

"Kadın!" diye homurdandı.

"Bırak beni!" diye ılık atarak adamın vücuduna sarıldı ama onu yerinden kımıldatamadı. "Bırakın beni!"

Kirov'un zihni dondu. Ne yazık ki vücudu da öyle, bu yüzden dişisinin istediğini yapmadı. Aksine, kolları daha sıkı kenetlendi, daha çok kadının kollarından kurtulup sonsuza dek ulaşamayacağı korkusuyla.

Uzaktan bir erkeğin onlara doğru koştuğunu duydu. Kirov kafasını kaldırdı. Bu, insan dişilere muhafız olarak atanan savaşçı Vixron'du.

Vrax!

Kirov onu görünce hırlamaktan kendini alamadı. Ve tepkisi şok ediciydi. Bunun kendi iğds olduğunu fark etti; dişisi çiftleşmemiş ve işaretlenmemişken ona bu kadar yaklaşan başka bir erkek tarafından tehdit ediliyordu.

Kirov kendini silkeledi, doğruldu ama elini bırakmadı.
luxiva.

Vixron önündeki manzaraya bakarken gözleri kısıldı. Kızıl saçlı kadın Vixron'u görünce kollarında debelenmeyi bıraktı ve kıskançlık Kirov'u bir bıçak gibi kesti.

Bu erkeğe güveniyor muydu?

Sonra dişisi tersledi, "Zamanı gelmişti! Ya kaçırılıyor ya da öldürülüyor olsaydım? Yanıt sresinin kısalığından bahset!"

Kirov'un kaşları birbirine çatıldı ve Vixron kadının sözleri karşısında doğruldu.

"Sen... zarar görmedin mi?" Vixron tereddütle sordu, gözleri Kirov'a kayıyordu, bakışlarında temkinlilik belirgindi, eli kalçasındaki kılıflı silahın üzerinde geziniyordu.

Kirov bu ima karşısında karanlık bir şekilde hırladı. "Kim olduğumu unutma savaşı," dedi, sesi ll ve dikkatliydi. Bu onu şaşırttı çünkü Kirov ll ve dikkatli *olmaktan başka bir şey* hissetmiyordu.

Aklını kaçırmış gibi hissediyordu. Vahşi. Pervasız. Sanki artık hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibi. Vixron'un omurgası Kirov'un kasıtlı olarak söylediği sözlerle kırıldı.

İngilizce, kadınının dili, gerçi nadiren kullandığı bu dil hâlâ dilinde bulanık bir his uyandırıyor.

"Evet, Büyükelçi," diye hitap etti Vixron, onu selamlarken başını hafifçe eğdi. Vixron'un Vaxa'an'ı selamladığı kadar alçak değil, ama yine de Kirov'un yüksek rütbesine sayėı gösterecek kadar alçak. "Bağışlayın beni."

Kirov'un zihninin durumu kavraması o ana kadar sürdü. Ve kötü görünüyordu. Çok kötü.

İşte oradaydı, çıplaktı, kollarında çırpınan kadın için sertleşmişti ve orgazm olduktan sonra kendi vücudunu kaplayan dölleri şimdi de kadının tuniğini kaplamıştı. Hatta bir kısmı, ona karşı mücadele ettiği kolunun iç kısmındaki ette parılıyordu.

Kirov'un vahşi, ilkel bir parçası bu görüntüyü *arzuluyordu*, onu döllerleriyle daha da işaretlemek *istiyordu*. Oh, bunu yapabileceği kötü yollar...

Kirov'un mantıklı ve *biraz* da zeki yanı, hızlı hareket etmezse bu durumun kontrolden çıkabileceğini biliyordu.

Bundan nefret etmesine rağmen Kirov kızıl saçlı kadını hemen serbest bıraktı, tamamen bırakmadan önce ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin oldu. Onun dokunuşunun yokluğunu fiziksel bir acı gibi hissetti ve ona uzanmamak için yumruklarını sıktı.

Dişinin Vixron'a dönmeyip, Cruxan'ın konutunun bulunduğu binaya sırtını dönmesi, durumu kendince değerlendirip, dikkatli bakışlarını onun üzerinde gezdirmesi Kirov'u memnun etti. Kirov onun göğüs uçlarının tuniğinin altından nasıl sertleştiğini görebiliyordu.

Derin bir nefes aldı ve dondu kaldı. Çünkü sadece *ona ait* olan çekici kokunun altında başka bir şeyin kokusunu alıyordu. *Uyarılma*.

Kirov'un yumrukları, pençeleri etini ısırana kadar daha da sıkıldı ve kanı yüzeye çıkarken acıyı hissetti.

Onu mastürbasyon yaparken izlerken *tahrik* olmuştu. Onu izlemek *hoşuna* gitmişti.

Bu bilgi onu rahatlattı. Şehvetle.

Sonra kendine geldi. Önce Vixron'la ilgilenmesi gerekiyordu çünkü savaşçı ona üstü örtülü bir şüpheyle bakıyordu.

Tüm Luxirianlar gibi Kirov da çıplaklığından utanmıyordu, bu yüzden hâlâ çıplak olan Vixron'a doğrudan hitap ederken gözünü bile kırpmadı: "Dişilere daha iyi göz kulak olmalısın savaşçı."

Vixron tekrar başını eğdi. "Bağışlayın beni Büyükelçi. Terasa çıkmak istediğini söyledi. I-"

"Onun nerede olduğunu kontrol etmeyi düşünmedin mi?" Kirov hırladı, kasları değişti ve büyüdü. Gölgelelerin arasından dişinin hafifçe soluduğunu duydu. "Burada onların koruyucusu sensin, savaşçı."

Kirov, şehvetinin ve inançsızlığının ötesinde, Vixron'un Kirov döndüğü anda terasta olması gerektiğini biliyordu. Bir hovercraftın yaklaştığını duymalı, dişiye kontrol etmeliydi. Başka bir erkek ya da çaresiz bir savaşçı olsaydı...

Kendini silkeledi ve sonra hızlı bir nefes aldı, zihni yarışmaya başlamıştı. Gözleri dışisine kaydı ve onun gölgelerin arasından, ayın elmacık kemiklerine ışık saçtığı o büyüleyici mavi gözleriyle kendisini izlediğini gördü. Kadının bakışları vücudunda gezindi ve adam kadının bariz incelemesi karşısında bilinçsizce doğruldu.

Kirov Vixron'a, "Biraz gerginlik atmak için kendimi tatmin ediyordum," dediğinde bakışları yukarı kaydı ve gözleri büyüdü.

Vixron boğazının arkasından bir ses çıkardı, ancak Kirov bu ihmalden dolayı utanç duymadı.

Sonra şöyle devam etti: "Penceremin dışından beni gözetliyordu. Orada ne kadar kaldı, bilmiyorum." Kadına döndü. "Sen ne zamandır *oradaydın*, kadın?"

Luxiva'nın ağzı açık kaldı ve yanaklarına kırmızı bir sel yayıldı. "Sen...sen...ben...ben *asla*-"

"Muhtemelen başından beri," diye devam etti Kirov, "sonuna kadar" derken bakışlarını onun üzerinde tutuyordu.

Söylenmemiş anlamı karşısında nefesi kesildi ve bakışlarını yakaladığında orgazm anını zihninde tekrarlayıp tekrarlamadığını merak etti. Çünkü *öyleydi*.

Esinti değişti ve Kirov onun uyarılmışlığının bir başka ipucunu yakaladığında neredeyse inliyordu. Ağzı sulandı.

Dişi gözlerini kırıştırdı ve sonra kendini salları gibi oldu.

"Bu ne cüret!" diye bağırdı aniden ve Kirov onun yanaklarının kızarmasını, dudaklarının hayal kırıklığıyla büzülmesini ve gözlerinin öfkeyle parlamasını büyük bir hayranlıkla izledi. "*Casusluk* yapmıyordum!"

Kirov neredeyse sırtıyordu. Ona hoşnutsuz bir bebek *privixi*'yi hatırlatıyordu.

Kirov kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak duruşunu genişletti. Kadının bakışlarının bacaklarının arasına düşmesi ve sikini görünce dudaklarının aralanması onu memnun etti.

"O zaman ne yapıyordun, ben kendimi tatmin ederken uyuduğum odanın penceresinin önünde dikiliyor muydun?"

"Böyle söylemeyi kesecek misin?" diye tısladı. Kirov göz ucuyla Vixron'un tekrar değiştiğini gördü, kendini içinde bulduğu durumdan rahatsız olduğu belliydi.

"Ne gibi?" Kirov başını yana eğerek sordu. Bir elini doğrulmuş boynuzlarının üzerinden geçirmek için uzandı ve içinde depoladığı huzursuz enerjiden dolayı eli titredi.

Fates, *luxiva*'sı önünde duruyordu. *Luxiva*'sı! Ve tek istediği onu kaçırmak, onunla hınzırca oynaşmak, ağzından başka hangi delirtici kelimeleri çıkarabileceğini görmek olduğu halde ona karşı kayıtsızmış gibi davranmak zorundaydı.

Vrax!

"Sen... '*kendini tatmin etmek*' deyip duruyorsun!" diye tısladı.

"*Tev*. Ve?" Kirov söyledi. "Benim yaptığım da buydu. Aynı fikirde değil misiniz, bayan? Ne de olsa sen de oradaydın."

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı kadın ellerini havaya kaldırarak. "İyi! *Evet*, oradaydım. Tam bir sapık gibi seni *gözetliyordum*. O yüzden beni dava et!"

Kirov gözlerini kırptırdı, içinde şehvetle savaşıyor bir eğlence vardı. Bu dışının bir dili vardı ve henüz anlamadığı kafa karıştırıcı kelimeler kusmak için bile olsa, onu istediği şekilde üzerinde kullanmasını istiyordu. Ancak bir süre sonra, belki de bu dili onun üzerinde karşılıklı olarak çok daha zevkli bir şekilde kullanacaktı.

"Pete ve Sue kim?" diye sordu. "Ve 'sapık' nedir?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı nefesinin altında. O daha ağzını açmadan Vixron'a döndü ve "Bak, bu sadece büyük bir yanlış anlaşılma. Ben iyiyim. Hiçbir şey olmadı. Sadece beni korkuttu, hepsi bu. Şimdi yatmak istiyorum, tamam mı?"

Kız duvarı ittiğinde Kirov gerildi, içindeki her şey onu gözünün önünden ayırma düşüncesine isyan etti. Sadece bu düşünce bile göğsünü panik içinde sıktı.

Ya onu bir daha hiç görmediyse? Ya o sadece bir halüsinasyonsa, Kader'in zalim bir oyunuysa?

Kirov, Vixron'un hâlâ kendisini izlediğini fark etti ve yapmak zorunda kaldığı en zor şey olmasına rağmen, bakışlarını geri çekilen *luxiva*'dan uzaklaştırıp şüpheli savaşıya odakladı.

"Dışının güvenli bir şekilde konuta ulaştığından emin olun," dedi. "Ve gecenin geri kalanında kapıda nöbet tut. Dinlenmeye ihtiyacın olduğu belli olduğu için sabah senin için yardım görevi ayarlayacağım."

Vixron başını sallayarak, "Evet, Büyükelçi," dedi.

Kirov'un vücudu gevşedi, Vixron arkasını dönüp terastan aşağı doğru adım attığında kaslarındaki gerginlik azaldı.

Kirov onu hâlâ görebiliyordu. Yürürken vücudunun zarif salınışını izledi, içinde özlem dolu bir sızı oluştu. Huzursuzluğuna, heyecanına ve kader arkadaşını keşfetmekten duyduğu korkuya katıldı. *Vrax*, nasıl oldu *da*

Vaxa'an, Lihvan, Rixavox ve Vikan bu endişeye, bu umutsuzluğa *dayanabilir* miydi? İçgüdüsünün uyanışı bir çıkarma işlemi gibiydi. Hayati bir parçası bedeninden koparılmış ve *onun* içine gömülmüştü. Sonsuza dek.

Ve ondan uzaklaşıyordu.

Vixron'un az önce aralarında geçenler konusunda daha da şüphelenmesine neden olmamak için bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

"*Vrax*," diye homurdandı nefesinin altında.

Sonra, dişi tekrar konutun içine girmeden hemen önce durakladı. Sanki adamın gözlerini üzerinde hissetmiş gibi, omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. Kızıl saçları sırtından aşağı doğru sallanıyordu ve çok uzakta olduğu için gözlerinin rengini göremese de, güzellikleriyle parladıklarını biliyordu.

Sen de hisset, Luxiva, diye sessizce ısrar etti. *Aramızda ne olacağını hisset*.

Luxiva bir, iki, on dakika boyunca ona baktı. Sonra Vixron aralarına girdi ve bağlantı sona erdi.

Kirov *onun* kaybını, kopmuş bir uzuv gibi hissetti.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

T Lainey boylu boyunca küvete girdiğinde dev küvetin/havuzun sıcak suyu onu karşıladı. Vücudundaki kaslar gevşedi, uzadı ve iç çekti, ancak bu daha çok ürpertici bir soluk alma gibi geliyordu kendi kulakları.

Titreyen elini uzatıp burnunun kenarını sıktı ve göz kapaklarını kapattı. Kalbi hâlâ hızla atıyordu ve vücudu... vücudu hâlâ uğulduyordu.

Büyükelçi ile karşılaşmasının etkisindeydi. Bununla ilgili her şey garip bir rüya, beden dışı bir deneyim gibi görünüyordu. Uzaylının sarsıcı bir orgazmla mastürbasyon yapmasını gerçekten izlediğine inanmamakla kalmıyordu - o kadar *güçlüydü* ki sanki onunla birlikte olmuş gibi hissediyordu - ama onu yakalamış ve bu konuda onunla yüzleşmişti.

Lainey kollarını çıplak ve titreyen vücuduna doladı, ellerini dirseklerinden omuzlarına kadar aşağı yukarı gezdirdi. Bakışları banyoya inen merdivenlerin basamaklarında bir yığın halinde duran gri tuniğe kaydı.

Adamın *dölüyle* kaplanmıştı. Bu onu tiksindirecek ya da rahatsız edecek bir şeydi ama Lainey kesinlikle... rahatsız olmadığını hissetti.

Aslında, tam tersini hissediyordu. Bu da hiç mantıklı değildi. Bu yüzden yatağa gitmeden önce zihnini sakinleştirmeye, her şeyi yoluna koymaya çalışıyordu ki sabah uyandığında daha önce olduğu kişi olabilsin. Kozmik bir şey değişmiş gibi hisseden bu garip, değişmiş kadın değil.

Çünkü onu gördüğü anda *bir şey* olmuştu.

Lainey düşünmeden edemiyordu ama *Cecelia*'nın da başına gelmişti. Taylor, Beks ve Kate'in de -büyük olasılıkla, kesinlikle- başına gelmişti.

çok.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Lainey düşüncelerine, güçlü korku ve önsezi hissine bir son verdi ve yabancı Büyükelçi'nin güçlü kollarının kendisini sardığını hissetmekten dolayı vücudunun hâlâ karıncalanmasına aldırmadı. Kokusu, devasa boyu, ona baktığında gözlerinin şehvetli, hınzır, bilinmeyen bir şeyle parlaması. Eğer izin verirse o lanet olası delici mavi gözler rüyalarına girecekti.

Kendine hakim ol, dedi.

Lainey derin bir nefes aldı ve uzaylı hayatına girmeden önce dışarıda, terasta ay ışığını ve taze, serin havayı içine çekerken hissettiği huzuru düşünerek dikkatini dağıttı. O zaman kendini özgür hissetmişti. Geldikleri uzaylı dövüş kulübü gezegeninde kafeslere kapatıldıktan sonra, Luxiria adlı bu garip gezegende bir odaya kapatılmıştı. Banyoda olmak bile Lainey'i huzursuz ediyordu. Açık hava istiyordu, etrafını saran duvarların olmadığını hissetmek istiyordu.

Ama terasa geri dönerse aptalca bir şey yapacağından korkuyordu. Kalbini hoplatan uzaylıyı bir kez daha görmeye çalışmak gibi. Ve hayatı boyunca hiçbir erkek kalbinin çarpmasına neden *olmamıştı*. Kalbinin kontrolünün hiçbir erkeğin elinde olmaması neredeyse bir gurur nişanıydı. Sadece Lainey'nin vardı.

Boğazının arkasından sinirli bir ses çıkardı ve Crystal'ın bir yerlerde bulmuş olması gereken bir avuç sabun granülünü eline aldı. En azından sabun olduğunu umuyordu. Cildi pembeleşene ve kendini biraz daha kendisi gibi hissedene kadar vücudunu ovaladı, ovaladı ve ovaladı.

Lainey o gece odasına çekildiğinde, elinde olmadan pencereye baktı ve neredeyse yarı yarıya *onun* orada durduğunu görmeyi bekledi.

O gece uykuya dalması uzun sürdü ama bir kez uyudu mu... rüyasında onu gördü. Gecenin bir yarısı, orgazmın ortasında uyandı, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı, kalçaları kürklere sürtündü. Ve sessiz odasının tavanına baktığında, göğsü orgazmın gücüyle kabarıırken, Lainey başının belada olduğunu biliyordu.

LAINY ertesi sabah oturma odasına girdiğinde gözlerindeki uykuyu silerek esnedi. Midesi guruldayarak onu uyandırmıştı ve bu Luxirianların kahveye benzeyen *bir şeyleri* olup olmadığını ilk kez merak etmiyordu.

Dünya'dayken çok az içiyordu. Kafein ellerinin titremesine neden oluyordu ve titreyen eller piyano seansının verimli geçmesini sağlamıyordu.

Ama görünürde piyano olmadığı için Lainey'nin tek istediği kahveydi. Yarım çay kaşığı şekerli sade kahve, tam da sevdiği gibi. Aramak zorunda olduğu hafif bir tatlılıkla birlikte acı. *Tıpkı benim gibi*, diye düşündü dudaklarını bükerek, ama bu düşünceyle göğsünün boşaldığını hissetti.

Oturma odasına adımını attığında, daha onun sesini duymadan kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Ya da onu görmeden. Sanki vücudu onu zihninden önce hissetmişti.

Sinir bozucuydu. Odanın eşğinde durdu, olduğu yerde donakaldı. Uzaylı Büyükelçi'nin sırtı ona dönüktü ve evlerinin ön kapısının yanında Vixron ile konuşuyordu. Dudaklarından dökülen garip, gırtlaktan gelen kelimeler ve sesler tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi ve sesinin zengin, derin tonları omurgasında bir farkındalık ürpertisi yarattı.

Tanrım, neden sesi bu kadar *lezzetli* olmak zorundaydı?

Lainey garip bir hayranlıkla onun omuzlarının sertleşmesini izledi. Konuşmayı kesti. Yer değiştirdi ve aniden o mavi gözler onun üzerindeydi ve o muhteşem, lanet olası güzel yüz ona doğru dönmüştü.

Lainey'nin dizleri gerçekten titredi ve adamın gözleri her santimetrekaresini ezberlemiş gibi görünürken, Uyku Saçı'nı gergin bir şekilde ayarlamamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Buna hiç hazırlıklı değildi. Ne sabahın bu erken saatinde, ne de onunla ilgili erotik rüyalar görürken.

Bir şey netleşti: Güneş ışığında, ay ışığında olduğundan daha da yıkıcıydı. Bir gece önce teni neredeyse mavi, gümüşü bir renk almıştı - tüm Luxirian teni ışıktaki değişikliklerle değişirdi

-Ama şimdi ince bir altın rengine parlıyordu.

Zihinsel olarak kendini salladı. Hayatında onu suskun bırakan pek çok erkek görmüştü. Hiçbiri karşısında duran uzaylı gibi değildi ama yine de. Lainey, Luxiria'dan ayrılıp Dünya'ya dönene kadar bununla başa çıkabilirdi. Sorun olmazdı.

Böylece, doğası gereği, hayatındaki her büyük sorunda yaptığı gibi... Lainey bunu görmezden geldi. Saptırdı.

"Vixy," dedi, bakışlarını hâlâ adını bilmediği Büyükelçi'den onun arkasındaki muhafıza çevirerek, "kahvaltı almak için burada kime vurmam gerekiyor?"

Belki de kötü bir kelime seçimi olduğunu ağzından çıktığı anda fark etti.

Oh iyi.

Vixy kaşlarını çattı ama Büyükelçi'nin dudaklarının sanki onunla *eğleniyormuş* gibi biraz yukarı kıvrıldığına *yemin etti*.

Lainey nedenini bilmiyordu ama bu durum canını sıkıyordu.

Büyükelçi öne doğru bir adım atarak, "Vixron gidiyor, bayan," dedi. Lainey'nin gözleri neredeyse bilinçsizce adamın vücudunda gezindi ve onun giyinik olduğunu görünce hem rahatladı hem de hayal kırıklığına uğradı. Dar, deri bir pantolon ve cömert, şişkin kaslarını saran yumuşak gri bir tunik.

Lainey'nin sert yutkunması odada yankılanıyor gibiydi.

"Neden?" diye sordu. Sesi neden bu kadar gergindi?

"Üç dönemdir hiç rahatlamadı. Dinlenmeye ihtiyacı var," dedi Büyükelçi, ona doğru bir adım daha atarak. "O dönene kadar nöbet tutacağım."

İçinden bir alarm geçti ve farkına varmadan tırnak yataklarının etrafındaki deriyi karıştırmaya başladı. Asla vazgeçemediği iğrenç bir alışkanlıktı bu.

"Crystal ve ben kendi başımıza iyiyiz," diye karşı çıktı, sırtı dikleşti. "Bir bebek bakıcısına ihtiyacımız yok."

'Bebek bakıcısına' kaşlarını çattı, gülünç bir şekilde yontulmuş yüzündeki şaşkınlık belirgindi. Lainey ona asla *güzel* demezdi ama uzaylı bir modelin kemik yapısına sahipti. Hem de öyle sıradan bir model değil, "*Vogue için çekim yaptım*" türünden üst düzey bir model.

Luxirianlar neden bu kadar çekiciydi? Bu hiç adil değildi.

Ancak ona cevap vermedi. Bunun yerine omzunun üzerinden baktı ve Vixy'ye şöyle seslendi: "Artık gidebilirsin savaşçı. Evine dönmeden önce her iki dişi için de bir yemek hazırlat."

"*Tev*, Büyükelçi," diye yanıtladı Vixy başını eğerek. "Güneş battığında görevime devam etmek için geri döneceğim."

Büyükelçi cevap vermedi ve Lainey hafif bir panikle Vixy'nin odadan, evlerinden çıkıp gidişini izledi. Ayak sesleri terasta yankılandı ve bir an sonra Büyükelçi bakışlarını tekrar bulup tuttuğunda, bir hovercraftın hızlanıp... gitmesini çaresizce dinledi.

Lanet olsun.

Lainey tırnak etleriyle uğraşmayı bırakmak için kendini zorladı ve avuçlarını kalçalarına bastırdı. Hâlâ aynı yerde durarak derin bir nefes aldı.

"Bana adının ne olduğunu söyle kadın," derken sesi pekmez gibiydi, zengin, yavaş ve kesinlikle günahkârdı.

"Benim adım mı?" Gözleri ona dikildi. "Önce sen."

Hiç tereddüt etmedi. "Adım Kirov. Başbakan'ın teknoloji danışmanıyım ve Troxva'nın doğu topraklarındaki Büyükelçisiyim."

Kirov. Key-rah-v gibi.

Karşısında duran uzaylıyı merak ederken yine yutkunma sesi odayı doldurdu. Lainey teknoloji danışmanının ne işe yaradığı, Troxva'nın ne olduğu ve orada ne yaptığı gibi şeyleri merak ediyordu. En çok da neden onun hakkında böyle hissettiğini, neden kendi bedenini ve zihnini kontrol edemediğini merak ediyordu. Atmosferde bir şey mi vardı? Lanet olası *sudaki* bir şey mi?

Dudağının bir köşesi sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi yine yukarı kalktı ve kadın bunu istemese de seksi buldu. Bunları merak ederken orada bir deli gibi sessizce durduğunu fark etti.

Kirov ona doğru bir adım daha attı ve o da ürkek bir vahşi kedi gibi hemen yana çekildi, onu geçip 76 tuşlu çıkıntısı olan pencerenin önünde durdu. Ne çaldığını bilmesede de parmakları taşa vuruyordu.

Lainey onun hareket ettiğini algıladığında kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Luxiria'nın aynı manzarasına bakmak için onun yanına geldi. Sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın ardından, göz ucuyla onun kendisine baktığını gördü.

Anlaşma anlaşmadır, diye düşündü. Bakışlarına karşılık vermeden, hâlâ pencereden dışarı bakarken, usulca, "Benim adım Lainey," dedi.

Adamın burnundan keskin bir nefes verdiğini duydu.

"Lani," diye tekrarladı, kalın aksanı onun adını değiştiriyor, yumuşatıyordu.

Lay-nee yerine *Lah-nee* gibi.

Parmakları çıkıntının üzerinde kaymaya devam etti. Kendi bestelediği bir şarkıyı çaldığını fark etti ve kısa bir an için bakışları parmaklarına kaydı. Ama uzun sürmedi. Kısa süre sonra profiline bakmak için geri döndü.

"Yeterince yakın," diye fısıldadı.

Adam yüzünü ona döndüğünde kolu kadınıninkine değdi ve kadının nefesi bu temasla kesildi. Teni karıncalandı ve karnında sıcaklık birikti. Tek bir dokunuşla tahrik olduğuna inanamıyordu. *Cidden* biriyle yatmaya ihtiyacı vardı.

"*Lani*," dedi yine yumuşak bir sesle. Ses tonu parmaklarının kıpırdamamasına neden oldu ve gözlerinin çekimini hissederek ona baktı.

Bu gözlerin tehlikeli olduğunu fark etti. Birden gözlerini kaçıramadı.

Kirov elini yavaşça uzattı, sanki bu hareket onu korkutup kaçıracaktı gibi, sanki evcilleştirilmesi gereken bir hayvanmış gibi. Ve bir bakıma, belki de bu doğrudu.

Lainey nedenini bilmiyordu ama adamın başparmağı yanağına dokunduğunda gözleri kapandı. Dokunuşu nazik, yumuşak ve parmakları şaşırtıcı derecede sıcaktı.

"Sen..." dediğini duydu, sesi derinleşiyor, biraz sertleşiyordu. Göğüs uçları tüniğinin altında sıkıca sivrildi, o kadar sertti ki canı acıdı. Gözleri açıldı ve adamın göz bebeklerinin büyüdüğünü gördü. "*Vellixa*. Çok güzel."

Bu kelime ona çok sert çarptı. İçinde ağlamak istemesine, hemen itiraz edip geri çekilmek istemesine neden olan bir şeye çarptı.

İçgüdülerini onu itmesini, yumuşak dokunuşundan ve güzel gözlerinden uzaklaşmasını gerektiriyordu. Peki neden bunu yapmıyordu?

İt onu, it onu, diye bağırdı zihni. Ama vücudu donmuş, sınıksız kilitlenmiş, onun dokunuşuyla ve umutsuzca gerçek olmasını istediği güzel, güzel sözleriyle kafası karışmıştı.

"Dur," diye fısıldadı ve sesindeki korkuyu duydu. Sesinin tonu düzensizleşmişti. "*Dur, lütfen*."

Kaş kemikleri alçaldı, kafası karıştı, dudakları aşağı doğru çekildi. "*Günaydın*," diye koridordan yumuşak, tereddütlü bir ses geldi. *Crystal*.

Lainey gözlerini kırıştırarak Kirov'un onu soktuğu büyüden kurtuldu. Sanki yanmış gibi Kirov'un dokunuşundan geri sıçradı ve eli yanağından uzaklaştı, bağlantı koptu.

Ancak o zaman yeniden nefes alabileceğini hissetti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YEDİNCİ BÖLÜM

C Rystal ona yan gözle bakıp durdu. Bütün sabah boyunca. Ama fûme et, fûme et ve daha fazla fûme etten oluşan kahvaltı boyunca Crystal neyse ki ağzını kapalı tuttu.

Onları böldüğünde uzaylı Büyükelçi ile aralarında her ne gördüyse kapattı.

Yine de Lainey onun bu konuda bir şeyler söylemek için can attığını söyleyebilirdi.

Kahvaltı boyunca Kirov ön kapının yanındaki yerinden, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bacaklarını iki yana açmış bir halde onları izledi. Lainey çoğu zaman onun gözlerini üzerinde hissediyordu ama bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Onu görmezden gelmek için.

Diğer zamanlarda, ne zaman ona baksa ve o kendisine bakmasa, onu kendi zihninde kaybolmuş buluyordu. Ama bakışları uzakta görünse de huzurlu görünmüyordu. Bir yandan diğer yana kayıyor, parmakları kıvrılmış kollarına ritmik bir şekilde vuruyor ve dudakları sık sık bükülüyordu.

O anlarda huzursuz görünüyordu. Lainey ne zaman *ona* baksa -ki dürüst olmak gerekirse bu çok sık oluyordu- ve bakışlarını üzerinde bulsa, o hareketsizdi. Var gibiydi.

Lainey onun bu huzursuz anlarında ne düşündüğünü merak etmekten kendini alamıyordu. Onu böyle yapan şeyin ne olduğunu, onun gibi bir erkeğin hangi endişeler ve sorumluluklarla baş etmek zorunda kaldığını merak ediyordu.

Sonra kendini silkeliyor, daha önce hiç hissetmediği bir düzeyde ilgisini çekmesine rağmen onu düşünmeyi bırakmasını söylüyordu.

Kahvaltıdan sonra Kirov onları kısa bir süreliğine yalnız bıraktı. Bir anlık huzursuzluk içindeydi ve tek kelime etmeden ön kapıdan çıktı, ama kapıyı arkasında açık bıraktı. Lainey onun terastaki balkona gittiğini, iki eliyle balkonu kavradığını ve başını omuzlarının arasına düşürdüğünü gördü. Sanki kendini toparlamak için bir an sessizliğe ihtiyacı varmış gibi.

Crystal aniden, "Sana neler oluyor böyle?" diye fısıldadığında Lainey gözlerini ona dikmiş onu izliyordu.

Lainey yutkundu, dikkati Kirov'dan ateş çukurunu çevreleyen minderlerde yanında oturan sarışına kaydı.

Lainey hemen, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Neden?"

"Neden?" Crystal yavaşça tekrarladi. "Sabahtan beri garip davranıyorsun. Seni ve o uzaylıyı... bir an falan yaşarken yakaladığımdan bahsetmiyorum bile."

Lainey alay etti. "Bir an bile geçirmiyorduk. Lütfen."

"Bana öyle görünmedi," diye karşı çıktı Crystal, ses tonu ciddiye. Genelde şakacı ve neşeliydi ama şu anda yüz ifadesi bunların hiçbirine benzemiyordu. "Lütfen bana sıradakinin sen olmayacağını söyle."

Lainey aptalı oynadı. "Bir sonraki mi?"

Crystal iç çekti. "Beks, Cecelia ve şimdi de Taylor. Kate adındaki kadından bahsetmiyorum bile. Teker teker, bu uzaylılarla birlikte gittiler ve geri döndüler... farklı. Tamamen ve tamamen karasevdaya kapılmış olarak. Aşık olarak. Adına ne dersiniz deyin."

"Uzaylı sikiyle kafayı bulmaktan bahsetmiyorum bile," diye şaka yapmaya çalıştı Lainey.

"Ciddiyim, Lainey," dedi Crystal. "Bu sabah ona öyle bir bakıyordun ki..."

Bu Lainey'nin yüzündeki alaycı gülümsemeyi sildi. Boş tabağına baktı.

"Endişelenecek bir şey yok," diyerek endişeli sarışını rahatlatmaya çalıştı.

Lainey o anda Crystal'a önceki gece olanları anlatmamaya karar verdi. Ona zaten korktuğu şeyi, Kirov'u gördüğü anda içinde bir şeylerin değiştiğini söylememeye. Cecelia'nın inkâr edilemez bir bağ hakkında söyledikleri doğru olabilirdi.

Çünkü Lainey de bunu hissetmişti. Ve bu onu en çok korkutan şeydi.

"O yakıt kaynağını bulacaklar," dedi Lainey, Kirov'un balkondan uzaklaşıp onlara, kendisine döndüğünü fark ederek, "ve

Sonra da Dünya'ya geri döneceğiz. Los Angeles'a seni ziyarete geleceğim ve sen de beni sahile, Walk of Fame'e ve Disney Konser Salonu'na götüreceksin, tıpkı söylediğin gibi. Tamam mı?"

Bu Crystal'ın yüzüne bir gülümseme getirdi, memleketine duyduğu özlem gözlerinden okunuyordu.

"Tamam," dedi Crystal, omuzları rahatlamayla çökmüştü. Lainey'nin son birkaç haftadır sık sık tanık olduğu o pırıltı sarışının gözlerinde yeniden belirdi ve fısıldadı, "Yine de bana doğruyu söyle. Ona çakmak ve tüm bu yaygaranın nedenini görmek istiyorsun."

Lainey güldü. Kirov ön kapıdan birkaç adım uzaktaydı ama onun gülüşünü duyunca dondu kaldı, mavi gözleri ona odaklandı. Onun bakışları karşısında ürperdi çünkü onunla ilgili her şey çok *yoğun*, çok odaklanmıştı. Böyle bir erkeğin yatak odasında nasıl olacağını merak etti ve o anda iyi olacağına karar verdi. Hem de çok iyi.

Lainey gözlerinin onun vücudunda gezinmesine engel olamadı çünkü gerçekçi olalım... o *iyi* bir erkek örneği idi.

"Asla asla demem," diye fısıldadı.

KIROV dışısına yaklaşmadan önce ön kapıyı arkasından **kapattı**. Kadın terasın kenarında duruyordu, kollarını balkonun üzerine sarkıtmıştı, arka tarafı tüm çıplaklığıyla ortadaydı ve bu durum, kadının kendini o şekilde konumlandığı ilk andan itibaren onu çıldırtmıştı. Denenmemiş bir genç gibi pencereden dışarı gizlice bakmaya devam etti.

Güneş daha yeni alçalmaya başlamıştı ve Kirov onunla geçireceği zamanın tükenmekte olduğunu biliyordu. En azından bu süre için. Vixron yakında dönecekti ve Kirov şimdiden Vaxa'an'dan komuta merkezine dönmesi için çağrılar almak zorunda kalmıştı. Kirov arkadaşına yalan söyleme düşüncesinden hoşlanmıyordu ama Vaxa'an'ın Lani'ye duyduğu içgüdü uyanışıyla ilgili gerçeği öğrenmesi halinde Başbakan'ın çok zor durumda kalacağını biliyordu.

Lani'nin omuzları Kirov'un yaklaşımı karşısında kaskatı kesildi ve Kirov kaşlarını çatarak gelecekte Lani'nin farklı tepki vereceği bir zaman olup olmayacağını merak etti. Çünkü bir gelecek olacaktı, Kirov bundan emindi.

"Crystal nerede?" diye sordu Kirov yanında belirdiğinde, konuta gergin bir bakış fırlatarak. Kirov sırtını duvara yasladı

Böylece evi doğrudan görebilecekti. Ne de olsa her iki dişiyi de korumak hâlâ onun göreviydi.

"Uyuyor," dedi Kirov. "Çoğu zaman uyuyor."

Lani'nin gözleri Luxiria'nın manzarasına geri dönmeden önce kısa bir an için onunkilere takıldı. Aralarına mesafe koymak için biraz yana doğru kıpırdandı. İçgüduları ona mümkün olduğunca yakın olmasını söylese de Kirov buna izin verdi.

Omuz silkerek cevap verdi ve "Yapacak başka bir şey yok. Instagram, kitaplar ya da Netflix gibi şeyler yok."

Anlamını hiçbir zaman kavrayamayacağı daha insani şeyler olduğuna karar verdi ama onun sesini duymak hoşuna gidiyordu. Sesinin yumuşaklığını, dilinin sözcükleri kendisinden farklı telaffuz edişini duymak hoşuna gitmişti, gerçi onun diliyle daha rahat konuşmaya başlamıştı.

Yumuşak bir sesle devam ettiğinde onu şaşırttı, "Resim yapmayı seviyor. Bunu bana o söyledi. Belki ona bir not defteri ve kalem bulabilirsin. Burada böyle bir şey var mı?"

"Elle yazı yazma aletleri mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Hayır, sadece arşivlerde olabilir. Ama yeterli olacak bir şey temin edebilirim. İnce bir Com... bir..." kelimeyi onun dilinde aradı, "üzerinde semboller ve resimler yapabileceği bir bilgisayar gibi."

Lani'nin dudakları yukarı kıvrıldı ve bu onun kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. O küçük gülümsemeyi tekrar görebilmek için arkasına bir milyon Com verebilirdi.

"iPad gibi mi?" diye sordu, yüz hatları gevşemeye başlamıştı. Kirov'un yanında rahatsız olduğu çok açıktı ve onu nasıl rahatlatacağını bilememek onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Kadınlarla olan deneyimleri tamamen fiziksel olma eğilimindeydi, çünkü zihni icatlarıyla ve programlarıyla o kadar meşguldü ki bir partnere yer yoktu.

"Emin değilim," diye itiraf etti.

"Hayır, tabii ki bilemezsin," dedi Lani, kısmen kendi kendine.

İçini hafif bir utanç kapladı. Bir şeyi bilmemek Kirov için yeni bir şeydi. Bir şeyi bilmiyorsa, öğrenene kadar o şey hakkında çok şey öğrenirdi. Bilgiyi severdi, bilgiyi severdi ve *bilmeye* alışkındı. Ve onun hakkında, kültürü hakkında, türü ve dünyası hakkında bu kadar az şey biliyor olması... canını sıkıyordu. Onu sinirlendiriyordu.

Daha şimdiden bu gerçek karşısında zihninde rahatsız edici bir uğultu hissediyordu ve ayaklarının üzerinde kaydı.

Şimdi olmaz, şimdi olmaz, dedi kendi kendine ve kontrolünü yeniden kazanmak için gözlerini kısa süreliğine kapattı. İşe yaramadığında, zihnini sakinleştirmek için tek yapması gereken dışisinin profiline, dudaklarının ve burnunun yumuşak kıvrımlarına bakmaktı. Kasları gevşedi.

Onun baktığını gördü ama hemen bakışlarını kaçırdı.

Kirov her zaman açık sözlü bir erkek olmuştur, bu yüzden "Seni sinirlendiriyorum.

Neden?"

Lani boğazının arkasından bir ses çıkardı ve tekrar ona baktı. Sonra Lani'nin omurgasının dikleşmesini ve tüm vücudunu ona doğru çevirmesini, sanki onun sözlerinin yanlış olduğunu kanıtlamak istercesine terasa görmek için geldiği manzaraya sırtını dönmesini hayranlıkla izledi.

Çıldırıcı *kadın*, diye düşündü, keyifle, gözlerini ondan ayıramadan. "Beni sinirlendirmiyorsun," diye karşı çıktı, sesi dikenliydi. Bir uyarı, Kirov biliyordu.

Ama biraz zorlamak, kızın ne karşılık verdiğini görmek istedi.

"Bu sabah yüzünden mi?" diye sordu bir adım daha yaklaşarak. Lani aralarındaki mesafenin kapanmasıyla bakışlarını kaçırdı ama yine de yerinde durdu. Daha alçak sesle, sesi biraz sertleşerek, "Yoksa dün gece yüzünden mi?" dedi.

Yine boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı ve bu Kirov'u gülümsetmeye yetti.

Lani kekeledi, "Tabii ki hayır! Saçmalama."

"Rüyamda seni gördüm, kadın," dedi ona, bir adım daha yaklaşarak, vücudunda lezzetli bir arzu dolaşıyordu. "Rüyam beni pencereden izlemenle başladı, ama sen tamamen başka bir yerdeydin."

Sessizleşti, ağzı açılıp kapandı ama hiç ses çıkmadı. Yanakları yine o parlak kırmızıya büründü, muhteşem saçlarıyla uyum sağlamaya yaklaştı.

Kirov'un hırlamasına neden olan şey bu değildi. Çünkü bir an sonra, baş döndürücü, sarhoş edici bir koku burun delikleriyle buluştu ve İçgüdü'sünü bir çılgınlığın eşiğine getirdi.

Onun uyarılması.

Lani ondan uzağa baktı, vücudunu eski pozisyonuna geri döndürdü, ön tarafı balkona yaslanmıştı. Kirov tekrar hırladı, pençelerini istediğinde Lani'nin geri çekildiğini biliyordu.

"Arzunun kokusunu alabiliyorum, *luxiva*," diye mırıldandı, bu kelime dilinden nefes almak kadar doğal bir şekilde dökülüyordu. "Çiftleşmeye ihtiyacın var. Bunu inkâr etme."

Lani nefesini içine çekti, bakışları genişledi. "*Kokusunu* alabiliyor musun? *Tanrım*, artık hiç mahremiyet kalmadı mı?"

"Benimle değil," dedi usulca.

Omuzları sertleşti. "*Bu* ne anlama geliyor?" diye sordu, ses tonu sakindi.

"Hissediyorsun," diye mırıldandı. "Bu sabahtan sonra hissettiğini biliyorum. Belki de diğer dişiler bunun ne anlama geldiğini size zaten söylemişlerdir."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Kelimeleri hızlıca söyledi, sanki onları söylemeyi bekliyormuş gibi, sanki onları hazırlamış gibi.

"İnkâr etmenin sana faydası olmaz, Lani. Benimle olmaz. Sana yalan söylemeyeceğim."

"Seni *tanımıyorum* bile," diye bağırdı. "Bu yüzden bana yalan söylemen umurumda değil."

Ve sana yalan söylemem kesinlikle umurumda değil."

Kirov bir nefes verdi. "Bunun ne anlama geldiğini anladığını sanmıyorum. İkimiz için de. Bu benim içgüdümü değiştirmez-"

"Dur," dedi dişlerini sıkarak.

Onun anlamasını isteyerek devam etti: "İçgüdülerim senin için uyandı. *Senin* için, Lani."

"Dur!"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi, şüpheleri cevaplanmıştı.

Lani ona baktı ve gözlerindeki korkuyla omuzları çöktü. Onu orada görmekten nefret ediyordu, onu uzaklaştırmak istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Korkuyu sadece o kendinden uzaklaştırabilirdi.

"Yanılıyorsun," dedi sonunda, sesi kırılarak. Boğazını temizledi ve "Yanılıyorsun Kirov," diye tekrarlaraken sesi daha düzgündü.

Bu onun adını ilk söyleyişiydi ama bunun son olmayacağına dair Kader'e yemin etti.

Devam etti, "Ayrıca, yakında gideceğim. Nasıl olsa bir önemi kalmayacak. O kristali bulduğunuzda, ben gitmiş olacağım."

Kirov hırladı, burun deliklerinden sinirli bir nefes kaçtı. Bunun sadece geçici bir rahatsızlık değil, *sonsuz* dek *süreceğini* anlamamıştı. Mesafenin bir önemi yoktu. Sadece o olacaktı.

Taktik değiştirmesi gerekiyordu. Kirov kaderindeki dişiyi inceledi. Zekiydi, bu çok açıktı. Keskin bir dili vardı -ki bunu seviyordu- ve daha da keskin pençeleri vardı -ki bunu daha çok seviyordu.

Kirov kendisine meydan okunmasından hoşlandığını fark etti. Test edilmekten hoşlanıyordu. Dün gece kendisini gözetlediği için onu ifşa ettiğinde gözlerindeki kıvılcımı görmüştü.

Utanmasına rağmen Kirov, kabul etse de etmese de onun *ilgisini* çektiğini hissetti.

Oyun oynayabilirdi. Onu kazanmak için bu oyunları çok iyi oynamalıydı. Ve Kirov için çok açıktı ki *Luxiva'sını* kazanmak zorundaydı, çünkü kadın bunu onun için kolaylaştırmayacaktı.

"O kristal bir gün bulunup Altın Şehir'e geri getirilse bile," dedi bakışlarını hiç ayırmadan, "o zamana kadar yanımdan ayrılmak istemeyeceğini garanti ederim." Sesini alçaltarak daha yakına eğildi. "Ya da kürklerimin sıcaklığını."

Şok gözlerini açtı, ardından öfke geldi. Ama Kirov onun bakışlarında aradığı şeyi aradı ve buldu. Aradığı kıvılcımı, dudaklarının kalkmasına ve sikiinin beklentiyle zonklamasına neden olan kıvılcımı.

Kadının uyarılması daha da belirginleştğinde, etraflarındaki havayı koklayarak, boynuzları tepesinden yükselmeye başladığında hırlamasına neden olduğunda daha da ödüllendirildi.

Mavi gözleri kısıldı ve sonra, çok yavaş bir şekilde, pembe dudakları bir gülümsemeye dönüştü, dili onları ıslatmak için dışarı fırladı. Kirov'un göz bebekleri o dili izlerken büyüdü, kasları tuniğinin altında gelişti.

"Sana haberlerim var, sevgilim," diye mırıldandı, yakınına eğildi, o kadar yakındı ki saçları Kirov'un ön koluna değdi. Kirov hevesle öne doğru bir adım attı ve kadın parmağını göğsünün ortasından aşağı doğru gezdirdiğinde neredeyse inleyecekti. Kadın inişi orada durdurduğunda karnı sıkıştı. "Hiçbir erkek benim üzerimde böyle bir kontrole sahip olmadı ve *olmayacak da*."

Gülümsemesi hemen kayboldu ve geri adım atarak adamı sersemlemiş, hayal kırıklığına uğramış ve onun için yanıp tutuşur halde bıraktı.

Lani manzaraya geri döndü, kısa konuşmalarından etkilenmemiş gibi görünüyordu, sanki sevişme ihtimallerinden değil de dışarıdaki havanın ne kadar sıcak olduğundan bahsetmişlerdi.

Kirov artık daha iyi biliyordu. Uyarılmışlığı hâlâ havada asılı duruyordu ve parmakları hemen balkonda dolaşmaya başladı; zarif, uzun parmakları taş üzerinde karmaşık bir dans gibi hareket ediyordu.

Sırıttı. Onu yalnız bırakmaya, durumlarını yeniden değerlendirmesi için ona alan tanımaya ve olanları inkâr etmenin ne kadar umutsuz olacağına karar verdi. Kader buna izin vermezdi.

Ama gitmeden önce bir elini uzatıp boynunun arkasına doladı, teninin yumuşaklığını ve sıcaklığını hissetti. Gözleri irileşti ve parmakları taşın üzerinde dans etmeyi bırakıp tökezleyerek durdu.

Kulağına karşı, "O halde bir insan olmadığım için şanslıyım. Ben Luxiria'nın bir savaşçısıyım ve vücudumdaki her yarayı hak ettim. Savaştım ve savaştım. Zafere alışkınım. Bunu *bekliyorum*."

Kızın nefesi kesildi ve Kirov geri çekilerek onun telaşlı bakışlarına baktı. Kirov onun umutsuzca sesini çelikleştirmeye çalıştığını söyleyebilse de, "Bu bir tehdide benziyor," derken sesi yine de soluksuz çıkıyordu.

"*Nix*," dedi, gözleri o kadar mavi ve karanlıktı ki yansımasını görebiliyordu. "Bir söz. Ve sana söz veriyorum, *Luxiva*... Seni kazanacağım. Ruhunu, aklını... bedenini kazanacağım." Nefesi kesildi. "Ve bundan *hoşlanacaksın*."

Sonra uzaklaştı ve onu sallanır halde bıraktı.

Konuta geri dönerken, kızın "Evet... şey... bunu göreceğiz!" diye bağırdığını duydu.

Kirov sırttı.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kirov - 3, Lainey - 0, diye düşündü, sinirlenmişti.
Ugh.

Dün gece, o sabah ve o öğleden sonra, bir bacağı onu hazırlıksız yakalamış ve bunu kendi avantajına kullanmıştı.

Lanet olsun ona.

Lainey ateş çukurunun alevlerine bakarken huysuz bir çocuk gibi surat astığını hissedebiliyordu. Kafasını kaldırdığında, fırtınalı bakışlarını kendisine dikmiş olan Kirov'u görmeyi bekliyordu ama Vixron akşamın erken saatlerinde dönmüştü. Kirov kısa bir süre sonra, Crystal'la akşam yemeklerini zamanında yediklerinden emin olduktan sonra oradan ayrılmıştı.

Lainey onun gidişiyle hayal kırıklığına uğradığını kimseye itiraf etmezdi. Hayal kırıklığına uğramıştı ama rahatlamıştı da, çünkü o etrafta dolanıp düşüncelerini karıştırmadan ve hormonlarını çılgına çevirmeden, sonunda nefes alabildiğini hissediyordu.

Nefes alabildiğinde, nihayet onun tarafından dikkati dağıtılmadan düşünebiliyordu.

Ve düşündüğü şey başının belada *olabileceğiydi*. Büyük bir bela.

Belki de, sadece belki de, onun İçgüdüsünün -ya da Cecelia onlara bundan bahsettiğinde buna ne diyorsa- bir şekilde tetiklendiğini düşündü. Onun tarafından. Dün gece.

Sanki çok açkımış gibi, bunu zaten bildiğini ima etmişti.

Anlamadığı şey onun Luxirian değil insan olduğuydu. İnsanların bu 'Kaderler' tarafından yönlendirilen İçgüdüleri yoktu. Ayrıca, onun İçgüdüsünü tetiklemek *istemiyordu*. Sadece eve gitmek istiyordu.

Lainey iç çekerek alevlerin dansını izledi. Crystal da onun yanındaydı ve hemen hemen aynı şeyi yapıyordu. Son birkaç haftadır yapacak hiçbir şey olmadan birlikte kapalı kaldıktan sonra, sessizlikler normal ve yaygındı.

Gerçekten ihtiyacı olan şey, neler olduğu hakkında biriyle konuşmaktı. Bunların olup olmadığını ya da zihninin ona oyun oynayıp oynamadığını.

"Hey, Vixy," diye seslendi.

Savaşçı muhafız homurdandı.

"Cecelia, Taylor ya da Beks şehirde mi, yoksa balayına mı gittiler?"

Crystal ona sert bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

Vixron kaşlarını çattı. "Çiftleşmiş tüm insan dişileri erkekleriyle birlikte kendi karakollarında."

"Yani... hayır mı?"

"Nix, dişi," diye homurdandı.

Lainey içini çekti, o kadarını tahmin etmişti. Sonra aklına başka bir fikir geldi ama Crystal'ın niyetinden şüphelenmemesi için soğukkanlı davranması gerekiyordu.

"Peki ya Kate?" Lainey sonra sordu.

"Peki ya o?" Crystal sonunda kaşlarını kaldırarak konuşmaya dahil oldu.

Lainey omuz silkti ve kucağına sıkıştırdığı minderin kenarlarını karıştırdı. "Seni seviyorum ama ikimiz de çok sıkıldık. Belki bir gün öğleden sonrasını bizimle geçirebilir. Onu biraz tanıyabiliriz. Ona pek şans vermedik."

Crystal, "Yakında ayrılacaksak onu tanımak için bir neden yok," diye karşı çıktı.

"Ama *şu anda* buradayız," diye karşı çıktı Lainey. "Gelip takılmak istiyorsa bunda bir sakınca yok. Ayrıca, başka ne yapman gerekiyor? Biraz daha kestirmek mi?"

"Peki," diye homurdandı.

Lainey gözlerini tekrar Vixron'a çevirdi. "Oyun randevumuz hakkında, Vixy..."

Muhafızları onu kısıp bakışlarla izliyordu ve o da ona gülümsedi, masum görünmesini ve hissettiğinden daha az piranha gibi görünmesini umuyordu.

Gözleri daha da kısıldı ama "Bunu önümüzdeki dönemde Başbakan'ın dikkatine sunacağım" dedi.

Lainey rahatladı.

Şimdi tek sorun, Crystal ya da Vixy duymadan Kate'i nasıl yalnız yakalayıp ona çok özel, çok utanç verici sorular soracağıydı.

O köprüye geldiğimde geçeceğim, diye karar verdi ve uzun, zihinsel olarak uyarıcı bir ateş izleme gecesi için minderlerine geri yerleşti.

"Vixron'dan duyduğuma göre bu dönem dişilerin nöbetini devralmışsın," dedi Vaxa'an, ses tonu Kirov'un hemen gardını almasına neden olacak kadar lakayttı.

"Evet, öyle yaptım," diye yanıtladı, parmakları ağı yeniden programlama işine ara vermiş olsa da gözleri Com ekranından hiç ayrılmadı.

"Vixron'un rahatlamasını sağlayabilecek başka savaşçılar da var. Bir Büyükelçi olarak bu senin görevin değil," dedi Vaxa'an. "Bu senin rütbene yakışmaz."

Kirov durdu ve arkadaşı ve savaşçı kardeşine dönerek onu süzdü. Gecenin geç saatleriydi ve Vaxa'an, Kirov'un insan dişilerin başında nöbet tutmasına değil, o anda *luxiva*'sının yanında olmamasına daha çok sinirlenmişti.

"En kolay seçim buydu," dedi Kirov ona. "Dün gece zaten dişilere maruz kalmıştım ve konutum aynı terastayken başka bir savaşçı muhafız göndermek zaman kaybı gibi göründü."

Küçük bir gerçek dışılık, içini kemiren bir gerçek. Ama *luxiva*'sı bu işe karışmıştı ve Kirov, Vaxa'an gerçeği öğrenirse onun kendisinden ayrılmasını göze alamazdı.

"Bu noktadan sonra Vixron'un yardımcısı mı olmak istiyorsun?" Vaxa'an inanamayarak sordu. "Hayır, buna izin vermeyeceğim. Zamanınızı ve zihninizi projelerinize harcamanız daha iyi olur."

Kirov çok fazla zorlamadı, yoksa Vaxa'an onun niyetleri konusunda şüphelenecekti.

Kirov arkadaşına bakarak, "Evet, haklısın," diye yumuşadı. "Projelerime dönmek için sabırsızlanıyordum."

Başka bir yalan daha. İşini asla *lüksüne* tercih etmezdi, ki bu asla olmayacağını düşündüğü bir şeydi. Kirov her *zaman* işini her şeye tercih etmişti. Bu bir takıntıydı, onun saplantısıydı. Onun

İş, onu merkeze alan, deliliğe sürüklenmediğini hissettiren tek şeydi.

Ta ki onu bulana kadar. Şimdiden zihnine merhem olmuş, onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde sakinleştiren yatıştırıcı bir varlıktı.

Ve Lani birbirleri için ne olduklarını kabul etmeyi reddetti.

İçgüdüğü huzursuz olsa da aklı *ona zaman ver*, diye fısıldadı.

O bir insandı. Ve diğer çiftleşmiş dişilerin grubun geri kalanına Luxirian İçgüdüğü'nden bahsetmiş olabileceğine dair şüphelerinde haklı olsa da, Kirov bunun işlenmesi çok zor bir bilgi olduğunu tahmin edebiliyordu.

Yani Kirov ona zaman tanıyacaktı. Ama fazla zamanları kalmadığından korkuyordu.

"Troxva'ya ne zaman döneceğinize karar verdiniz mi?" Vaxa'an onun düşüncelerini doğrulayarak sordu. "Lihvan'ı senin yokluğunda Altın Şehir'e dönmesi gerektiği konusunda uyardım bile. Ay kutlamaları yaklaşıyor."

Kirov yutkundu ve gözlerini yeniden iletişim ekranına çevirdi. Ay kutlamaları beş aralıkta gerçekleşecekti. Gezegenlerinin dört bir yanında, Altın Şehir'de ve altı ileri karakolun hepsinde Luxirianlar her ay döngüsünden sonra yaptıkları gibi dolunayı ziyafet, müzik ve dansla kutlayacaklardı. Ve Büyükelçi olarak Troxva'nı denetlemek ve orada bulunmak onun sorumluluğundaydı.

Beş açıklık. Troxva'ya hovercraftla ulaşması tam bir açıklık alacağından, Kirov'un söz verdiği gibi dışisini kazanmak için sadece dört açıklığı vardı.

Çünkü onu Troxva'ya götürmeye tamamen niyetliydi. Kirov ondan uzak kalmayı aklının ucundan bile geçiremiyordu. O anda bile, komuta merkezinde, İçgüdüğü göğsünün içinde geziniyor ve zihnindeki uğultu tüm gücüyle geri dönüyordu. İletişim cihazlarını yeniden programlamaya çalışmak bile onu bu uğultudan uzaklaştıramıyordu.

İlk kez aklına şüphe düştü. Kirov onu kazanamazsa ne olacaktı?

Ya Cruxan çalınan Luxirian kristalini karakolunda bulduysa - ki orada olduğu söyleniyordu - ve Lani Dünya'ya geri döndüyse?

Kirov bir giriş kodunu biraz fazla güç kullanarak tuşladı ve Com ekranı parmak uçlarının altında kırılarak çatladı.

Vrax!

Vaxa'an önce ekrana sonra da ona baktı. Kirov sabah ekranı onaracaktı ama o gece yapılacak herhangi bir çalışmanın

sonuçsuz kaldı.

Ayağa kalktı. Vaxa'an'a, "Troxva'ya dört açıklık içinde döneceğim," dedi.

"Üç," dedi Vaxa'an. "Kutlamaya ve yokluğunuzda karakolunuzda ortaya çıkan sorunlara hazırlanmak için bir süreye ihtiyacınız olacak."

Kirov bir nefes verdi. Üç aralık.

Neredeyse hiç zamanı kalmamıştı.

"Cruxan'dan kristal hakkında haber aldınız mı? Şimdiye kadar karakoluna varmış olmalıydı," dedi Kirov, hissetmeye başladığı panikten uzaklaşmak için. Gece için telsizleri kapatmaya başladı.

"Hayır," diye yanıtladı arkadaşı. "Soruşturmalar yaptı ama şu ana kadar bir şey çıkmadı." Parlak bir rahatlama neredeyse elinin çatlak ekranın üzerinde titremesine neden oluyordu.

Vaxa'an'ın bakışları çatlağa yöneldi ve "Bu gece bir dişi bul Kirov. Şehvetini ve saldırganlığını dindir. Beni yine endişelendirmeye başlıyorsun."

Kirov neredeyse gülecekti. Bundan sonra onun için başka bir dişi olmayacaktı. *Luxiva*'sından başka dişi olmayacaktı. Başka biriyle çiftleşme düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Vaxa'an onu yakından izlediği için başını sallayarak onayladı.

"Deneyeceğim."

LAINEY yatağında uyanık yatıyordu. Son birkaç saattir umutsuzca uyumaya çalışıyor, rahat yatağında dönüp duruyor, koyunları sayıyor, zihninde onu her zaman rahatlatan şarkıları tekrarlıyordu.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Sonunda yataktan kalktı ve yatak odasındaki iki pencereden birine doğru yürüdü. Oturma odasına çıkmayı düşündü ama Vixron'un hâlâ orada olacağını biliyordu. Her zaman olduğu gibi.

Odasındaki pencerelerin hiçbirisi oturma odasındakiler kadar etkileyici bir *Luxiria* manzarası göstermiyordu. Yatak odası evin arka tarafındaydı ama pencerelerden biri başını doğru eğdiğinde bir parça *Luxiria* manzarası gösteriyordu. Açmanın bir yolunu aramak için o pencereye gitti.

Lainey sonunda yan tarafta küçük bir düğme buldu ve düğmeye bastığında, cam sessizce metal raylar üzerinde duvara doğru kayarak gözden tamamen kayboldu. Düğmeye tekrar bastığında cam yeniden ortaya çıktı.

Gülümsedi. Güzel.

Lainey pencereyi açık bırakarak gece havasından gelen serin esintinin yüzünü rahatlatmasına izin verdi. Cildi gergin ve sıcak hissediyordu ve Lainey o öğleden sonra Kirov'la birlikte terasta çok uzun süre durduğu için güneş yanığı olduğunu biliyordu.

Teninin acımasına rağmen, onu düşünmek bile midесinin arzuya sıkışmasına neden oluyordu. Ve hüsrarla. Ve huzursuzluk.

Başını sallayarak onu zihninden silmeye çalıştı.

Tepesinde bir hovercraft motorunun tanıdık vızıltısını duydu, yaklaştıkça ses daha da yükseliyordu. Nefesi kesildi ve pencereye doğru yaklaştı.

Dün geceye benzer şekilde, hovercraft'ın terasın ucuna indiğini duydu ve Lainey bunun o olduğunu, o akşam erken saatlerde ayrıldığından beri her neredeyse oradan döndüğünü biliyordu.

Kendi kendine onu görmek istemediğini söylese de, sırf onu görebilmek için boynunu pencereden daha da dışarı uzattı. Ama yandaki ev onu görmesine izin vermiyordu ve bu onu hayal kırıklığına uğrattı.

Teras taşının üzerinde evlerine yaklaşan ayak seslerini duyduğunda nefesi kesildi. Lainey bir korkak gibi pencereden içeri eğildi ve adamın ön kapıdan girdiğini duyunca dudağını ısırdı.

Onu görmeye gelecek miydi? diye merak etti, bunu isteyip istemediğinden emin değildi.

Durarak onun sesini dinledi ve Vixron'la alçak sesle konuştuklarını duydu. Görünüşe göre sadece kontrol ediyorlardı, ancak kelimeleri ayırt edemedi, İngilizce mi yoksa Luxirian dilinde mi konuştuklarını bile anlayamadı.

Bir süre sonra ön kapının açılıp tekrar kapandığını duydu. Ayak sesleri yankılandı ama terastan geri çekildiklerini duyunca hayal kırıklığına uğradı.

Lainey kaşlarını çatarak gözlerini kırptırdı ve pencerenin önündeki yerine geri dönerek adamın gerçekten gidip gitmediğini görmek için başını uzattı.

Ondan hiçbir iz yoktu.

Lainey bu konuda ne düşüneceğinden emin olamayarak uzun bir nefes verdi. Silkelenerek, onun kendisini görmeye gelip gelmemesinin önemli olmadığına karar verdi.

Peki neden bu kadar hayal kırıklığına uğramıştı?

Uzak durması onun için daha iyiydi, değil mi? En azından aptalca bir şey yapmaya kalkışmazdı.

Lainey temiz ve serin havayı içine çekerek ciğerlerini doldurmasına ve zihnini boşaltmasına izin verdi. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti, özellikle de kavurucu öğleden sonranın ardından.

Gözlerini kapadı, tadını çıkardı, ne kadar harika hissettirdiğinden başka hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Hafif bir hışırtı sesi kulaklarına ulaştı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Kirov'u gördüğünde gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Evin önünden değil, arkasından gelmişti. Muhtemelen Vixron'u uyarmamak için.

Lainey ağzını açtı, ama Kirov'un eli parladı ve onu susturmak için parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Vücudunu saran siyah, dar bir tunik giymişti, siyah saçları arkasında salınarak koyu renkli kumaşa karışıyordu. Ama onun dikkatini çeken ve elinde tutan gözleri oldu. Onu yerinde sabitleyen ve düşünmemesi gereken şeyleri düşünmesine ve istemesine neden olan o lanet olası güzel gözler.

Lainey aniden kuruyan dudaklarını yaladı ve bir an için onun parmaklarının orada olduğunu unuttu. Dili etine dokunduğunda sertleşti ve Lainey yutkunurken boğazının titrediğini gördü.

Yavaşça elini çekti ama daha da yaklaştı, öyle ki Lainey onun bakışlarıyla buluşmak için boynunu yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Kolları pencere pervazına sarkmış, duruşu rahatlamıştı ama gözleri Lainey'nin aşına olduğu o yoğunluğu koruyordu.

"Seni görmem gerekiyordu, *Luxiva*," dedi, sesi o kadar kısıktı ki kadın zor duydu.

Lainey sessiz kaldı, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Ve ne zaman ne diyeceğini bilememişti ki?

Neredeyse hiç.

Ama onun dili düğümlenmişti ve bu bilgi onu rahatsız ediyordu.

Onu.

Kadın cevap vermeyince, adam sordu: "Bizim için hiç düşündün mü? daha önce tartıştınız mı?"

Gözleri kısıldı ve dudakları yukarı kıvrıldı.

Çılgın uzaylı, diye düşündü.

"Hangi tartışmadan bahsediyorsun?" diye fısıldadı, omurgası dikleştı, çenesı kalktı. "Benım senın 'eşın' olmaıla ilgili saçma kısmı mı?" Alakasız olduğunu bildiği halde, havadan alıntılar yaptı. "Yoksa 'kürklerini ısıtacağımı' düşünđuđün diğer saçma kısım mı?"

Bunu söylemek bile onu biraz nefessiz bırakıyor, bu da onu çok rahatsız ediyordu.

Çünkü *neden* kulağa bu kadar seksi, bu kadar ilkel geliyordu? Ugh.

"İkisi de," diye cevap verdi, gözleri bir şeyle parlıyordu. Eğlence mi?

Arzu mu?

"Sen delisin, bunu biliyorsun değil mi?" diye fısıldadı.

Boynu döndü, bakışları iki evin arasındaki ara sokakta gezindi. Sonra gözleri onunkilere döndü.

"Üç aralık içinde karakoluma dönmem gerekecek. Troxva'ya," dedi. "Sen de benimle geleceksin."

Lainey'nin ağızı açık kaldı. Vixron'un duyacağını düşünmeseydi gülerdi.

Bir daha düşünđüm de, belki de en iyisi muhafızının duymasıydı. En azından o zaman odaya dalar ve aralarında her ne oluyorsa bozardı.

Peki neden sesini daha da alçalttı? "Seninle bir yere gideceğimi sanıyorsan delirmişsin."

Kirov onun sözlerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Yüzünde aynı sakin ifade vardı ve vücut dili, gecenin geç bir saatinde penceresinin önünde onunla gizlice konuşurken ne kadar rahat olduğunu anlatıyordu. Sadece gözleri onun kabul etmesini ne kadar çok istediğini gösteriyordu.

"Bu konuda senden bir kavga bekliyorum," dedi ona. "Ben sadece zamanı geldiğinde ayrılmaya hazır olmanız için sizi bilgilendiriyorum."

Bu adamın cesareti!

"Sen-sen," diye başladı Lainey, kalp atışları tekliyordu. "Hayatta olmaz."

Pürüzsüz, Lainey, gerçekten

pürüzsüz. Kaşlarını çattı.

Sonra donakaldı, adam aniden pencereden uzanıp yanağını okşayınca dudakları aralandı. Parmakları sert ve soğuktu ama teninde iyi hissettiriyordu.

Birden kaşlarını çatdı, başparmağı kızın burnunun üstündeki hassas bir noktaya değince kız irkildi.

"Bu da ne?" diye fısıldadı, gözleri aniden ona odaklanmıştı. "Bir şey mi oldu? Biri sana zarar mı verdi?"

Lainey'nin kaşları adamın bakışlarındaki endişeyle çatıldı ve bu endişe Lainey'nin zarar görmüş olma ihtimali karşısında hızla öfkeye dönüştü.

Şaşırılmış bir halde, "Hayır, hayır, kimse bana zarar vermedi" dedi.

Kirov rahatladı, ama çok az. Parmakları kızın elmacık kemiğine kayd. "Bu nedir o zaman? İşaretlenmiş gibi görünüyorsun."

"Güneş yanığı," dedi, hâlâ neden onun yanağını okşamasına izin verdiğinden emin değildi. Her an geri çekilebilirdi. Her an ona gitmesini söyleyebilirdi.

"Güneş yanığı mı?" diye yavaşça tekrarladı.

"Evet," dedi. "Ben açık tenliyim. Güneşte kolayca yanarım ve fark etmediyseniz burada *iki* güneşiniz var."

Kirov'un kaş kemiği alçaldı. "Güneş ışığından mı yanıyorsunuz?"

"Bu beni vampir gibi gösteriyor," diye şaka yapmaya çalıştı. Neden sesi bu kadar gergin çıkıyordu? Anlamak için gözünü bile kırpmadığında, içini çekti ve "Genellikle güneşi yüzümden uzak tutmak için bir şapka ile örtüyorum" dedi.

"Sana bu şapkayı bulacağım," dedi yumuşak bir sesle.

Lainey neredeyse gülümseyecekti çünkü o farkına varmadan gardını düşürmüştü. Adamın şapkanın ne olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu ama içinden bir ses bunu anlayacağını söylüyordu.

"Canın acıyor mu, *Luxiva*?" diye sordu, diğer eli de diğer yanağını avuçlamak için yukarı kalktı, ta ki yüzü avuçlarının arasına girene kadar. "İyileştirmenin bir yolu var mı?"

Bu nasıl oldu ki?

Ve daha da önemlisi, bunun olmasına *neden* izin veriyordu?

Çünkü iyi hissettiriyor, diye düşündü sessizce, ona bakarken.

Bir kez olsun biriyle, ilgisini çeken, onu diken üstünde tutan biriyle konuşmak iyi hissettirmişti. Biriyle gizlice, gece vakti, açık bir pencereden fısıldaşmak iyi hissettirdi.

Kirov'un onu endişeyle izlemesi, sanki sadece bir güneş yanığının dayanabileceği en kötü yara olduğunu düşünüyormuş gibi ona dokunması iyi hissettirdi.

İlgilenilmek güzel bir histi.

Ki bu acınası bir durumdu. Ama Lainey bunu Cadılar Bayramı'ndaki şeker gibi yedi.

"Neredeyse hiç fark etmedim," diye yalan söyledi. Nedense onun endişelenmesini istemiyordu. Kirov kaşlarını çattı, serin parmakları yanıkların üzerinde gezindi. Nedenini bilmiyordu ama "Bu iyi geldi" diye fısıldadı.

Parmakları hareketsiz kaldı. Gözleri birleşti ve tutuştu.

Sonra parmaklarını tekrar kızın sıcak teninde gezdirmeye başladı, pürüzsüzleştirdi, burnunun kıvrımlarını, yanaklarının dolgunluğunu, alnının eğimini öğrendi.

Şaşırtıcı derecede samimiydi ve Lainey aynı anda... çok fazla şey hissetti.

Bunda bir kötülük yok, diye kendi kendine söylemeye çalıştı, kısa bir an için gözlerini kapattı ve adamın kirpiklerini okşadığını, onları da öğrendiğini hissettiğinde gülümsemeye meyletti.

Ona dokunmasına izin vermenin hiçbir zararı yoktu. Sadece o an için bile olsa gardını düşürmenin hiçbir zararı yoktu.

Kalbinin göğsünde teklemesi ya da göğüs uçlarının arzuyla gerilmesi ya da Kirov'un vücudunun diğer yerlerini de aynı hürmet ve sabırla keşfedip keşfetmeyeceğini merak etmesi önemli değildi.

Hayır, sadece o gece içindi. Çünkü canı sıkılıyordu ve yalnızdı... ve adam ona kesinlikle sıkılmadığını ve yalnız olmadığını hissettirdi.

En azından kendine söylediği buydu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Lainey ertesi sabah geç uyandı, odasına süzülen parlak ışığa ve tünığının içinde çoktan terlemiş olmasına bakılırsa. Uykusunda kürklerini çıkarmış ve öylece uzanmıştı.

Orada bir an durdu, önceki gece aceleyle aklına geldi.

"Sen bir aptalsın, Lainey," diye fısıldadı kendi kendine, Kirov'un dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordu.

Gözlerini sıkıca kapattı. Neden onun kendisine dokunmasına izin vermişti? Lainey dokunmaya bayılırdı ama bunu ona belli etmek istememişti. Söze döktüğü de söylenemezdi. Söylemesine de gerek yoktu. Sadece beden diliyle bile bunun için yalvarmıştı.

Bir nefes üfledi.

Lainey, adam pencereden ona dokunurken orada sessizce ne kadar durduklarını hatırlamıyordu ama çok geçmeden adam ona gitmesi gerektiğini söylemişti.

Sesine güvenemediği için sadece başını salladı. Ve son bir bakışla geldiği yöne doğru gözden kayboldu, geri çekilirken ayak sesleri o kadar sessizdi ki Lainey, Vixron'un hiçbir şeyden şüphelenmeyeceğini biliyordu.

Aptal, aptal, aptal!

Lainey elinde olmadan pencereye baktı ve pervazın üzerine konmuş bir şey görünce nefesi kesildi.

Geri dönmüş müydü?

Aceleyle yataktan kalktı ve pencereye doğru koştu. Cam hâlâ açıktı, bu da o sabah odanın neden bu kadar sıcak olduğunu açıklıyordu. Lainey camı kapatmayı unuttuğunu fark etti, Kirov'la karşılaşmasının şaşkınlığı ve sersemliğiyle yatağa geri dönmüştü.

Pervazda iki nesne duruyordu ve her ikisi de kafasını şaşkınlıkla yana eğmesine neden oldu. İlki, içinde berrak bir sıvı bulunan bir şişeydi. Merakla yavaşça kapağını açtı ve koklamak için burnuna doğru kaldırdı.

Koku hoştu ama buruk bir niteliği vardı. Tereddütle parmağına biraz sürdü ve nefesi kesildi çünkü nane yağı gibi *serin* hissettiriyordu. Birdenbire bunun ne için olduğunu ve adamın bunu ona neden getirdiğini anladı.

Yüzündeki yanıkların üzerine sürdü ve sıvı cildine nüfuz ettikçe rahatladığını hissederek hemen iç çekti. Şimdiye kadar hissettiği tüm aloe vera jellerinden çok daha iyiydi. Tek bir damlasını bile ziyan etmek istemediği için kapağını dikkatlice yerine koydu çünkü ihtiyacı olacağını hissediyordu.

İkinci nesne çok daha kafa karıştırıcıydı ama Kirov talimat bırakmadıysa, kızın bunu kendi başına çözebileceğini düşünmüş olmalıydı.

Ve bu düşünce onu azimli bir çalışmaya itti çünkü Lainey her zaman bir meydan okumaya hazırdı ve Kirov'un onun akılsız olduğunu düşünmesini istemiyordu, özellikle de *teknoloji danışmanı* olduğu için, bu her ne demekse.

Nesne küçük bir metal küreydi ama malzemesine rağmen inanılmaz derecede hafifti. Demir rengindeydi ve küreyi ellerinin arasında çevirerek bir tür düğme ya da anahtar aradı.

Sonunda metalin içine çizilmiş küçük bir daire buldu ve tırnağının yanıyla onu dürttü, top aniden elinde açıldığında şaşkınlıkla düşürdü, çiçek açan metal bir çiçek gibi, küçük bir... şey, dürüst olmak gerekirse, küçük bir UFO'ya benziyordu. Ortası hafifçe yükselmiş, yanları dışarı doğru genişlemişti.

Nesneden garip bir dizi bip sesi çıktığında ve nesne tam önünde havada asılı kaldığında nefesi kesildi. Onu dikkatle inceledi ama sadece havada asılı kaldığında rahatladı. Tereddütle bir elini uzatıp altında ve yanlarında salladı ama nesne hareketsizdi. Sessizdi ama altından bir tür enerji akıyordu, Lainey'nin tahminine göre bu enerji ona güç veriyordu.

Mini UFO'ya bakarak bunun ne olabileceğini ya da Kirov'un bunu ona neden verdiğini anlamaya çalıştı.

Yavaşça elini uzattı, elini metalin üzerine koydu, başka bir gizli düğme olup olmadığını görmek için çevirmek istedi. Ama çevirirken,

Bir dizi bip sesi daha duyuldu ve metal dokunuşuna tepki verince eli hafifçe ısındı.

Lainey elini geri çekti ve ardından UFO başının üzerinden uçarak kafatasının yaklaşık beş santim üzerinde durdu.

Bu da ne böyle?

Altından çıkmaya çalışarak yatağa doğru yürüdü, ama yatak onu takip etti ve ona yetişmek için hızla zıpladı.

Pencereye geri döndü ama UFO yine yakınında kaldı.

Bu bir tür şaka mıydı? Şaşkınlık içinde UFO'ya bakarak merak etti.

Ama sonra aklına geldi.

Ne olduğunu biliyordu ve farkına vardığında gülmekten kendini alamadı. Ve gülmesi bittiğinde, odasının penceresini kapatıp onu orada görüp görmeyeceğini merak ederek oturma odasına doğru yürürken yüzünde küçük bir gülümseme kaldı.

Kapının yanında duran Vixron'u gördüğünde yaşadığı hayal kırıklığı gülümsemesini biraz azalttı. Onu görünce doğruldu ve UFO arkadaşını görünce kaşlarını çatı.

"Zamanı gelmişti uykucu," dedi Crystal, ama sesi dalgındı ve başını kaldırıp ona bakmadı. Lainey, Crystal'ın minderlerin arasında oturduğu ateş çukuruna yaklaştığında, kucağında tablete benzeyen bir şey gördü.

iPad gibi.

Lainey'nin göğsü ısındı, midesi bir elini bastırmasına neden olacak şekilde çırpındı. Kirov onun Crystal'ın resim yapmayı sevdiğiyle ilgili söylediklerini hatırlamıştı. Sözüne sadık kalmıştı ve Lainey onun sözünü tutmasından hoşlanmıştı.

Sarışın çizim yapıyordu. Siyah, ince kalem benzeri bir alet kullanarak kucağındaki arkadan aydınlatmalı tablete bir şeyler çiziyordu. Sonra bir düğmeye bastı ve tablet renkli ışık huzmeleri saçtı ve Lainey hayretler içinde Crystal'ın çizmekte olduğu görüntünün -Santa Monica iskelesinin karmaşık ve ayrıntılı bir taslağı- üç boyutlu bir görüntüye dönüştüğünü gördü. Crystal çizimi manipüle etti ve döndürdü, her açıdan görebilmek için çevirdi.

"Çok havalı, değil mi?" Crystal haykırdı ve Lainey onun sesindeki gülümsemeyi duydu. Sonunda sarışın başını kaldırdı, hâlâ gülümsüyordu ama UFO'yu görünce gülümsemesi sekteye uğradı. "Başının üzerinde uçan şey de ne?"

Lainey kıs kıs güldü ve Crystal'ın yanındaki minderlere çöktü, onun çizimini daha fazla görmek istiyordu. UFO arkadaşı da onu takip etti.

Lainey gülümseyerek, "Bu benim şapkam," diye cevap verdi. Crystal ona iki kafası birden büyümüş gibi baktı... ki bu doğru sayılırdı. "Görünüşe göre Noel bu yıl erken geldi."

Hepsi uzaylı bir Büyükelçi sayesinde.

O öğleden sonra Lainey terasın balkonunda oturuyordu. Korkuluk çıkıntısı, düşüşün oldukça fazla olduğu düşünülündüğünde, kendini güvende hissedebileceği kadar genişti. Vixron onu oraya tünemiş halde ilk gördüğünde itiraz etmişti ama Lainey inatçıydı, bunu o zamandan beri biliyor olmalıydı.

Sıcağa rağmen, açıkta kalan tenini güneşten korumak için bacaklarının üzerine kürklü bir battaniye örtmüş ve benzer bir battaniyeyi de omuzlarına sarmıştı.

Başını arkaya doğru eğerek, yüzünü güneşten mükemmel bir şekilde koruyan mini UFO'suna baktı. Hatta güneşin nerede *olduğunu* hissediyor gibi görünüyordu ve onu en uygun miktarda gölgede tutmak için buna göre ayarlandı.

Küçük, havalı bir aletti ve Lainey'nin Dünya'da da bir tane olmasını dilemesine neden oldu. Onu bir sürü acı verici güneş yanığından kurtarabilirdi.

Bir hovercraftın yaklaştığını duyunca kulakları dikildi, sırtı dikleşti. Ve bir an sonra, uzaktaki bir leke büyüdükçe büyüdü ve terasa doğru ilerledi.

Lainey'nin kalbi göğsünde pıt pıt atmaya başladı ve öğleden sonra dinlenmek için yanında getirdiği sürahisinden bir yudum su aldı. Tek ihtiyacı olan büyük şemsiyeli bir şezlong ve margaritaydı.

Kirov göründü ama yüzü okunmuyordu. Hovercraft'ını kendi evinin önüne değil de doğrudan onların evinin önüne indirmesi onu şaşırtmıştı.

Lainey'nin bunu düşünecek vakti bile olmamıştı ki adam hovercrafttan fırladı, kaslı vücudu şaşırtıcı derecede kıvraktı.

"İn oradan aşağı, dişi," diye homurdanarak ona doğru koştu. "*Vrax*, bu çok tehlikeli!"

"Sana da merhaba," diye mırıldandı ve hemen savunmaya geçti. İnsanların ona ne yapması gerektiğini söylemesinden hiç hoşlanmamıştı. "Bütün öğleden sonra burada oturdum. Sakin ol."

"Lani," diye ısırdı, sesi kısılmıştı. "*Hemen aşağı in!*"

Ohhhh, hayır yapmadı, diye düşündü, gözlerini kısarak.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye tısladı, bir çocuk gibi. Lainey bile onun bazen şımarık olabileceğinin farkındaydı ama *gerçekten* hoşlanmadığı bazı şeyler vardı.

Kirov şimdi sadece birkaç adım ötede duruyordu ve ona doğru uzanmaya çalıştığında, kendini sabitlemek için bir elini çıkıntıya koyarak sallandı.

Adamın yüzünün solduğuna yemin etti, "*Vrax! Dur!*"

Lainey kaşlarını çatmıştı ama onu inceledi. Yavaş yavaş onun yüzünde okuduğu şeyin saldırganlık değil, korku olduğunu anlamaya başladı. Endişe.

Lainey onun arkasında Vixron ve Crystal'ın kapı aralığında dolaştığını gördü, kargaşanın ne olduğunu görmeye gelmişlerdi. Vixron yine Kirov'u sık sık kullandığı bir ifadeyle izliyordu: şüphe. Ama muhafız onlara doğru hareket etmedi.

Kirov elini kafatasından çıkan siyah boynuzlardan birinin üzerinde gezdirdi.

Mavi gözleri çekilmişti ve burun deliklerinin açıldığını gördü. "Lani, *lütfen.*" İçini çekti.

Adam gittiğinde eski pozisyonuna dönebileceğini düşünerek bacaklarını savurdu ve balkondan aşağı atlayarak zıpladı. Tenini örten battaniyelerin vücudundan kayarak taş terasta birikmesine izin verdi. Ama UFO'su hâlâ onu takip ediyor, yüzünü gölgeliyordu.

"İşte. Mutlu musun?" diye sordu kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Kirov'un çenesi kızın küstahlığı karşısında gerildi ama yüzündeki rahatlama belliydi. Omuzları çöktü ve keskin, ıslık gibi bir nefes verdi.

Ona doğru bir adım attı ama durup omzunun üzerinden baktı. Vixron ve Crystal'ı gördü.

Kirov Luxirian dilinde bir şeyler mırıldandı ve Vixron başını sallayarak Crystal'ı içeri götürdü, kapı arkalarından kapandı.

"Çok patronluk taslıyorsun, bunu biliyor muydun?" demekten kendini alamadı, hâlâ sinirliydi.

Vixron'un gözden kaybolduğundan emin olduktan sonra Kirov tekrar harekete geçti ve kadının nefesini kesecek şekilde ona doğru ilerledi. Birden uzanıp elini kızın boynunun arkasına doladı ve onu kendine doğru çekti.

Gözleri kısılmış olsa da vücudu bunun seksi olduğunu düşündü. Lanet olsun ona.

"Kendini bir daha gereksiz yere tehlikeye *atma*, *luxiva*. Beni anlıyor musun?"

Lainey ani uyarılmasını görmezden geldi ve tısladı, "Ben çocuk değilim, Kirov. Ben iyiydim."

Kirov ona ters ters baktı ve sonra Luxirian dilinde küfür gibi bir şey söyledi, hayal kırıklığı çok açıktı.

Sonra o için için yanan, yoğun bakışları tekrar ileri doğru yöneldi ve bir an için Lainey'nin zihni bulanıklaştı.

"Dişi," diye hırladı, "bunu kabul etmek istemediğini biliyorum ama eşim olarak sen ölürsen," kelimeyi zorla söyler gibiydi, "ben de ölürüm. Bu kadar basit."

Adamın sözleri Lainey'yi sersemletti ama kendisini bırakması için adamın omuzlarını itti. Bir kayayı itmeye de çalışabilirdi.

"Yani bu sadece seninle ilgili, öyle mi?" diye homurdandı, sıcaklık ve onun zorba alfa erkeği performansı onu huysuzlaştırıyordu. "Ve senin değerli hayatın?"

"*Vrax*, *her* konuda benimle kavga etmek zorunda mısın?" "Evet!" diye bağırdı.

"Neden?" diye hırladı, hâlâ ona bakıyordu. Eli ensesindeydi ama canını acıtacak kadar sıkı değildi. Sadece *orada* olduğunu ve geri çekilmesine izin vermeyeceğini bilmesini sağlayacak kadar sıkıydı.

Bu onu kapana kısılmış hissettirdi.

"Çünkü," dedi, gözlerini kaçırarak onun ötesini görmeye çalışıyordu. Bir kaçış için. "Çünkü buna ihtiyacım var!"

"Neden? Neden buna ihtiyacın var? Söyle bana."

Korkudan boğazı ani bir duyguyla düğümlendi ve gözleri yaşlarla dolarken tanıdık bir iğnelenme hissetti.

"Çünkü... artık *hiçbir şey* benim kontrolümde değil!" diye patladı sonunda, ardından omuzları hafifçe sarktı.

Kendine gel, diye bağırdı zihinsel olarak. Tanrım, bu utanç vericiydi. Neden kendini hep onun yanında utanç verici durumlarda buluyordu?

Lainey boğazını temizledi ve patlamak üzere olan duygularını bastırdı. Uzaylılar tarafından kaçırılmadan önce, Nadine göğüs kanserinden ölmeden önce, durumu gayet iyiydi. İyiden de öte.

Ailesiyle yaşadığı zehirli ilişkiden uzakta, Lainey başarılı olmuştu. Müziği gelişmişti. Yeniden piyano çalmayı sevmiştii ve

Onu ilk başta aşık eden şeyi yeniden keşfetmişti. Sırf annesini mutlu etmek için, sırf annesi sahte sosyetik arkadaşlarına ondan övgüyle bahsedebilsin diye bir angarya gibi hissetmemiştir.

Büyümüştü. Sonunda. Kendini güçlü ve bağımsız hissetmişti.

Ama Nadine'den beri, kaçırıldığından beri, bir zamanlar olduğu kadına geri dönmüştü. Öfkeli, önüne gelene saldıran, sessiz kalmaktan daha iyi hissettirdiği için savaşıyor.

Hayatı boyunca kararlar onun için verilmiş, ona dayatılmıştı. Bu yüzden birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesinden ya da onu eleştirmesinden nefret ediyordu. Bu ona bir saldırı gibi geliyordu ve Lainey de karşılık veriyordu.

Tam o anda her şey ortaya çıkıyordu ve onu kendisiyle yüzleşmeye, ona bakmaya zorlayan, yaralarını özel olarak sarmak için arkasını dönmesine izin vermeyen Kirov'dan saklamak zordu.

"Ben... Ben sadece orada oturmak istedim," dedi burnundan nefes alarak ve Kirov'un gözleriyle karşılaşmamak için bakışlarını onun göğsüne çevirdi. "Ben de öyle yaptım."

Sesi çok küçük çıkınca çok utandı. Enkaz gibiydi. Duygusal bir enkaz. Bir an öfkeliydi, sonra tahrik oldu ve şimdi de sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi.

Sana borçluyum, diye fısıldadı küçük *bir* ses. Nadine öldüğünden beri tek bir damla gözyaşı dökmemiştir. Kaçırıldığından beri bile. O noktada küçük bir sinir krizi onun için sağlıklı bile olabilirdi.

Kirov'un görmesini istemiyordu. Zayıf olduğunu düşünmesini istemiyordu, her ne kadar kendine onun ne düşündüğünü umursamadığını, onun önemli olmadığını söylemiş olsa da.

Lainey onun sıcak elinin ensesini sıktığını hissetti. Bu onun alt dudağının titremesine neden oldu.

Kirov onun içine girdiğinde hiçbir şey söylemedi. Ve Lainey bir kereliğine alnını Kirov'un göğsüne yasladı, mini UFO'su sanki Kirov bile buna ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi Kirov'un yanına doğru kaydı.

Kolları güçlü ve emin bir şekilde ona sarıldı ve vücutları birbirine bastırdı, ta ki kadın onun tüm önünü ona karşı hissedinceye kadar.

İçine çektiğinde, onun kokusunun kendisini son derece memnun ettiğini fark etti.

Yerini belirleyebileceği bir şey değildi. Sadece...oydu.

Adam boğazının derinliklerinden mırıldanmaya başladığında alnında hafif titreşimler hissetti. Garip olduğunu düşünse de, bunu duymak onu rahatlattı, kaslarının ona karşı gevşemesini sağladı, ta ki onu neredeyse tutana kadar.

Onun kalp atışlarının kendisinininkinden farklı, yavaş ve durgun olduğunu duydu.

İçine bir şey yerleşti ve sakinleşti. Nefes alış veriş normalde döndü. Ve bir şeyin farkına vardı.

Onun kendisine sarılması doğru geliyordu. Birbirlerini çok az tanıyor olsalar da, sürekli didişiyor olsalar da, Lainey ona bağırarak mı yoksa beynini dağıtmak mı istediğinden emin olmasa da... Kirov'un harika sarıldığını inkâr edemezdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, söylemesi zor olsa da. Boğazını temizledi. "Bir an için çıldırdığım için özür dilerim."

"Bunun için asla üzülme *lüksiva*," dedi ve kelimeler teninde titreşti. "Seni o şekilde itmemeliydim. Ama seni çıkıntıda gördüğümde beni korkuttun."

Lainey onun tünğine doğru iç çekti.

"Söylediklerimi yanlış anladın," dedi usulca. "Eğer sen ölürsen, Kader benim hayatıma da son verecek değil ya. Bunu kendim yaparım."

Nefes nefese kaldı ve ona bakmak için geri çekildi. Yüz ifadesi ciddi ve kasvetliydi.

"Bu hiç komik değil," dedi, aynı derecede sessiz bir şekilde.

"Bu Luxirian tarzıdır," dedi ona. "İçgüdüler güçlü kuvvetlerdir. Bir kez uyandı mı, hiçbir şey onu durduramaz. Kaderli eşler birbirleri olmadan hayatta kalamazlar. Bu bir gerçek. Eğer sen ölürsen, ruhumun yarısı kopmuş gibi olur. Hiçbir varlık yarım bir hayat yaşayamaz."

"Beni tanıyorsun bile Kirov," dedi, sesi nazik olsa da, kalp atışları aniden göğsünde hızlansa da.

"Bu zamanla olacak," dedi. "Ama sen bile bunu inkâr edemezsin. İçgüdünün seni bana bağladığını hissediyorsun, tıpkı beni sana bağladığı gibi."

Lainey yutkundu, sıcağa rağmen kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

"Ne hissettiğimi bilmiyorum," dedi.

Kirov'un dudakları yukarı kalktı ama bunda Lainey'yi üzen bir şey vardı. Ve onun yüzünden üzgün ya da hayal kırıklığına uğramış olabileceği gerçeği Lainey'i derinden etkiledi.

"Bu gece sana bir şey göstermek istiyorum," diye mırıldandı kısa süreli gergin bir sessizlikten sonra. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Ne?" Lainey kaşlarını çatarak fısıldadı. "Ama Vixron-"

"Dikkatli olacağız," dedi, mavi gözleri güneş ışığında kısa bir an için altın renginde parladı. "Ben... Seni görmeliyim. Sadece ikimizin olduğu bir yerde. Konuşurken fısıldamak zorunda olmadığımız bir yerde, muhafızlarının görebileceğinden endişe etmeden sana dokunabileceğim bir yerde."

Lainey bunu duyunca yumuşamadan edemedi.

"Benimle gelir misin?" diye tekrar sordu.

Ve Lainey tam bir enayi olduğu için başını salladı.

Bunun hayatının en büyük hatası olabileceğini düşünse de başını salladı.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

LO gece, ay tepedeyken, Kirov kadınınını görmek için sabırsızlanarak komuta merkezinden döndü.

Ondan ayrı kaldığı her an doğal değilmiş gibi hissediyordu. Luxirianlar eşlerinin etrafında olmaya ihtiyaç duyarlardı. Bu bir dürtü, bir ihtiyaçtı.

Onu terk etmeyi nasıl başardığı onun için bir muammaydı. Geçen zamana nasıl dayanabildiğini bile bilmiyordu. İşinde hiçbir ilerleme kaydedememişti, zihni tamamen *onun* tarafından tüketilmişti, kendi başına bir anormallik olan son projesi değil.

Bu yüzden Kirov hovercraft'ını terasa indirdiği anda kendini sakinleştirmek zorundaydı. Çok aceleci davranırsa, Vixron olduğundan daha da fazla şüphelenebilirdi.

Muhafızlar konutun içinde konuşlanmıştı. Dişiler görünürde yoktu, muhtemelen çoktan uyku platformlarına gitmişlerdi ve Kirov bile *luxiva*'sını uyurken bulup bulamayacağını merak ediyordu.

"Büyükelçi," diye başını salladı Vixron, ateş çukurundan ayağa kalkarak.

"Komuta merkezine dönmem gerekiyor ama Vaxa'an seninle görüşmemi istedi," dedi Kirov, yalan dudaklarından kolayca döküldü, özellikle de dişisiyle uzakta, yalnız başına biraz zaman geçirebileceği anlamına geliyorsa.

"Dişiler uzun zaman önce uykuya daldı," dedi Kirov'a. "Güneş doğana kadar uyanmalarını beklemiyorum."

Başını salladı ve "Güzel. Yarın akşam senin için bir görev ayarlayacağım, böylece bütün gece dinlenebilirsin, tamam mı?"

Vixron gözleri dikkatli olsa da, "Teşekkür ederim Büyükelçi," dedi.

Kirov başını eğdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapatarak çıktı. Evine doğru yürüyormuş gibi yaptı ama sonra ne yaptı

önceki gece yaptığı gibi: ara sokağa girdi ve başladığı yere geri dönene kadar evlerin arkasından sessizce ilerledi.

Penceresi açıktı ve nefes alış veriş beklentiyle kesilmişti.

Luxirianlar çoğu türden daha iyi işitiyor, genel olarak daha iyi duyulara sahipti, bu yüzden Kirov pencereye yaklaşırken Vixron'un onu duymamasını sağlamak için savaşçı eğitimi sırasında kendisine öğretilen her tekniği kullandı.

İçeriye bakınca onu gördü. Uyku platformunun dibinde oturmuş, onun için yaptığı aletle boş boş oynuyordu. Onu nasıl tekrar küre şekline sokacağını bulmuştu ve ellerinin arasında ileri geri savuruyordu.

Fates, o çok güzel, diye düşündü, dehşete düşmüştü, vücudu ona duyduğu ihtiyaçtan dolayı ağrıyordu. Luxirianlar çiftleşme söz konusu olduğunda her zaman şiddetli yoğunluklarıyla bilinmelerine rağmen, bu kadar güçlü bir ihtiyaç ve arzunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti.

Dişisinin yanında olmasa bile aleti neredeyse sürekli sertleşiyor ve ağrıyordu. Sadece onun anısı, kokusu, gözleri, dudakları, sesi bile İçgüdüsünün göğsünde gezinmesine neden oluyor, onu dışisine dönmeye ve böylece onunla iyice çiftleşmeye zorluyordu. Böylece onu işaretleyebilecek, tohumuyla doldurabilecek ve etrafındaki her erkek *onun sadece* kendisine ait olduğunu bilecekti.

Vrax!

Kontrol altına al, dedi çenesini sıkarak.

Ancak İçgüdüsünün iradesini hafifçe bastırdığında, sessizce "*Luxiva*" dedi.

Lani'nin kafası pencereye doğru gitti. Daha önce gözleri odaklanmamıştı, sanki çevresinin farkında değildi, sanki kendi zihninde sessiz bir yerdeydi.

Kirov bu yerleri bilmek istiyordu. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu, onu neyin mutlu ettiğini, güzel gözlerini neyin heyecanla parlattığını, zihnini neyin çalıştırdığını. Hayatta nelerden korktuğunu bilmek istiyordu, böylece Kirov bu korkuların asla hayata geçmemesini sağlayabilirdi, o öğleden sonra onunla birlikte terasta onu neyin üzdüğünü bilmek istiyordu - hala kükreme isteği uyandıran bir anı, sulu gözlerinin ve titreyen ellerinin anısı.

Onu tanımak istedi.

Daha önce haklıydı. Birbirlerini tanımıyorlardı. Henüz tanımıyorlardı. Ama Kirov'un, daha önce hiç hissetmediği bir kesinlikle, onun kendisi için, kendisinin de onun için olduğunu bilmesi için onun hakkında her şeyi bilmesine gerek yoktu.

Lani aralarındaki bağı sözleriyle inkâr etmeye devam etse de, başka şekillerde aralarındaki bağı inkâr edemezdi. Ona nasıl baktığı, dudaklarının farkındalıkla nasıl ayrıldığı ve vücudunun onu görünce nasıl gevşediği gibi.

O an gibi.

Luxiva, vücudunun ona bilmesi gereken her şeyi söylediğinin farkında bile olmayabilirdi.

Küreyi uyku platformunun üzerine atarak ayağa kalktı ve pencereden ona yaklaştı.

"Neredeyse gelmeyeceksin sandım," diye fısıldadı, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. Ona daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktı ve Kirov bunun ne olduğunu anlamaya çalışarak başını eğdi.

Gergin olduğunu fark etti, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Gelmeyeceği için mi gergindi? Yoksa başka bir şeyden mi?

"Seni asla terk etmem," dedi sessizce, sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi. Kaşlarını çatı. Nasıl böyle bir şey düşünebilirdi? "Sorun ne? Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır," diye hızlıca fısıldadı. "Hayır, ben sadece... Sanırım bir süredir ilk randevuma çıkmamıştım."

Kirov'a sözlerinin şaka olduğunu düşündüren bir şekilde gülümsedi, her ne kadar Kirov 'randevu'nun ne olduğunu anlamasa da.

Adamın kaşları çatıldı, kafasının karıştığını gösterdi ve kadın sessizce, "Boş ver. Nereye gidiyoruz?"

Kirov'un dudakları onun merakı karşısında kıpırdadı. "Göreceksiniz."

Lani bunun üzerine suratını astı ve Kirov neredeyse inleyecekti, aleti daha da kalınlaştı, ki bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu.

Yüz ifadesi değişti ve sessizce "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Kirov sert bir nefes verdi. Onun hakkında ne kadar kötü düşüncelere sahip olduğunu bilseydi, onunla gelmeyi bir kez daha düşünebilirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu onun yerine. Kızın tereddütle başını sallaması üzerine, "Kendini pervaza doğru it." dedi.

Pervaz onun için yüksekti, göğüslerine kadar geliyordu ama Kirov'un açık pencereden belini kavrayıp fazla gürültü yapmadan onu kolayca dışarı çıkarabilmesi için yeterince zıplamayı başardı.

Kirov'un bir an sonra fark ettiği tek sorun, bu manevranın tuniğinin kalçalarına kadar çıkmasına neden olmasıydı. Kalçalarına kadar.

"*Vrax*," diye küfretti, neredeyse sessiz olmaları gerektiğini unutarak.

Elleri hâlâ kızın kıvrımlı beline dolanmış, tuniği yerinde sabit tutuyordu ve onu ayaklarının üzerine, önünde yere yatırdı... ama gözlerini o kalçalardan ve o kalçaların *arasında* sergilenenlerden alamıyordu.

Amcığı pembeydi, hafif, ince kızıl tüylerle kaplıydı ve sadece o ana kadar onun uyarılmışlığının kokusunu alabildiğini fark etti.

Kıpırdanmaya başladığında bile elleri onu yerinde tuttu. Uyluklarının iç kısmındaki ıslaklığı fark etti.

Vrax, vrax, vrax!

Onu ilk gördüğünde yüzünde neden uzak, odaklanmamış bir ifade olduğunu şimdi anlıyordu.

"Bir erkek mi düşünüyordun *Luxiva*?" diye homurdandı usulca, dudaklarını kızın kulağına yaklaştırarak, çünkü kızın güzel amcığına bakmaya devam ederse düşüncesizce bir şey yapabileceğinden korkuyordu. "Amcığının ağrmasına neden olanın *ben olduğumu* söyle."

Kadının nefesini tuttuğunu duydu ve kollarında yeniden kıpırdanarak tuniğini indirmeye çalıştı. "Bu seni ilgilendirmez," diye tısladı ve Kirov'un kalbi boğazında güm güm attı, ani kıskançlığı, dışisinin bir başkasını düşünüyor olabileceği ihtimali yüzünden kan hücum etti.

"Dünya'da bir erkeğiniz var mı?" diye homurdandı, vücudu hareketsizleşti, midesinde korku birikti ve anlık olarak uyarılmasını soğuttu.

Gözlerine bakmak için geri çekildi çünkü gerçeği bilmesi *gerekiyordu*. Çünkü eğer öyle olduğunu söylerse, gözlerinin içine bakacak ve o andan itibaren sadece *onun* olduğunu, daha önce olan her şeyi unutabileceğini ve unutacağını söyleyecekti.

Yüz ifadesi kızarmış, dudakları sıkıntıyla büzülmüştü. Kirov soluğunu içine çektiğinde, kadının uyarılmışlığının ağır bir dozuyla daha karşılaştı ve bundan *hoşlandığını* fark etti.

Boğazından alçak sesle hırladı, kasları kıpırdadı ve büyüdü, İçgüdüğü onu hemen orada, konut duvarına karşı onunla çiftleşmeye itti, Vixron lanetlensin. Kirov'un aklından diğer erkekleri silmesi *gerekiyordu* ve Luxirian bir savaşçının onu iyice becermesi bunu sağlayacaktı.

"Söyle bana," diye homurdandı.

"Belki de var," diye tısladı yine, biraz vahşi bir *privixi*, pençelerini kınından çıkararak. "Bu konuda ne yapardın?"

"Ne yapacağımı bilmek istemezsiniz." Kirov sırttı ama kendini eğlenmekten çok uzak hissediyordu. Daha çok dişlerini gösteriyormuş gibi hissetti. "Artık değil. Artık değil."

sadece *ben* ve her zaman *ben* olacağım. Anlıyor musun?"

Dudakları aralandı, gözleri ateşle parladı... belki öfkeyle, ama aynı zamanda arzuyla.

"Neden *zorluyorsun*-"

O daha cümlesini tamamlayamadan Kirov onu kollarının arasına aldı ve bacaklarını kalçalarına doladı.

Bu da onun ağrıyan amını doğrudan adamın ağrıyan sikinin üzerine koydu.

Vrax, onun ateşi!

İkisi de bir iniltiyi zorlukla bastırdı ve Lani ona baktı, gözleri geniş ve biraz şaşkındı, sanki ne olduğunu bilmiyordu.

Kirov'un gözleri kısıldı, bir şey anlatmaya kararlıydı. Böylece sessizce mırıldanmaya başladı ve Lani susturmaya çalıştığı boğuk bir nefes verdi.

Mırıltısı göğsünü titreştirdi ve bu titreşim doğrudan sikine indi. Bu titreşimi amcığında hissetti ve elleri umutsuzca adamın boynuna ve omuzlarına dolandı, bacakları şoktan gevşediğinde tutunmaya çalıştı.

Kirov karanlık bir sırtış attı ve geldiği yöne doğru sessizce yürümeye başladı -ki bu dışından şaşkın bir inilti çıkardı- neyse ki boş olan evlerin arkasından ilerledi. Vixron'dan uzaklaştıkça mırıltısının güçlenmesine izin verdi.

Lüksiva kollarında kıvranıyor, elleri omuzlarının arkasını kaplayan kaslara sıkıca kenetlenmişti. Uzaklaşmak mı yoksa yakınlaşmak mı istediğini bilemiyor gibiydi. Onun kalçalarını hafifçe kendisine doğru salladığını fark ettiğinde homurdandı ama sonra kendini hareketsiz kalmaya zorluyor gibiydi.

"*Dur Kirov*," diye fısıldadı sonunda, kendi evinin arka tarafına ulaştıklarında, Vixron'dan fısıldaşmalarına gerek kalmayacak kadar uzakta, karanlık bir köşede toplandıklarında. "Tamam, sen kazandın."

"Söyle, *luxiva*," diye mırıldandı, beklerken mırıltılarını bir anlığına kesti.

Vücudu gergindi, zaten orgazmın kıyısında geziniyordu, sadece o n u bu şekilde tutuyordu, vücudundan zevk aldığını biliyordu... sadece ondan gerçekten zevk almasını istediği şekilde değil.

Kız tereddüt ettiğinde, göğsünün derinliklerinde aynı anda hem mırıldandı hem de hırladı.

Lani'nin başı omuzlarına düşmüş, gözleri kayarak kapanmış, dudakları aralanmıştı. Ve Kirov o anda neredeyse orgazm oluyordu çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

tüm yaşamı boyunca daha erotik.

"*Vrax*, dişi. Söyle!"

"Ben... Dünya'da kimsem yok," diye itiraf etti sonunda. "Seni düşünüyordum" diye fısıldadığında gözleri açıldı ve yanakları daha da kızardı.

Kirov bunun üzerine biraz rahatladı, başka hiçbir erkeğin onun kalbini elinde tutmadığını bildiği için rahatladı. Onu bir kez kazandığında bu sadece onun olacaktı. Alnını onun kine dayadı, boynuzları saçlarının arasından geçti. Ona bu şekilde sarılmak tüm evrendeki en doğal şeymiş gibi geldi. uçurumun kenarında olduğunu bilerek.

Lani ürpertici bir iç çekti ve Lani onun nefesinin yanağında gezindiğini hissetti.

"Tohumumu denenmemiş bir genç gibi örtülerimin içinde harcayabilirim. Tam şu anda, sadece sana bakarak," diye mırıldandı, gözleri onunkilerle kilitlendi, o kadar yakındı ki mavi gözlerinde yeşil lekeler görebiliyordu. "*Vrax*, beni delirtiyorsun, Lani."

Onun sözleri üzerine kızarmış alt dudağını ısırды, nefesi sertleşti, ateşi hâlâ adamın sikine bastırıyordu.

"Boşalmak istiyor musun, dişi?" diye sordu ona sessizce. "Seni rahatlatabilirim."

Lani ona baktı, geniş gözlü ve şaşkıındı. Fates, onun baştan çıktığını söyleyebilirdi.

Ama o "Hayır" dedi.

"*Nix*?"

Başını salladı, bakışlarına berraklık geri geldi. Dudağını ısırды, ifadesi birdenbire kararsızlaştı. Hatta utangaç.

"Hayır, istemiyorum... şu anda," dedi.

Kirov onu okumaya çalıştı, çok fazla zorladığından korkuyordu. Ama kız ondan uzaklaşmadı, omuzlarını itmedi. Sadece onun kollarında kalmaktan memnun görünüyordu.

Bu bilgi göğsünü ısıttı ve başını salladı. "Pekâlâ." Ama her şeyi berbat etmediğinden emin olmalıydı, bu yüzden "Hâlâ benimle gelmek istiyor musun?" diye sordu.

Elleri adamın omuzlarında esnedi.

Lani biraz rahatladı ve ifadesindeki utangaçlığın bir kısmı kayboldu.

"Duh," diye fısıldadı. "Hâlâ buradayım, değil mi?"

Kirov'un gülümsemesi yavaşıtı. 'Duh'un ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bağlamdan yola çıkarak bunun 'evet' için kullanılan başka bir kelime olduğunu düşündü. Zihinsel olarak, dil implantının tercüme edemediği diğer tüm garip kelimelerle birlikte bunu da dosyaladı.

"O zaman gidelim."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

K irov - 4...5?
Lainey - 0

Titrek de olsa yavaş bir nefes verdi, ama bunu yapmak zordu. Tek ışık kaynağı ay olan lanet olası bir hovercraft üzerinde uçarken ve saçlarını savuran keskin bir Luxirian esintisi varken bu cansız skor için surat asmak.

Oh, ve arkasındaki Luxirian erkek, bilinmeyen hedeflerine doğru hızla ilerlerken onu kontrol paneli ile sıcak, iri gövdesi arasında sıkıştırdı.

Luxirianlı bir erkek ona güneşten koruması için bir şapka verdi.

Onu çılgına çeviren, itilmek istemediği ama buna ihtiyacı olduğu zamanlarda onu iten Luxirian bir erkek.

Mırıldandığında ve hırladığında kocaman aleti *titreşen* Luxirian bir erkek.

Lainey'nin yanakları yeniden kızardı, aralarındaki ilişkinin bu kadar hızlı ve ileri gittiğine hâlâ inanamıyordu.

Bir an onu pencereden içeri çekmiş, gece yarısı erkek arkadaşının Mustang'iyile gezintiye çıkan bir genç kız gibi gizlice dışarı çıkarmaya çalışmıştı. Bir sonraki an, kazara ortaya çıkan amına bakıyor ve başka bir erkeği olup olmadığı konusunda seksi bir kaş çatmayla hırlıyordu.

Lainey onu biraz kıskanç görmekten hoşlandığını ona asla itiraf etmezdi. Bu onu daha da gergin yapardı. Ve o zaten *çılgınca* gergindi.

Bu onu daha da tahrik etmişti ve daha ne olduğunu anlamadan adamın kollarındaydı, sikine bastırılmıştı ve klitorisi titreştiriliyordu.

Evet, işler kesinlikle ama kesinlikle kızıışmıştı.

Artık onun sesinin derinleştğini, kaslarının büyüdüğünü ve tahrik olduğunda, kasıtlı olarak vücuduyla oynadığında, ona boşalmak isteyip istemediğini sorduğunda gözlerinin siyah görünecek kadar karardığını biliyordu.

Soğuk esinti için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü Lainey kendiliğinden alev alabilirdi.

Kirov'un kolları onun etrafında sıkılaştı ve kulağına hırladı, "Kadın, ne düşündüğünü biliyorum. Kokunu alabiliyorum."

Lainey dudağını ısırdı.

Kendisini boşaltması için yaptığı teklifi neden geri çevirdiğini bilmiyordu. Tanrı biliyor ya, buna *ihtiyacı vardı. İstiyordu.*

Belki gece bitmeden önce onunla biraz oynamak isteyebilirdi. Ne de olsa bu bir randevuydu.

Hovercraft'ta handjob, isteyen var mı? diye düşündü ve dudaklarının arasından geçen eğlenceli sırıtışa engel olamadı.

Ayrıca, merak ettiğini de inkâr edemezdi. Onunla seks yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Onunla seks yapacak değilim ya, diye sessizce düzeltti.

En azından bu gece değil, diye fısıldadı omzundaki küçük şeytan kulağına. Lainey titrek bir nefes verdi.

"*Vrax, luxiva,*" dedi, sesi boğuklaştı, derin nefes aldı, nefesi kulaklarında ıslık çaldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, ancak kelime rüzgârla savrulup gitti, *luxiva*'nın onun dilinde ne anlama geldiğini merak ediyordu. Lainey bilmek istediğinden tam olarak emin değildi.

Kirov'un eli belinde kenetlendiğinde gülümsemekten kendini alamadı; bu, uslu durması için bir uyarıydı. Ama Kirov bile o zamana kadar ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmadığını anlamış olmalıydı.

"Şimdi nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye sordu, dikkatini dağıtmak için, *onun* dikkatini dağıtmak için. Eğer ona tekrar teklifte bulunursa, o seksi, karanlık sesiyle hırlarsa, elini *biraz daha* aşağı kaydırırsa... ona ikinci kez karşı koyamayacağını hissediyordu.

On dakikadan fazla bir süredir seyahat etmemiş olmalarına rağmen, arkalarında Altın Şehir bir leke gibi görünüyordu.

Kirov yumuşadı ve uzaktaki bir dağ silsilesini işaret etti.

"Dibinde bir dere var," dedi. "Oraya sık sık giderim. İhtiyacım olduğunda zihnimi sakinleştirir. Size göstermek istiyorum."

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi, adamın onu kendisi için özel olan bir yere götürmek istemesi çok hoşuna gitmişti.

Çok tatlıydı. Ve Lainey tatlıya alışık değildi.

Dürüst olmak gerekirse, Kirov gibi bir erkekle hiç tanışmamıştı. Eski erkek arkadaşlarının hepsi, eğer öyle denebilirse, iyi değillerdi. Ama Lainey'nin lise boyunca erkek arkadaş edinmesine izin verilmemişti - annesi flört etmekten çok müziğine odaklanması gerektiğini iddia ediyordu - ve Lainey 18 yaşında evden taşınıp piyanoyu bıraktığı anda asi bir döneme girmişti.

Yirmili yaşlarının başında, o zamanki erkek arkadaşıyla yaşadığı bir olaydan sonra erkeklerden tamamen uzaklaşmaya yemin etmişti; adam sarhoş olmuş ve onu duvara iterken omzunu yerinden çıkarmıştı.

Söylediği gibi, erkekler konusundaki zevki kötüydü.

Lainey o zamandan beri büyüdüğünü düşünmekten hoşlanıyordu. Belki de bu yüzden iki yıldır seks yapmamış, kendisine iyi gelmeyeceğini bildiği erkeklerin randevularını geri çevirmişti. Belki de bu yüzden kendini kapatmış ve kalbini çelik bir duvarın ardına saklamıştı.

Sonra Nadine öldü. Ve dünya daha da karardı.

Lainey kendini salladı ve bir nefes verdi, bunu düşünmek istemiyordu, en azından o anda.

"Bu arada teşekkür ederim," dedi asi bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırarak. Biraz döndü ve Kirov'a bakmak için başını yukarı kaldırdı. "Şapkam için. Bu öğleden sonra sana hiç teşekkür etmedim."

Kirov'un gözleri zevkle parladı ve Lainey bu bakış karşısında biraz *eridiğini* hissetti.

Bu kötü, kötü, kötü, diye düşündü.

"Düzgün çalıştığını görmekten memnun oldum," dedi ona. "Bu sabah komuta merkezinde olmam gerekmeden önce doğru dürüst test edecek zamanım olmamıştı."

Kaşlarını çattı. "Test etmek mi?"

"*Tev.* Bu fikir dün gece senden ayrıldığımda aklıma geldi."

Dudakları aralandı. "Sakın bana dün gece o şeyi gerçekten *yaptığını* söyleme."

Gözleri ufka dönmeden önce ona baktı ve yüz ifadesini değerlendirdi. Hovercraft sağa saparak onları dağa yaklaştırdı ve yavaş bir inişe başladılar.

Lainey her zaman kendine güvenerek araba kullanan erkeklerin seks olduğunu düşünmüştür.

Ama Kirov lanet olası bir *hovercraft*'ı ustalıkla kontrol ediyor?

Akıl almaz derecede erotik.

Lainey yutkundu ve konuşmaya odaklanmaya çalıştı ama adamın iri, erkeksi ellerinin önündeki kontrol panelinde hareket etmesini izlemek zordu.

"Onu dün gece yarattım," dedi. "Savaşçılarımız için geliştirmekte olduğum zırh teknolojisine benzer bir malzeme kullandım. Sonra da buna göre programladım."

Lainey'nin kaşları kalktı.

Hovercraft uçurmayı unuttun. Görünüşe göre onun çılgın bir zeki olduğunu bilmek... kahretsin, Lainey *çoktan* gidici olduğunu hissediyordu.

Daha sonra bu hovercraft'ta kesinlikle bir handjob alacak. "Bu... bu..." diye yutkundu.

Kelimelerini kullan kızım, diye düşündü.

Kirov'un bakışları ona döndü ve o çarpık gülümseme geri geldi, ancak arkasında *neredeyse* kibirle sınırlanan bir güven vardı.

Dizleri titredi.

"Bu seni etkiliyor mu, *luxiva*? Erkeğinize karşı yumuşamanızı sağlıyor mu?"

Senin erkeğin.

Yüce İsa.

Uzanıp adamın omzunu hafifçe itti ama arkasını döndüğünde sırtıtmaktan kendini alamadı. Tanrı yardımcısı olsun ama adamın onunla flört etmesi *hoşuna* gidiyordu.

"Bir teknoloji danışmanı böyle mi yapar?" diye sordu.

"*Tev.* Ben de çoğunluğu Troxva'da bulunan laboratuvarlarımızın teknoloji bölümünü yönetiyorum."

"Troxva," diye tekrarladı, dün gece adamın ona üç gün içinde oraya dönmesi gerektiğini ve kendisinin de onunla gideceğini söylediğini hatırlıyordu. "O da ne?"

"Benim karakolum," dedi, dağ yaklaştıkça onları daha da alçaltarak. "Ben Başbakan'ın Elçilerinden biriyim."

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu, sesi kısıktı ama zihni onun söylediği her şeyi içine çekiyordu. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu, ama aklının bir köşesinde bunun önemli olmayabileceğini, nasıl olsa yakında ondan ayrılacağını söylüyordu.

Bu düşünce karşısında kaşlarını çattı, göğsü beklenmedik bir şekilde gerildi. "Luxiria'ya yayılmış altı karakol var."

"Diğer Altın Şehirler gibi mi?"

"*Tev*, ama biraz daha küçük. Altın Şehir gezegenimizin merkezi, başkenti. İleri karakollar önemli bir nüfusa sahiptir ancak her birinin belirli bir amacı vardır."

"Troxva'nın amacı nedir?"

"Teknoloji. *Jaxvara*'ya en yakın, doğudaki en uzak karakol. Bu..." İngilizce bir kelime arıyor gibiydi. "Kaderlerin kutsal bir yeridir, ama özellikle Jaxveer'in, Bilginin Kaderi'nin kutsal bir yeridir. Uzun zaman önce, hayatlarını bilginin peşinde koşmaya adanmış erkekler ve kadınlar, Jaxveer'in çekimini ve etkisini en çok hissedebilecekleri yerde toplanırlardı. Atmosferimizi aşmış uzayda seyahat edebilen ilk gemimiz orada yaratıldı."

Lainey onun bu konular hakkında konuşmasını dinlemekten hoşlanıyordu. Bu onu büyülüyor ama aynı zamanda Luxiria ve insanları hakkında öğrenecek daha çok şey olduğunu bilmek onu bunaltıyordu.

"Buranın *senin* karakolun olduğunu mu söyledin?" diye sordu gözlerini kırıştırarak.

"*Tev*," dedi başını sallayarak. "Orada doğdum, orada büyüdüm, ta ki savaşçı eğitimi için ayrılana kadar. Vaxa'an beni Büyükelçi olarak atadığında, karakolun kontrolünü de bana verdi. Troxva benim evim ve sorumluluğum. Bu yüzden yakında dönmeliyim. Zaten çok uzun zamandır uzaktaydım."

Sonunda sesinde garip bir ton vardı, sanki kendi kendine konuşuyordu, sanki bu yüzden geri dönmesi gerektiğini hatırlaması gerekiyordu.

"Neden bu kadar uzun zaman oldu?" diye sordu.

Ona baktı, kolları kısa bir süreliğine gerildi ve bu sorunun onu hazırlıksız yakalamış olabileceğini söyledi. Bu onu daha da meraklandırdı.

Sıradağlar hayal edebileceğinden çok daha büyük bir şekilde yanlarında yükseliyordu. O kadar yakındılar ki Lainey elini uzatıp dokunabileceğini hissetti.

"Görebileceğin nedenlerden dolayı, benimle geleceğine göre," diye mırıldandı.

Lainey gözlerini devirmekten kendini alamadı ama gerçek bir cevap almak için sabırsızlanıyordu. "Evet, tamam."

"Bak, neredeyse geldik," dedi sonra.

Lainey parmak uçlarına kalktı, poposu adamın kasıklarına sürtündü ve sonra nefesi kesildi.

Çünkü en yakın oldukları dağın eteklerinde sadece çayır olarak tanımlayabileceği bir yer vardı. Küçük, yemyeşil, ay ışığıyla aydınlanmış bir çayır.

Yolculuk ettikleri siyah kum ölünün ortasında küçük bir vaha.

"Nasıl?" diye fısıldadı.

"Dere," diye cevap verdi, Lainey'nin dere olduğunu düşünmediğı ama daha çok nehre benzeyen bir şeyi işaret ederek. Dümdüz akıyor, çayırın içinden geçerek bir sonraki dağın arkasında kayboluyordu. "İçinde dışarı akan bir kaynak var. Buraya hayat veriyor. Hayat veriyor."

Kirov onları daha da alçalttı, ta ki tam tepelerinde asılı kalana kadar. Hovercraft'ı dağın yanına, Lainey'ye oraya daha önce birçok kez park ettiğini söyleyen düz bir alana indirdi.

Bir centilmen gibi, ayakları inanılmaz derecede yumuşak kuma batana kadar inmesine yardım etti. Kısa süre sonra kum yerini mavi yosuna benzeyen bir şeye bıraktı. Ay ışığında parıldayan mavi yosun. ayırın tüm zeminini kaplamıştı, nehrin kıyısından yukarı doğru sürünüyor, sudan içiyor ve kendini besliyor, her yöne doğru kök salıyor ve büyüyordu.

Lainey kısa bir an için gözlerini kapadığında duyduğu tek şey hafif bir esinti ve şırıldayan bir dereydi. Ve kafasını şaşkınlıkla eğmesine neden olan başka bir ses.

"Bu fısıltı sesi de ne?" diye yüksek sesle merak etti, ama sesini çıkarmadı.

Gözlerini açıp Kirov'a baktığında, Kirov onu izliyordu, yüz ifadesi okuyamadığı bir şeydi ama farkındalıkla doğrulmasına neden olan bir ifadeydi.

Ellerini omuzlarına koyarak onu derenin dağdan çıktığı yere bakacak şekilde çevirdi. Ve orada, sık sık, hafifçe yanıp sönen *pembe* ışıklar gördü.

Tıpkı...

"Bunlar *ateşböceğı* mi?" diye sordu kıkırdamak isteyerek. "Ateşböcekleri mi?" diye sordu.

"Uçan, ışık saçan küçük böcekler."

"*Tev*, onlar bir tür böcek," dedi. "Dereden su içmek için uzun bir yoldan geliyorlar."

Lainey garip bir şekilde bu durumdan huzur duyuyordu. Evrenin farklı bir yerinde, yeni yeni anlamaya ve deneyimlemeye başladığı bu garip yabancı gezegende bile ateşböcekleri vardı.

Pembe ateş böcekleri.

Lainey gözlerini çayırın geri kalanında gezdirdi, bir sonraki adımda nereye bakacağını bilemiyordu. Hiçbir şekilde büyük değildi ama şaşırtıcı derecede renkliydi.

Lainey nazıkçe akan dereye yaklaştıkça, dibinin kum değil taş gibi görünen şeylerle kaplı olduğunu gördü. Ve bu taşlar ay taşlarına benziyordu; ayın onlara nasıl vurduğuna bağlı olarak maviden yeşile ve süt beyazına kadar değişen renklerdeydiler.

Arada sırada, mavi yosunlardan, sadece mini mavi çam ağaçları olarak tanımlayabileceği, belinden daha uzun olmayan dallar büyüyordu. Ve bu çam ağaçlarının üzerinde, opal değerli taşlar gibi parıldayan küçük yuvarlak meyveler yetişiyordu.

Mavi yosunlardan pembe ateş böceklerine, ay taşlarıyla dolu bir nehirden opal meyvelere, Lainey'nin burayı tanımlamak için düşünebileceği tek kelime büyülüydü.

Kirov ona etrafına bakması ve gördüklerini sindirmesi için zaman tanıdı. Son birkaç haftadır tutuldukları odadan daha yeni çıktığını düşünürsek, duyuları aşırı yüklenmişti.

Çünkü çayırın en güzel yanı neydi? Dağlar dışında hiç duvar yoktu.

Karanlıkta ay ışığının izin verdiği kadar uzağı, Luxiria'nın siyah, uçsuz bucaksız düzlüklerini görebiliyor, diğer sıradağları ve tepeleri seçebiliyordu.

Lainey esintiyle birlikte biraz titredi. Bir an sonra, Kirov'un onu arkadan sardığını, sıcaklığını etrafına sardığını ve onu kendisine doğru sıkıştırdığını hissetti.

Soğuk ellerini adamın güçlü kollarına bastırdı, kendisini ısıtmasına izin verdi ve adamın sunduklarını cömertçe kabul etti.

Onunla olmak neden bu kadar *doğru*, bu kadar *doğal geliyordu*? Sanki birbirlerini birkaç günden çok daha uzun süredir tanıyorlardı.

Bu onun içgüdü müydü? diye merak etti. İlk kez aralarında olanları kabullenmesine izin vermişti. O haklı mıydı? Onları birbirine bağlayan, henüz anlamadığı, onu hem korkutan hem de meraklandıran büyük bir güç müydü?

Lainey, Kirov'un sığağına rağmen önlerindeki muhteşem manzaraya bakarak titredi.

Yine ona başka bir hediye vermişti. Beklenmedik bir hediye. Ve bunun tatlılığı boğazının kapanmasına neden oldu.

Bu ilk buluşma olayında gerçekten çok iyi, diye düşündü, yenilgiyle nefesini üfleyerek.

Kirov - 6

Lainey - 0

"Teşekkür ederim," dedi ve başını eğerek ona baktı.

Adamın güzel mavi gözleri ay ışığında parlıyordu ve kadın tanıştıkları ilk geceyi hatırladı. Onun terasta çırılçıplak durduğunu, vücudunun ışığa boğulduğunu.

"Beni buraya *getirdiğin* için teşekkür ederim," diye devam etti, kalbinin bir parçasını ona kaptırmış gibi hissediyordu. Bir daha asla geri alamayacağı bir parçayı.

"Rica ederim, *luxiva*."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

"**T**en?" Lani sordu, sesi Kirov'un şaşkınlık olduğunu tahmin ettiği bir şekilde yükseliyordu. "Bu savaşçı eğitimi için evden ayrıldığında sadece on yaşında mıydın?"

"Tev," diye cevap verdi. "Tüm erkekler on rotasyonda savaşçı eğitimi için ayrılmalıdır."

"Bu... bu *çılgınlık*," diye haykırdı, dudakları şokla aralanmıştı. "Sen sadece küçük bir çocuktun."

Birdenbire gözleri ikisinin arasına düşerek adamın açıkta kalan ve etinde çok sayıda yara izinin bulunduğu kollarına baktı.

Ona savaşçı eğitiminin yoğun olduğunu söylemişti. Yara izlerini orada aldığını varsayıyordu. Bazıları evet, ama hepsi değil.

"Bunlar da savaştan kalma, *luxiva*," dedi ona. Vaxa'an ona bir keresinde gizlice, insanların şiddet ve savaşa daha karşı olma eğiliminde olduklarını söylemişti. Dikkatli davranması gerekiyordu. "Savaşçı eğitimi tamamladıktan kısa bir süre sonra... savaşa çağrıldık. Uzun bir süre Luxiria'da değildim."

Derenin kıyısında yan yana oturuyorlardı, Kirov'un kalçası Lani'nin kalçasına yaslanmıştı. Lani'nin küçük, solgun ayakları suyun içindeydi, çünkü Kirov ona dağdan gelen suyun sıcak olduğunu söylemişti. Kirov sık sık onlara bakıyor, şefkat ve hayranlığın göğsünü sıkıldığını hissediyordu.

Bazı anlar, kaderindeki eşi bulduğuna hâlâ inanamıyordu. Bazı anlar, o yanındayken bile gerçekmiş gibi hissetmiyordu. Kokusu burun deliklerini doldurduğunda, sıcaklığı içine işlediğinde ve güzel sesi içindeki uğultuyu yatıştırdığında bile gerçek hissetmiyordu.

Yumuşak bir sesle, "Kate bize gezegeninize yapılan bir saldırıdan bahsetti. Bu saldırı dişilerinizin çoğunu öldürmüş ve geri kalanları da... çocuk sahibi olamayacak hale getirmiş."

çocuklar."

Kirov'un bakışları onunkileri tutarken, "*Tev*, bu doğru. Kısa bir süre sonra beş uzun rotasyon için savaşa girdik."

"Sen..." Lani parmaklarıyla diğer tarafındaki yosunları karıştırarak sormaya başladı. "Kimseyi kaybettin mi?"

"Annem," dedi ve Lani küçük bir nefes çekti. "Pek çok kişi annesini, kız kardeşini ve büyüklerini kaybetti. Birçoğu da kara dünyada onlarla birlikte olmak için kendi canlarını alan babalarını kaybetti."

"Üzgünüm Kirov," dedi sessizce. "Babanı da mı kaybettin?"

Kirov keskin bir nefes aldı, bakışları uzaklaştı, tanıdık suçluluk duygusu göğsünü kemiriyordu. "Yapmış da olabilirim."

Kadının kaşlarının çatıldığını gördü, belki de verdiği tuhaf cevap karşısında şaşkınlık içindeydi ama efendisinden bahsetmek istemiyordu. Şu anda olmazdı. Dişisi hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu.

Kirov konuyu değiştirdi ve "Bana Dünya'daki hayatınızdan bahseder misiniz?" diye sordu.

Lani kaşlarını çattı, açıkça detaylandırmasını istiyordu, açıkça daha fazlasını sormak istiyordu. Ve başka bir zaman olsa, ona izin verebilirdi. Kirov ketum olmak niyetinde değildi, hayatının bazı yönleri hakkında onu kasıtlı olarak karanlıkta bırakmak niyetinde değildi.

Ancak konu efendisine geldiğinde utanıyordu. En çok da efendisinin durumuyla nasıl başa çıktığı konusunda. Bu gurur duyduğu bir şey değildi ve *luxiva*'sının ona farklı bir gözle bakmasını istemiyordu. O gece, yalnız kalabildikleri, özgürce konuşabildikleri ve dokunabildikleri ilk gece, endişelenmeden.

Nix. Bencilce, Kirov o gece onu tamamen kendine istiyordu, aralarına hiçbir şey girmeden, uzun süredir devam eden suçluluk duygusu bile.

Neyse ki, dişisi onu iyi okumuş görünüyordu ve konunun değişmesine izin verdi.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu ayaklarını suda sallayarak. "Her şeyi."

Kirov'un sırtmasına neden olacak şekilde gülümsedi. Kirov'un onun gibi bir kadından asla beklemeyeceği utangaç bir gülümsemeydi bu.

"Her şey' çok ama çok uzun zaman alırdı," diye belirtti.

Kirov sessizce, "O zaman çok, çok uzun bir süre istediğim iyi oldu," dedi. Lani dudağını ısırdı. "Bana Dünya'da ne yaptığını söyle. Mesleğinin ne olduğunu."

Pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve adamın karnı ihtiyaç içinde gerildi.

"Ben bir piyanistim," dedi.

Kirov'un kaşları birbirine çatıldı. "Nedir bu?"

"Ben bir müzisyenim," diye devam etti. "Piyano bir müzik aletidir. Dört yaşından beri çalışıyorum. Sanırım bunun benim hayattaki çağrım olduğunu söyleyebilirsiniz. Benim gerçek yeteneğim."

Yüz ifadesi yumuşadı, kızla ilgili bir şeyler yerine oturdu. "Bu beni şaşırtmadı," diye yorum yaptı.

"Neden?"

"Müzisyenlerle ilgili bir şey var, *tev*? Evreni farklı bir şekilde görüyor ve duyuyorlar ve geri kalanımız için bunu daha güzel bir şeye dönüştürüyorlar."

Kirov bu sözler karşısında kadının yüzünde beliren ifadeyi okuyamadı. Belki de... tanıma?

"Luxiria'da çok az müzisyenimiz var," dedi Kirov usulca, "ama onları her zaman büyüleyici bulmuşumdur. Belki de benden çok farklı oldukları içindir."

"Nasıl?" diye sordu başını yana eğerek.

"Ben katı gerçekleri, sayıları, denklemleri tercih ederim. Teknolojinin temeli bu şeylerdir. Somutturlar. Değiştirilemezler. Ama müzisyenler, onların enstrümanlarını çaldıklarını duymak..." diye devam etti, kelimelere dökmekte zorlanıyordu.

"Çok basit bir şeyden karmaşık bir şey yaratabiliyorlar," diye bitirdi sözlerini. "Notalar. Ses."

"*Tev*. Onlar yaratıcıdır. Başkalarının bir şeyler hissetmesini sağlarlar, beklenmedik şeyler," dedi Kirov. "Yani *Nix*, senin de onlardan biri olman beni şaşırtmıyor."

Lani onun sözlerini yavaşça değerlendirdi ve aralarında bir sessizlik oluşmasına izin verdi.

Sonra yumuşak bir sesle, "Müziği bu şekilde görmene sevindim. Ben de böyle düşünüyorum." Küçük bir nefes verdi ve "Luxiria'da ne tür enstrümanlarınız var?" diye sordu.

Kirov gülümsedi ve ona bakmadan önce gümüş aya bakmak için başını yukarı kaldırdı. "Troxva'ya geldiğinizde göreceksiniz."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" diye söylendi.

"*Tev*. Ay kutlaması yaklaşıyor. O zaman müzisyenler çalar ve dans ve ziyafetle canlı bir etkinlik olur. Diğer şeylerin yanı sıra."

Lani kıkırdayarak başını salladı. "Sen iflah olmazsın, Kirov."

"Nix, ben kararlıyım, *luxiva*," diye karşılık verdi hemen.

"Gerçekten bana enstrümanlardan bahsetmeyecek misin?" diye sordu, gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

"Nix, kendin göreceksin."

Lani onu şaşırtarak sordu: "*Luxiva* ne demek?"

Kirov yutkundu ama gerçeği ondan saklamak için bir neden görmüyordu. Aralarında olanları, İçgüdü'nün uyanışını, inanmak istese de istemese de ona zaten anlatmıştı.

"Kaderli olan' anlamına geliyor."

Lani yumuşak bir sesle, "Böyle bir şey olduğunu tahmin etmişim," dedi.

"Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu, uzanıp güzel kızıl saçlarından bir tutama dokundu ve sertleşmiş parmaklarının arasında ne kadar yumuşak olduğunu hissetti.

Dudağını ısırды ve "Bilmiyorum" diye cevap verdi.

Bu bir ilerlemeydi, diye düşündü. Daha önce bunu tamamen inkâr etmişti. Aralarına yine sessizlik çöktü.

Kirov alçak bir sesle, "Bu yüzden mi parmaklarını yüzeylelerin üzerinde hareket ettiriyorsun? Enstrümanını zihninde mi çalışıyorsun, *tev*?"

"Evet," diye mırıldandı usulca, göğsünü çekiştiren yumuşak, neredeyse hüzünlü bir gülümsemeyle ona bakarak. "Evden, ailemden uzaklaştıktan sonra birkaç yıl piyano çalmayı bıraktım. Çalmamanın beni daha mutlu edebileceğini düşündüm çünkü uzun süre piyano çalmayı mutsuzlukla ilişkilendirmiştim."

Kirov'un kaşları çatıldı ve çayıra bakmak için döndüğünde dışisinin profilini izledi.

"Piyano çalmamak... bir kolumu kaybetmek gibiydi. Ya da işitme veya görme gibi bir duyumu kaybetmek gibi" dedi Lani yumuşak bir sesle. "Belki o kadar dramatik değildi ama yine de hissettim. Ama asi ve inatçıydım. *Hâlâ* da öyleyim," diye düzeltti Lani, adam ona bir bakış attığında ve dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldığında.

"Ama yine çalmaya başladın," dedi, ona pek çok soru sormak istiyordu, sözlerinin ardındaki bazı anlamları, bazı toplumsal kavramları tam olarak anlayamıyordu.

"Evet," dedi. "Bir gün arkadaşım Nadine ile bir müzik dükkanının önünden geçiyorduk. Neredeyse her gün önünden geçiyordum ama o gün Nadine aniden beni durdurdu ve onun için bir şarkı çalmamı istedi. Nadine benim

En iyi arkadaşım bana yalvardı ve ben de hayır diyemedim, her ne kadar tekrar bir piyanoya dokunmak midemi bulandırsa da. Mide bulantısı ama aynı zamanda istemek, *ihtiyaç duymak*."

Kirov sessizce dinledi, Lani'nin sanki bir şey itiraf ediyormuş gibi ağzından dökülen kelimeleri dinledi. Öyle bir şekilde konuşuyordu ki Kirov onun anılarında kaybolduğunu düşündü, ta ki yanında oturup küçük ayaklarıyla derede görünmez desenler çizen Kirov'un yanında değil de bambaşka bir yerde olana kadar.

"Onunla birlikte dükkâna girdim. Tamamen boştu ve arka tarafta küçük, ucuz bir klavyeli piyano gördüm. Oturdum ve parmaklarımı tuşların üzerine koydum," diye fısıldadı. Sonra gözlerini kırptırdı ve ona baktı, gözleri nemden hafifçe ıslanmıştı, bu görüntü onu huzursuz etti çünkü insanların üzgün olduklarında gözlerinden yaş aktığını biliyordu. "Ve o gün aralıksız iki saat boyunca çaldım. Parmaklarım her şeyi hatırlıyordu, nasıl hatırlamasınlar ki? Müzik içimden akıyordu çünkü o kadar uzun süre kilitli kalmıştı ki. Nadine orada oturdu ve o ucuz klavyede çalmama izin verdi. Dükkan sahibi bile kalmama izin verdi, ne zaman istersem gelip çalabileceğimi söyledi. Ben de çaldım. Ertesi gün, bir sonraki gün ve bir sonraki gün tekrar gittim ve sonunda kendime bir piyano aldım. O zamandan beri her gün çalışıyorum... ta ki kaçırılana kadar."

Kirov onun sesindeki özlemi duydu, onunla birlikte hissedinceye kadar ona ulaştığını hissetti.

"İyi dim, biliyorsun," dedi sessizce, ona bakarak. "Tev, dışı mı?"

"Evet," diye yanıtladı. "Klasik eğitim aldım. Bazıları bana dahi derdi. On üç yaşına geldiğimde büyük konser salonlarında yüzlerce kişiye çalışıyordum. Bir geleceğim vardı ve sonra hepsini çöpe attım."

"Bunun seni mutsuz ettiğini söylemiştin," diye mırıldandı, anlamaya çalışarak. Kadının anlamaya çalışıyordu ama Kirov bunun asla mümkün olamayacağını biliyordu ve bu onu hem sinirlendiriyor hem de sevindiriyordu.

"Hayır, piyano çalmak değil. Onu çevreleyen diğer her şeydi. Bunu anlamam uzun zaman aldı."

"Anlat bana," diye mırıldandı.

Gülümsedi ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Belki başka zaman. Sır saklamasına izin verilen tek kişi sen değilsin."

Çılgın kadın, diye düşündü, hayretle.

"Bu adil," diye homurdandı. Kadının aniden titrediğini, kollarında küçük şişlikler oluştuğunu görünce onu kendisine doğru sürükledi, ayakları bir an için sudan kalktı ve adamın yayvan kalçalarının arasına yerleşti. Onu sırtı önüne gelecek şekilde konumlandırdı, gür arka tarafı sert sikine yaslandı.

"Bu şey hiç aşağı iner mi?" diye şaka yaptı ve kolları vücudunu sararak onu soğumaya başlayan esintiden korurken iç geçirdi.

Kadının ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Onun kulağına doğru kıkırdadı. "*Nix*, seni ilk gördüğümünden beri değil."

"Bu korkunç derecede rahatsız edici olmalı," diye yorumladı, başını geriye doğru eğerek ona baktı.

Vaxa'an onu eşi Kat ile 'öpüşme' denen bir şey yaparken görmüştü. Bu insani bir sevgi ifadesiydi ve Kirov'un gözleri Lani'nin pembe dudaklarına kaydı, arzu karnını sıktı.

Onu öpmek nasıl olurdu? Öpüşmek nasıl bir şey olurdu? Bu Luxirianların birbirlerine yaptıkları bir hareket değildi... en azından dudaktan.

Lani onun baktığını gördü ve dudaklarının hafifçe kıvrılmasını izledi. Hırlamak istemesine neden olan bir ses tonuyla, "Beni öpmek istiyorsun, değil mi Büyükelçi?" diye sordu.

"*Tev*," diye homurdandı.

Kör, beyaz dişleri gülümsemesiyle birlikte parladı. Ama sonra bu gülümseme biraz azaldı ve yutkundü.

"Sana söylüyorum Kirov," dedi Kirov'un dikkatini tekrar toplayarak, "bu gece olacaklar beni kazandığın anlamına gelmiyor. Böyle bir anlamı yok."

"Dişi," diye homurdandı, kadının sözleri İçgüdü'sünün hoşuna gitmemişti.

"Yapamam..." Lani yutmak istediği dudaklarını yaladı, ne diyeceğini bilemez bir haldeydi.

Gözleri, yüz ifadesi... neredeyse korkmuş gibiydi, bu da onun kafasını çok karıştırıyordu. Onun kendisine asla zarar vermeyeceğini biliyor olmalıydı. Asla. *Ölmeyi* tercih ederdi.

"Yakında eve dönüyorum. Sana karşı hisler besleyemem Kirov."

Kasları gerildi, kolları onu daha da içine çekti.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, kadın, ama *zaten* uğrattın," diye kulağına hırladı ve nefesi kesildi. "Bunu bana inkar etmek

kelime israfı."

Lani yine dudaklarını yaladı ve Kirov onun bunu yapmayı bırakmasını diledi. Düşünmeyi zorlaştırıyordu.

"Senden etkilendiğimi inkâr etmeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Öyle olduğumu biliyorsun. Ve eğer bundan bir şey çıkarsa, bunun ne anlama geldiği konusunda sana karşı açık olmak istiyorum. Ya da ne anlama gelmediği konusunda."

Sözleri onu rahatsız etti. *Vrax*, o... *çıldırıcıydı*.

Henüz anlamadığını biliyordu, hatırladığında biraz sakinleşti.

Lani henüz Kaderlerin gücünü, aralarındaki bağın gücünü anlamamıştı. Birbirlerine ne kadar sıkı bağlanacaklarını henüz anlamamıştı. Kürklerin içinde ve dışında birbirleriyle nasıl birlikte olabileceklerini henüz anlamamıştı.

Ama onun anlamasını sağlayabilirdi.

Henüz onun aklını ve ruhunu kazanmamıştı ama bedenine sahip olabilirdi ve o da bedenine sahip olabilirdi. Ona akıl almaz bir zevk verebilir, zihnine kazınana kadar, kendisinden önce gelen tüm erkekleri unutana kadar, onu *arzulayana* kadar adını coşkuyla haykırmasını sağlayabilirdi.

Vrax, ne de olsa o bir Luxirian savaşçısıydı. Sadece savaştaki uzmanlıklarıyla değil, aynı zamanda kürklerdeki vahşilikleri ve titizlikleriyle de tanınırlardı.

Mesele onu memnun edip edemeyeceği değildi. Mesele ona izin verip vermeyeceğiydi.

Ama ima ettiği şey, ona *bunu yapacağını* söylemekti.

"Şimdilik böyle düşünebilirsin *lüksiva*," diye hırladı. "Şimdilik kalbini kendine yakın tut. Zamanla onu bana kendi isteğinle vereceksin."

Bakışlarında o kıvılcım vardı. Sinirlendiğini ama aynı zamanda sevindiğini gösteren bir kıvılcım.

Dişisi pençelerini göstermekten hoşlanıyordu ve o da bunları memnuniyetle kabul ediyordu çünkü diş böyle davrandığında -farkında olsun ya da olmasın- duvarlar yıkılıyor ve ona erişim izni veriyordu.

Kirov'un eli kadının ensesini kavradı ve yüzünü ona doğru eğdi.

onu

n. "Öp beni, diş," diye homurdandı.

Bu komutla birlikte kadının nefes alış veriş düzeni düzensizleşti ve Kirov onun Ona bir şey yapmasını emrettiği için ona kızmakla... onu öpmekten çok daha fazlasını yapmak arasında kalmıştı.

Aralarındaki bu sürekli gelgit, bu sürekli boğuşma, itme ve çekme... onu çıldırtıyordu. Ama o mükemmeldi. Onun için mükemmeldi.

Belki henüz farkında değildi ama adam onun için de mükemmeldi.

Kadının vücudu titredi ve adam kadının ensesini sıktı, başparmağını aşağı yukarı hareket ettirdi ve pençesini kadının tenine hafifçe sürttü.

Lani yine dudaklarını yaladı. Nefes aldı. Sonra onu öptü.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lainey onun *kolay* biri olduğundan hiç şüphelenmemişti. Hiçbir şekilde değil.

Ve evet, tamam, bir zamanlar arabada biraz oynaşmıştı ya da ama bu onlarla seks yaptığı anlamına gelmiyordu. Hayır, onun için seks, sağlam bir bağlılıkla gelirdi.

Ama Kirov'la *ilk* buluşmada her şeye sahip olabileceğine dair bir his vardı içinde. İsteddiği her şeyi ona hevesle, açık bacaklarıyla ve daha fazlasıyla sunacaktı.

Lainey bir cesarete asla karşı koyamazdı. Ve Kirov'un onu öpmesi için adeta meydan okuduğunda gözlerindeki bakışı görmüştü, sanki bir parçası onun öpmeyeceğini düşünmüştü.

Ooohhh, bu uzaylı onu hem en kötü hem de en iyi şekilde etkilemişti.

Lainey de bunu kanıtlamak için onu öptü. Ve her şeyini o öpücüğe döktü...

hayal kırıklığını, arzusunu, korkusunu, zevkini.

Dudakları buluştuğunda adamın güçlü, sıcak eli ensesinde sıkışmıştı ve kadın da karnının benzer şekilde gerildiğini hissetmişti.

Lainey ona bir ders vereceğini düşündü.

Bunun yerine, kendini o öpücüğün bitmesini hiç istemezken buldu. Çünkü Kirov... lanet olsun, uzaylı erkek *öğüşebiliyordu*.

Adam daha derine inebilmek için başını eğdiğinde Lainey boğazının arkasından bir ses çıkardı. Her şeyi başlatan *kendisiydi* ama bunu yöneten kesinlikle oydu. Bunu fark ettiğinde adamın omuzlarını kavradı ve kucığına oturabilmek için pozisyon değiştirdi.

Aynı boyda olmaları için dizlerinin üzerine yükseldi ve ellerini adamın ipeksi, kalın saçlarının arasından geçirdi. Öpüşmenin kontrolünü tekrar eline alarak

dilini dudaklarının arasına soktu, *derinlere*.

Kirov hırladı, kız yaladıkça dili kısa bir süre titreşti. *Çıkıntılar*. Kirov'un dilinin üzerinde, sikinin alt ve üst kısmında olduğunu bildiği çıkıntılara benzer çıkıntılar vardı.

Luxirianlı öpücüğün kontrolünü ona bıraktı ama sadece kısa bir süreliğine. Kısa süre sonra tekrar kontrolü ele aldı, alt dudağını ısırmadan önce ağzının her yerini okşadı ve omurgası karıncalanırken gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasına neden oldu.

Bu böyle devam etti. Lainey o değerli kontrol için onunla tekrar savaştı, o da bir anlığına izin verecek ve sonra tekrar ele geçirecek, ondan aldığı her dönüşle daha karşı konulmaz, daha baskın hale gelecekti.

Kukusu titriyor, uyarılma vücudundan geçerken parmakları titriyor, aniden çok ağırlaşan tuniğinin altında meme uçları çakıllanıyordu. Ne yaptığını biliyordu. Kızın içindeki tüm mücadeleyi öpüyordu.

Ve bu konuda çok *sabırlıydı*.

Lainey nedenini bilmiyordu ama bu onu rahatsız ediyordu. Kadın orada yavaş yavaş aklını yitiriyordu ve adam kendini tamamen kontrol altında tutuyordu.

Bunu göreceğiz, diye fısıldadı omzundaki küçük şeytan.

Sadece nasıl tepki vereceğini görmek için Lainey elini onun sikine doğru kaydırды ve pantolonunun kumaşının arasından uzunluğunu sıktı.

Kirov şaşkınlıkla sert bir nefes aldı ve Lainey'nin dudaklarına karşı gülümsemesine neden oldu.

Parmakları Kirov'un sikini kendisinden uzak tutan bağları buldu ve çekiştirdi. Kirov onun bileğini yakaladı ve dudaklarından çekerek ona baktı.

"Ne?" diye fısıldadı, öpücüğünden, kokusundan, tadından ve sıcaklığından uyuşmuş hissediyordu. "Daha önce görmediğim bir şey değil, hatırladın mı?"

Adam homurdandı, kız onun otuz bir çekişini izlediği geceden bahsedince ne diyeceğini şaşırılmış gibiydi.

Lainey'nin parmakları bağcıkları çözmeye devam etti ve adamın eli hâlâ bileğine sarılı olmasına rağmen onu durdurmadı.

"Sadece bir göz atmak istiyorum," dedi, neredeyse kendi kendine.

O zaman bu çılgınlığı durduracağım, diye ekledi sessizce. Zaten başlangıçta planladığından çok daha ileri gitmişti.

Ama o kadar güçlü bir ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu ki kendini ateşler içinde hissediyordu. Kendine durması gerektiğini söylese bile duramayacağından korkuyordu.

Kirov boğazından alçak sesle inledi, bu ses onun kararlılığını daha da zayıflattı. Bu tamamen erkeksi bir sestir, kanını tutuşturan, ondan başka hangi sesleri çıkarabileceğini görmek istemesine neden olan bir ses.

Bağcıklar nihayet çözüldüğünde, Lainey ödülünü almak için içeri uzandı.

Kirov tısladı, kalçaları sarsıldı, kadın bir elini sıcak, kalın, nabız gibi atan sikinin etrafına sardığında.

Aman Tanrım.

Elini çektiğinde, gözlerini açarak ikisinin arasına baktı. Ona bakarken dudaklarını yaladı, tüm düşünceleri yok olmuştu, zihni bomboştu.

"*Fates*, sikime baktığında o dudaklarını yalama, *luxiva*," diye homurdandı, sesi her kelimeyle derinleşiyordu. "Yoksa tatmak istediğini düşüneceğim."

Tanrı yardımcısı olsun, ama o *yaptı*.

Kalçalarını birbirine sıkıştırmaya çalıştı ama adamın kalçalarına yaslandığını hatırladı. Ona karşı sallanmadığı sürece, amında oluşan ve onu tüketmekle tehdit eden ısı için hiçbir rahatlama olmayacaktı.

Lainey parmaklarını doğrudan üst kısım boyunca uzanan topuzların üzerinde nazikçe gezdirerek tabandan yuvarlak uca kadar izini sürerken, yarığın başından ön sperm fişkırdı.

Onun içinde *harika* hissedecekti.

Eğer uyarsa, diye eklemekten edemedi.

Çünkü çok büyüktü. Sadece uzunluğu değil, çevresi de. Elini onun etrafına tamamen saramıyordu bile ve eğer ona oral seks yaparsa, birkaç santimden fazlasını alabileceğinden oldukça şüpheliydi.

Lojistik hakkında düşünmene bak, kızım, diye fısıldadı zihni. *Sadece bir göz atmak istediğini söyledin ve şimdi onu ağzının içine en iyi nasıl sığdıracağını merak ediyorsun.*

Kirov'un kalçaları tekrar sarsıldı, acı çekiyormuş gibi bir inilti duyuldu, kadın adamın sikinin yarığının etrafında dönerek parmağının ucunu adamın ön spermiyle ıslattı. Ay ışığında yanardöner bir şekilde parıldıyordu.

Adamın elleri hareket ettiği anda tahrikinin bir damlasının kalçasından aşağı sızdığını hissetti. Eller çıplak bacaklarından yukarı, tuniğini aşarak kayarken Lainey'nin nefesi kesildi. Ellerini kalçalarının etrafında kenetledi, oradaki etini yoğurdu, pençeleri tenine battı. Acıtacak kadar değil, ama onu gergin tutmaya yetecek kadar.

Yanıyordu. Her yerde.

"Çıkar şunu," diye soluk soluğa bağırdı, adam tuniğini yukarı kaydırırken sikini daha sıkı kavradı.

Bunu yapması kesinlikle uzun sürmedi. Bir sonraki anda, tuniği başının üzerinden yırtılarak kalın sikini bir anlığına serbest bıraktı ve tamamen çıplak bir şekilde onun kucağında oturuyordu.

Bu nasıl bir tırmanma? diye düşünmeden edemedi.

Umurunda değildi. Şimdi, tam o anda. Yarın, bunun olmasına neden izin verdiği için kendine lanet edecekti, özellikle de şu anda ona lanet olası ay gibi bakan uzaylıya biraz takıntılı hale gelirken, tüm parlak ve sevimli.

Adamın boğazından sert bir ses çıktı ve Lainey şaşkınlıkla haykırdı, adam onları ters çevirdi, o kadar hızlı hareket ediyordu ki nehir kıyısında sırtüstü yatmadan önce gözünü kırpmasına bile gerek kalmadı. Altındaki mavi yosun kadife gibiydi ve göz ucuyla pembe bir parıltı gördü. Bir ateşböceği yaklaşmıştı.

Pis küçük röntgenciler.

"Sen..." diye homurdandı, mavi gözleri Lainey'nin üzerinde geziniyor, tamamen giyinik vücudu Lainey'nin üzerinde geziniyordu. Lainey göğüslerini biraz yukarı kaldırarak onun doyasıya bakmasını sağladı. Biri diğerinden biraz daha küçük olsa da memeleriyle gurur duyuyordu. Daha gençken bu onu rahatsız etmişti ama şimdi... harikaydılar.

Kirov düşüncesini kaybetmiş gibi görüldüğünde sırtıttı. Görünüşe göre, o da onların oldukça harika olduğunu düşünüyordu. Dahi Luxirian'ın dilini çözmüşlerdi.

"Evet?" diye fısıldadı, utanmadan onun iltifatlarını bekliyordu. Adamın sikinin aralarında karnının üzerinde sallandığını hissetti ve teninde *zonkladığını* hissettiğinde dudakları aralandı.

Parmaklarını nazikçe köprücük kemiğinden göğüslerinin arasına doğru kaydırды - nefesinin kesilmesine neden oldu - sol kalçasının etrafında kıvrılmadan önce göbek deliğini daire içine aldı. Sanki teninin üzerinde ateşten bir yol izliyordu. Meme uçlarının daha da büzülmesini izledi ve aniden bir tepe noktasını parmakladı, sırtının eğilmesine neden oldu, boğazından umutsuz bir inilti yuvarlandı.

"*Vrax*," diye küfretti ve dişlerini birbirine çarptıracak kadar yoğun bir öpücükle onu susturmak için başını eğdi. Dilini emdiğinde nefesi kesildi, başı döndü.

Kötü uzaylı.

"*Vellixa*," dedi, sesi boğuk bir törpü gibiydi. Lainey durdu, bu kelimeyi hatırladı, ona ilk kez bu şekilde seslendiğinde nasıl çıldırdığını hatırladı.

Çok güzel.

Lainey bu kelimeyle mücadele etti. Hayatı boyunca ona güzel olduğu söylenmişti. Güzel müzik yapan güzel bir kız olmuştu. Bir parçası, güzel olmasaydı konser günlerinde bu kadar başarılı olamayacağını biliyordu, bu gerçek onu her zaman rahatsız etmişti, yüzünü dergilerde görmekten garip bir heyecan duysa bile.

Mücadele ettiği şey iç güzelliğiydi. Çünkü Lainey çoğu gün kendini içten içe çirkin hissediyordu. Acı ve öfkenin onu çirkinleştirmesine izin vermişti.

Ama Kirov onun bazen nasıl öfkелendiğini görmüş, biraz çirkinliğine tanık olmuştu ve yine de ona güzel diyordu.

Bu yüzden, sadece o gece için, bunu mahvetmek istemediği için kabul etti. Ellerini adamın saçlarının arasından geçirdi, saçlar adamın etrafına döküldü ve çıplak omuzlarını gıdıkladı. Lainey onu aşağı çekerek tekrar öptü ama o zaman yumuşak ve tatlıydı.

Nefes alış veriş değişti ve dudaklarına yapıştı, "*Vrax, luxiva*, beni delirtiyorsun. Seni sonsuza dek öpebilirim."

Lainey gülümsedi ve midesi bulandı. Onunla birlikte gülümsemek iyi hissettiriyordu.

Nadine'den beri hiç bu kadar çok gülümsememişti.

Ona bakarken bir ateşböceğinin daha yaklaştığını gördü ve tenini aydınlatırken kıkırdamadan edemedi.

"*Rebax*?" diye sordu ve kız bunun "*ne*?" anlamına geldiğini tahmin etti.

"Tenin şimdi pembeleşti," diye fısıldadı, ellerini adamın sağ tarafında gezdirdi, omzuna kadar çıktı, orada teni ateşböceğinin ışığını emerek renk değiştirdi. "Sen benim büyük pembe uzaylımsın."

Hırladı, gözleri onun gözlerinden hiç ayrılmıyordu. "*Senin* olduğum sürece."

Lainey yutkundu, hareketsiz kaldı. Onu aradığını bile fark etmemişti. büyük pembe uzaylıyı. Çay içerken dudaklarından düşmüştü.

Kirov'un eli kalçasından ayrıldı ve aşağıya indiğinde dudakları şaşkınlıkla aralandı. Eğilerek açıkta kalan kulak memesini ısırdı ve "Başka neyin pembe olduğunu biliyorum" diye fısıldarken ürpermesine neden oldu.

Nefesini içine çekti.

Dudaklarından iğrenç şeyler dökülmeye devam etti... ve kız buna *bayıldı*.

"Küçük amcığın bu gece erken saatlerde pespembeydi. Benim için pembe ve ıslaktı," diye homurdandı. "Öyle değil miydi, *luxiva*?"

"Evet," diye fısıldadı.

"O zaman seni tatmin etmeme izin vermedin, ama şimdi verecek misin? Dilimin üzerine boşalana kadar pembe küçük amını yalamama izin verecek misin?"

Aman Tanrım.

"Madem bu kadar nazıkçe soruyorsun," diye boğulmayı başardı. Çünkü siktir et. Akıllara durgunluk veren bir orgazm istiyordu ve o da bunu teklif ediyordu.

Ayrıca, olacakları durdurma noktasını çoktan geçtiğini hissediyordu.

İstemediğimi fark etti.

Kirov göğsünün derinliklerinde mırıldandı ve sonra hareket etmeye başladı. Önce göğüslerinde durdu, başparmaklarıyla meme uçlarını yuvarlamadan önce her ikisini de sıcak avuçlarının içine aldı. Zevk omurgasından aşağıya doğru zonkladı, irkildi ve cızırdadı.

Ama dudaklarını bir tanesinin üzerine kapatıp emmesiyle kıyaslanamazdı. *Sertçe.*

Kadın inledi, gözleri kafatasının arkasında yuvarlanıyordu. Kalçalarının altında kıvranmasına yetecek kadar uzun süre emdi ve sonra diğer göğsüne geçti, sivri dili tepesinde gezindi.

Lainey sadece *bu* yüzden boşalabilecekmiş gibi hissetti.

O noktaya gelmeden önce, göğsünün derinliklerinden sinirli bir inilti çıkararak onu serbest bıraktı.

"Dalga geçiyorsun," diye suçladı, nefesi kesilmiş, göğsü kabarmıştı. O çarpık, karanlık, küçük sırtış onu neredeyse eritiyordu.

Sonra, tek kelime etmeden, hızlı bir hareketle vücudundan aşağı kaydı ve o daha ne olduğunu anlamadan, kalçalarının arasına yerleşti, baldırlarını kavradı ve bacaklarını daha geniş bir şekilde açtı. Böylece onun her yerini görebilecekti.

Lainey'nin gözünü kırpmasına fırsat kalmadan *adam oradaydı.*

Yüzünü bacaklarının arasına gömdüğünde boğazından bir zevk çığlığı koptu, o sivri dili narin kıvrımlarını okşamak için dışarı çıktı.

İnledi ve "*Fates*, senin tadın, *luxiva!*" diye homurdandı.

Lainey konuşamıyordu. Adam ona dönüp, girişini yalayıp, dilini içine sokup, amcığının tahrik olup zonklamasına neden olurken düşünemiyordu bile.

Sonra onun klitorisini keşfetti.

Kalçaları tepki olarak kıpırdadığı ve içinden boğuk bir çığlık yükseldiği anda Kirov acımasızca davrandı. Lainey onun nelerden hoşlandığını öğrendiğini *hissede biliyordu*. Dilinin her darbesi, klitorisinin üzerindeki her küçük nazik emiş, onun tepkilerini katalogluyor ve onları büyük dahi zihninde dosyalıyordu.

Bu bilgi onu korkutmalıydı. Onu çıldırtacak her yolu tek başına biliyordu ama Lainey bunu umursamıyordu, özellikle de o anda.

"Kirov," diye inledi, ellerini altındaki mavi yosuna soktu, orgazmı yaklaştıkça bacakları kıpırdanmaya başladı. Bu büyük bir orgazm olacaktı. Nefes alış verişinin değiştiğini, karnının inip kalktığını ve bacaklarının Kirov'un başının etrafında gerildiğini hissedebiliyordu.

"Benim için boşal, *luxiva*," diye homurdandı. "Benim için boşaldığını göreyim." Tanrım, onunla edepsizce konuşmasına bayılıyordu.

Lainey başını kaldırıp gece gökyüzüne baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Neredeyse dolunay olan ayın etrafında gümüş bir hale vardı.

Sonra bakışları, kendisinden önce gelen kadınları kıskandıracak bir beceri ve coşkuyla onu yiyen adama kaydı. Bunu ona kim öğretmişti? Ona bakıyordu, o mavi gözler ona kilitlenmişti ve Lainey ürperdi.

Sonra adamın elinin sikine doğru kaydığını gördü. Bir an sonra, ön kolunun ritmik de olsa sarsıntılı bir hareketle esnediğini gördü.

Lainey bir çığlık attı, onu yalarken kendini tatmin ettiğini, o muhteşem, kalın sikini okşadığını bilmek çok fazlaydı. Bu onu uçurumun kenarına gönderdi.

Orgazm onu vurdu, sırtını kamburlaştırdı ve kalçalarını yosundan kaldırdı. Ama Kirov onunla kaldı, kremi diliyle buluşup son damlasına kadar yaladığında amına doğru hırladı.

Nefes alamıyordu, cezalandırıcı zevk dalgaları vücudunun her yerine çarparak içine giriyordu.

Lainey bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama bildiği bir sonraki şey, Kirov'un kalçalarının arasında böğürdüğü ve kalçalarını sallayarak havayı becerdiği, döl püskürtülerinin altındaki mavi yosunlara indiği idi.

Sonra Lainey yere yığıldı, nefes nefese kaldı, tüm vücudu gevşedi, amcığı orgazmının artçı şoklarıyla nabız gibi atmaya devam etti.

Sonunda çok hassaslaştığı için Kirov'u itmek zorunda kaldı. Bunun yerine Kirov başını çevirdi ve kalçalarının iç kısmını öptü.

Boynuzlarını kızın içine sokmadan önce dilini oradaki etin üzerinde gezdirdi.

Lainey orada yatıyor, nefesini tutmaya ve az önce olanları sindirmeye çalışıyordu. Ama adamın az önce ona hayatının en iyi orgazmını yaşattığını biliyordu.

Sesi kesilince, hazzın yerini panik aldı ve karnında çalkalandı.

Kendini savunmasız hissetti. Korktuğu şey buydu. Kirov'un tenini öpücüklerle boğması ve göğsünün derinliklerinde mırıldanması, sanki onu çok memnun etmiş gibi davranması, kalbinin sertleşmesi gerekirken yumuşamasına neden oldu.

Bu kötü, kötü, kötüydü. Çünkü şimdiden ona karşı ağa takılmış kelebekler gibi hisler beslemeye başlamıştı ve böyle devam ederse, onunla müzik hakkında yumuşak bir şekilde konuşursa, inatçı olduğunu anladığında onu kasıtlı olarak zorlarsa ve ona akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşatırsa... ona aşık olabileceğinden korkuyordu. Ona aşık *olacaktı*.

İnişe çoktan başlamış olabilirdi. Ve bu onu çok korkutmuştu.

Kadın yerinden doğrulduğunda, adam başını kaldırıp ona baktı. Hâlâ onun kalçalarının arasında yüzüstü yatıyordu ve hâlâ tamamen giyinikti. Kadının yüz ifadesini görünce sakinleşti ve yavaşça, zarıfçe doğrulup oturdu.

Hâlâ sert olan siki döllerıyla parıldıyordu ama bağcıklarını çözmeden pantolonunun içine geri soktu. Kız kollarını kendine doladığında, Kirov nefesinin altından küfrederek tişörtünü aldı ve örtünmesi için tekrar giymesine yardım etti.

Ama onun kendisinden uzaklaşmasına izin vermedi, istediği şekilde değil. Bunun yerine Kirov onun arkasına geçti ve kollarını ön tarafına dolayarak onu kendine çekti.

"Yapma," diye fısıldadı, boğazı düğümlenmişti.

"Kes şunu," diye karşılık verdi. "Az önce olanları küçümsemeyin."

Nefesini içine çeken Lainey gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti ama onları oraya hangi duygu yerleştirdiyse yuttu. Onun önünde ağlamak istemiyordu, bir daha değil, özellikle de az önce yaptıklarından sonra.

"Sana şu anda ne verebilirim?" diye mırıldandı kulağına, yumuşak bir sesle, sesi onu yatıştırıyordu. "Söyle bana."

Gözlerini sıkıca kapattı. Tanrım, neden bu kadar *iyi* olmak zorundaydı? Neden eski erkek arkadaşları gibi tam bir pislik olamıyordu? Bu işi çok daha kolaylaştırırdı.

Boğazından bir kakhaha fokurdadı ama Lainey'ye biraz histerik ve gergin geldi.

Aklına başka bir şey gelmediği için, "Bir piyano," diye fısıldadı.

Kirov sessizleşti ve Lainey'nin şakağına bir öpücük kondurarak dudaklarını orada bıraktı. Lainey yavaş yavaş rahatlamaya başladı ve aralarındaki garip gücün sakinleşmesine yardımcı olup olmadığını merak etti.

Sonra şöyle dedi: "Bunu sana şimdi veremem. Ama sana söz veriyorum, *Luxiva*, zamanla vereceğim. *Tev*?"

"Tamam," diye fısıldadı çünkü söyleyecek başka bir şey bulamıyordu.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"W

Bugün neden bu kadar sessizsin?" Crystal tabletinden başını kaldırarak sordu.

Lainey aklının bir köşesinde Kirov'un bir noktada tableti de yapmıştı. Kendi icadı mıydı?

"Sessiz mi kalıyorum?" Lainey küre şeklindeki mini UFO'yu elinde bir ileri bir geri savurarak sordu. Umursamaz görüldüğünü umarak omuz silktili. "Sanırım sadece yorgunum."

"Uyuyamadın mı?" Crystal sonra sordu, gözleri üzerinde çalıştığı çizime geri döndü.

Lainey biraz rahatlardı ve bakışları pencerede durup manzarayı seyreden Vixron'a kaydı.

"Hayır, pek sayılmaz," diye mırıldandı.

Öğleden sonra erken bir saatti ve Kirov dün gece onu eve bıraktıktan sonra uyuyamamıştı. Birçok nedenden dolayı.

Bunun bir nedeni de gece için vedalaşmak zorunda kaldıklarında çok tatlı davranmış olmasıydı. Fazla bir şey söylememiş, sadece onu vücuduna çekmiş, o muhteşem, sıcak sarılmalarından birini yapmış ve onu öpebilmek için yüzünü yukarı kaldırmıştı. Vixron gittiğini fark etmeden önce sessiz olmaları ve onu gizlice odasına sokmaları gerekmesine rağmen onu yavaşça ve acele etmeden öpmüştü.

Bunun bir nedeni de veda *etmek istememesiydi*. Onunla birlikte boş evine dönmek, yatağına girip sarılmak, öpmek, ona dokunmak ve yapmaması gerektiğini bildiği her şeyi yapmak istiyordu.

Ama uyuyamamasının büyük bir nedeni de endişelenmesiydi. Artık yakınlaştıklarına göre onunla işlerin nasıl gelişeceği konusunda endişeliydi ve sonunda Luxiria'dan ayrılmak zorunda kaldığında kalbini nasıl sağlam ve kırılmamış bırakabileceğini merak ediyordu.

Lainey düşüncelerinde o kadar kaybolmuş, boşluğa bakıyordu ki bir hovercraftın yaklaştığını duyduğunda neredeyse fark etmeyecekti.

Nefesi kesildi ve ayağa kalkarak, Crystal ya da Vixron'un hareketlerini tuhaf bulup bulmadığını umursamadan, gelenin Kirov olup olmadığına bakmak için pencereye doğru yürüdü.

Ama Kirov değildi.

Kate'ti. Çok hamile bir Kate, her an doğum yapacakmış gibi görünüyordu. Eşi ve Luxiria'nın Baş Lideri Vaxa'an hovercrafttan inmesine yardım etti. Yüzündeki bariz endişe, Kate evlerine doğru yürürken onun üzerine titremesi, beklenmedik bir şekilde... sevimliydi. Onları birlikte izlerken Lainey birbirlerini çok sevdiklerinin çok açık olduğunu düşündü.

Kate'in Lainey'nin isteği üzerine geldiğini fark etti ve Kirov olmadığı için duyduğu hayal kırıklığını yutkundu. Crystal ateş çemberinden kalkıp kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı ama Lainey kapıdan çıkmış, hakkında çok az şey bildikleri insan kadını karşılamaya gidiyordu.

"Lainey," dedi Kate gülümseyerek ve onu kucaklamak için uzandı. Diğer kadının şişkin karnını ezmeye dikkat ediyordu.

"Bizi görmeye geldiğin için teşekkürler," dedi Lainey usulca. "Bu kadar hamile olduğunuzu fark etseydim gelmezdim."

"Evden çıktığım için memnunum. Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandı Kate, başparmağını omzunun üzerinden Vaxa'an'a doğru uzatarak. "Tam bir zorba. Beni neredeyse yatağa zincirledi."

Lainey buna inanarak güldü, sonra tekrar karnına baktı. "Seni daha iki hafta önce gördük. Hamileliğinin bu kadar ilerlediğine inanamıyorum."

"Luxirian gebelikleri bizimkilerden çok daha kısadır. Bebekler çok daha hızlı büyüyor," diye açıkladı Kate. "En azından Privanax böyle düşünüyor. Artık çok uzun sürmez."

"Ah," diye mırıldandı Lainey. Evin girişini kapattığını fark etti ve kenara fırlayarak Kate için kapıyı açtı. "Crystal da burada." "Erin ve Bianca'nın geride kalmak istediklerini duydum," diye yorum yaptı Kate, Eve adım atan Vaxa'an, Lainey'nin geçmesine izin verdikten sonra onu takip etti.

"Umarız yakında buraya gelirler," dedi Lainey sessizce, Bianca'yla tartışmasını hatırlayarak ve keşke bu kadar sert konuşmasaydım diye hayıflanarak. Belki Erin gibi daha sakin ve akli başında olsaydı, onu da gelmeye ikna edebilirdi.

Crystal Kate'i selamladı, Lainey Vaxa'an ve Vixron'un yanında durup birbirleriyle Luxirian dilinde konuşurken garip bir şekilde sohbet etti. Vixron'un söylediği her neyse, Vaxa'an başını sert bir şekilde salladı ve bakışları kısa bir süreliğine Lainey'e kaydı.

Paranoyakça, dün gece Kirov'la kaçtığını bir şekilde bilip bilmediğini merak etti ama Kirov bu konuda bir şey söylemeyince rahatladı. Vaxa'an onların birlikte olduğunu bilirse Kirov'un başının belaya girebileceğini düşündü. Bu yüzden bunu bir sır olarak saklamak istemiş olmalıydı.

Ama onu Troxva'ya götürmeye niyetliyse, bu uzun süre sır olarak kalamazdı.

Lainey *bu* düşüncenin nereden çıktığını merak ederek başını salladı. Ancak aklının bir köşesinde, adamın iki gün sonra gideceğini, aslında bir buçuk gün sonra gideceğini ve yarın birbirlerini son kez görebileceklerini biliyordu.

Onunla *gidersen olmaz, onun istediği gibi*, diye fısıldadı hain zihni. *Sana bir piyano yapacağını söyledi.*

Bunu her düşündüğünde kalbi hala çarpıyordu, hayatı boyunca bundan daha romantik bir şey duymamıştı. Sırf o istediği için ona bir *piyano* yapmayı teklif etmişti.

Lainey dudağını ısırды, yavaş bir nefes aldı ve aynı yavaşlıkta bıraktı. Kendini toparlaması gerekiyordu.

Kate arkadaşına döndü ve "Beni getirdiğin için teşekkürler Vaxa. Artık gidebilirsin. Sen başımda dikilmeden biraz kız kıza vakit geçirmeye gerçekten ihtiyacım var."

Sonra Kate tatlı tatlı gülümseyerek Lainey'ye uzaylı erkeği küçük parmağında oynattığını söyledi.

Vaxa'an bunun üzerine biraz hırladı. "Pekâlâ dışı," dedi eşinin tam olarak ne yaptığını bildiğini düşündüren bir ses tonuyla. "Bana ihtiyacın olursa komuta merkezine gel. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa. Eğer hissedersen-"

"Evet, evet, tatlım, biliyorum," dedi Kate gülümseyerek. Ona doğru yürüdü ve bir öpücük verdi, geri çekildiğinde ön kolunu sıktı. "Sonra görüşürüz."

"Seni seviyorum, dışı," diye hırladı. "Ben de seni seviyorum."

Vaxa'an Kate'e son bir kez uzun uzun baktıktan sonra Vixron'a, Lainey ve Crystal'a başıyla selam verdi ve hovercraft bir süre sonra terastan uzaklaşarak oradan ayrıldı.

Kate onun ardından bakarken yüzünü yumuşatan hülyalı bir gülümsemeyle içini çekti ve Lainey onun erkek için *kötü* olduğunu biliyordu.

Sonra hamile kadın ellerini çırpı ve ikisine de baktı. "Şimdi asıl soru şu... Buralarda ne yersiniz?"

"BİRAZ YOL ARKADAŞLIĞI İSTER MİSİN?" diye yumuşak bir ses duyuldu ve Lainey balkondaki yerinden döndüğünde Kate'in paytak paytak kendisine doğru geldiğini gördü. Vixron kapı aralığından ikisine de kaşlarını çatmış bakıyor, muhtemelen Lainey'nin Başbakan'ın eşini nasıl bozacağını merak ediyordu.

Lainey, Kate'e hitap etmeden önce ona el salladı. "Kabalığım için özür dilerim. Sadece... biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

Akşamın erken saatleriydi ve Altın Şehir'in sıcaklığı soğumaya başlamıştı bile.

"Endişelenme. Anlıyorum," dedi Kate.

"İçeride çok uzun süre kapalı kalmak benim için zor," dedi Lainey, sanki ona bir açıklama borçluymuş gibi hissederek. "Artık dışarıya erişimimiz olduğu için bundan yararlanıyorum."

Kate kaşlarını çattı ve bir elini uzatıp onun omzuna dokundu. "Vaxa'nın seni o odada bu kadar uzun süre tutmasına çok üzıldüm. Seni güvende tutmak için doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Ona anlatmaya çalıştım-"

"Sorun değil," dedi Lainey. "Kısmen öyleydi ama daha çok o kafeslerin, o diğer gezegenin hatırasıydı." Kate'e doğru baktı. "Ama bunu sana anlatmak zorunda değilim. Sen de oradaydın, bizden önce."

"Evet," dedi Kate. "Ama neyse ki o kadar uzun değil. Vaxa Çukur'daki ilk seferimde beni seçti. Senin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Lainey buna hemen cevap vermedi. Kaçırılmasını ve hapsedilmesini kabullenmişti. Bu her zaman aklının bir köşesinde olacaktı ama olan olmuştu ve bunu değiştiremezdi. Ve bunun onu tekrar yıkmasına izin vermeyi reddetti.

"Ama o yer hakkında konuşarak birlikte geçireceğimiz zamanı mahvetmek istemiyorum," diye usulca ekledi Kate, onun yüz ifadesini iyi okuyarak. Kate ona Erin'i hatırlatmıştı,

sakin, nazik ve anlayışlı. "Bu öğleden sonra sen ve Crystal ile çok eğlendim. Sonunda bana ısınmasına sevindim."

Lainey güldü, "Başta biraz utangaçtır ama onu tanıdıktan sonra utangaçlık bu kadını tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil." Gülümsedi. "Bu öğleden sonra ben de çok eğlendim. Gelebilmene sevindim."

Üçü de birkaç saat boyunca aralıksız konuşmuş ve muhtemelen Vixron'un canını sıkmışlardı. Kendileri için de atıştırmalık bir şeyler sipariş etmesini istemişlerdi - Kate en sevdiği şeyleri sipariş etmişti ve Lainey o öğleden sonra tattığı her şeyin yedikleri füme etten çok çok daha iyi olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Böylece bütün öğleden sonra yemek yemiş ve dedikodu yapmışlar, Dünya'daki hayatlarından - Kate'in Chicago'da yayıncılık işinde çalıştığını öğrenmişlerdi - iğrenç eski erkek arkadaşlarından, üniversite günlerinden ve en çok özledikleri yemeklerden - Crystal için bir In-N-Out burgeri, Kate için tavuk tikka masala ve Lainey için ejderha suşi rulosu - bahsetmişlerdi.

Lainey arkadaşlarıyla konuşup gülmenin güzel bir duygu olduğunu fark etti. Lainey, Nadine öldüğünden beri pek çok insanı hayatından çıkarmıştı. Kendi içine kapanmış ve kendini soyutlamıştı.

Başka kadınlarla birlikte olmaktan keyif almayalı uzun zaman olmuştu ve Lainey bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Lainey mırıldandı, omzunun üzerinden bakınca Vixron'un hâlâ kollarını göğsünde kavuşturmuş onları izlediğini gördü.

Kate, "Her şey," diye karşılık verdi.

Lainey sesini alçaltarak aklını kurcalayan tek soruyu sordu. "Vaxa'an'ın aradığın kişi olduğunu nereden biliyordun?"

Kate şaşkınlıkla ona baktı.

"Demek istediğim, onun hakkında nasıl bu kadar emindin ki, burada onunla kalmak için Dünya'daki hayatından, arkadaşlarından ve ailenden vazgeçtin?" Lainey kaşlarını çatarak sordu. "Bunu sormak kabalık olacaksa kusura bakmayın, sadece... merak ediyorum."

"Bana her şeyi sorabileceğini söyledim ve bunda ciddiye aldım," diye karşılık verdi Kate, Lainey'nin endişesini geçiştirerek. Hamile kadın içini çekti, ayaklarının üzerinde kayarak Luxiria'ya baktı. "Dürüst olmak gerekirse sana kesin bir cevap veremem. Ve inan bana, o zamanlar delirdiğimi düşünüyordum. Her an kendimi sorguladım, doğru kararı verip vermediğimi merak ettim."

"Peki neden kaldın?"

"Kalmamın pek çok nedeni var ama en önemlisi ona veda etmeyi hayal bile edemememi."

Lainey sertçe yutkundu.

"Nasıl veda edeceğime dair aklımdaki her senaryoyu oynadım ve her biri kalbimi tamamen kırdı, *her biri onu* mahvetti," diye cevap verdi Kate, sanki hatırası hala acıtıyormuş gibi kaşlarını çatarak. "Ve her gün kendime beni ona nasıl bu kadar çabuk aşık ettiğini soruyorum, ama bu sadece... bu o. Sanki bu garip, büyük, tuhaf evrende birbirimizi bulmamız gerçekten kaderimizde varmış gibi. Bu gerçekten *kaderdi*."

"Yani tüm bu İçgüdü olayına inanıyor musun?" Lainey onun sözlerini değerlendirirken sessizce sordu.

Kate güldü ve gözlerini ona çevirdi. "Ah evet. Kesinlikle. Sanırım deli olduğumu düşünüyor olmalısın ama sana bunun nasıl bir his olduğunu açıklayamam. Birinin tam olarak anlayabilmesi için sadece deneyimlenmesi gereken bir şey."

"Ama bunu nasıl tarif edersiniz?" Lainey boğazını temizleyerek sordu. "Eğer zorunda olsaydın."

Çok ilgili görünmemeyi umuyordu, yoksa Kate onun sorgulama tarzından Güphelenebilirdi.

Neyse ki hamile kadın onun merakına gülümsemekle yetindi ve şöyle dedi: "Bunu... manyetik bir çekim gibi tanımlayabilirim sanırım. Ama içine biraz da 'ilk görüşte aşk' karışmış. Şimdi bunları onla çarpın ve elinizde uyanmış bir İçgüdü olsun. Bunların ikisi bir araya gelince... yaşanması çok zor bir şey. Ne yaşadığımı bile bilmiyordum ve Vaxa'ya inanmayı reddettim çünkü o sırada aklını kaçırmış olduğunu düşünüyordum."

Kulağa tanıdık geliyordu, diye düşünmekten kendini alamadı, farkındalıkla ürperirken tüyleri diken diken oldu.

Kate ona gülümseyerek sordu: "Üşüdün mü? Belki de içeri dönmeliyiz."

"Hayır," dedi Lainey, nefesini dışarı üfleyerek. "Sadece her şeyi çok merak ediyorum. Gerçek dışı görünüyor. Çok... yabancı."

Kate gülümsedi, yüzünde nazik bir ifade vardı. "O duyguyu bilirim."

Lainey söyledikleri üzerinde düşünürken bir an sessizliğe gömüldüler.

Sonra Kate usulca, "Onları hissettim, biliyorsun,"

dedi. "Kimi?" Lainey kaşlarını çatarak sordu.

"Kaderler. Onların tanrıları. Onlar gerçek." Bir yanı Kate'in sözlerini reddetmek istese de Lainey'nin dudakları aralandı. "Ve inan bana, ilk başta ben de inanmadım ama onları bir kez hissettiğinde, içinde hissettiğinde, inkâr etmesi çok zor oluyor. Kan bağından bahsetmiyorum bile."

Lainey kan bağıını Cecelia'dan biraz duymuştu ama açıkçası arkadaşının o sırada aklını kaçırdığını düşünmüştü.

Şimdi, Lainey o kadar emin değildi.

"Bazı törenlerde böyle olur, değil mi?" Lainey emin olamayıp dudağını ısırarak sordu.

"Evet, çiftleşme töreni. Evlilik töreni gibi bir şey sanırım, ama çok daha yoğun. Çok ama çok kalıcı olmasından bahsetmiyorum bile," dedi Kate, sesinde alaycı bir tonla.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, kan bağı," diye yanıtladı Kate. "Birbirinize bağlısınız. O benim içimde, zihnimde."

Lainey kaşlarını çattı. "Yani... mecazi olarak mı?"

Kate kıkırdadı. "Hayır. Yani onun duygularını hissedebiliyorum, bana gönderdiği düşünceleri okuyabiliyorum, nerede olduğunu, güvende olup olmadığını hissedebiliyorum. O da benim için aynı şeyi hissediyor."

"Bu... bu..." Lainey yutkunarak sözünü kesti.

"Deli mi?" Kate tahmin etti ve sonra içini çekti. "Evet, ama bunu kabullenmek için zamanım oldu. Aklınızda başka biri varken kabullenmek çok daha kolay, inan bana."

"Cecelia, Taylor ve Beks de bunu arkadaşlarıyla birlikte mi yaşadı?"

"Doğru," dedi Kate başını sallayarak. Ona bir bakış attı ve "Bu işlere gerçekten meraklıymışsın," diye takıldı.

Biraz telaşlanan Lainey, "İnanması zor. Sanırım sadece bu yeri, bu insanları daha iyi anlamaya çalışıyorum. Kim bilir burada ne kadar kalacağız."

Kate onun omzunu sıvazladı. "Kristali yakında bulacaklarına eminim. Vaxa'nın Elçilerinden biri olan Cruxan biz konuşurken kristalin izini sürmeye çalışıyor."

Mesele şu ki... Lainey bu Büyükelçi'nin onu yakın zamanda bulmasını istediğinden pek emin değildi.

Sadece Kirov'la daha fazla zaman geçirmesi ve kafasındaki karmaşayı çözmesi için.

Lainey içini çekti, balkona yaslandı ve dudağını dişledi. Dağınıklık, gerçekten.

"Hey," dedi Kate, gözleri endişeyle yumuşayarak. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Lainey, biraz fazla hızlı bir şekilde. Boğazını temizledi. "Evet, ben sadece... bunalmış durumdayım. Hâlâ olan biten her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

Kate'in ifadesindeki bir şey Lainey'nin midesinin gerginlikle çarpmasına neden oldu. Çünkü birdenbire Kate'in tek nedenin bu olduğuna inandığından o kadar da emin değildi. Lainey esmer kadının bulmacanın parçalarını bir araya getirdiğini *görür gibi*ydi.

Kahretsin.

"Elbette," dedi Kate sonunda, gözleri dikkatliydi. "Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Teşekkür ederim," dedi Lainey onun gözleriyle tam olarak buluşmadan.

"Minnettarım."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kirov bu gece Vixron'un yardımcısıydı. Görünüşe göre Kate'in ayrılmasından kısa bir süre sonra insan dişilerin evine geldiğinde, nöbetçiye gece izinli olduğunu bildirdi.

Vixron ona dikkatle baktı ama sadece başını salladı ve muhtemelen Kirov'u insan dişilerden birine olan ilgisi hakkında doğrudan sorgulamak için tam bir gece uykusuna çok hevesli olduğundan oradan ayrıldı.

Sonra Kirov'un bakışları Lani'yi buldu.

Tüm vücudu gevşedi, zihnindeki uğultu, onun görüntüsünü içine çekerken sustu.

Sarışın kadınla birlikte ateş yakma alanında oturuyordu ve adamın içeri girdiğini fark edemeyecek kadar onun için bıraktığı tablette çizim yapmakla meşguldü.

Ama Lani biliyordu. Onu daha kapıdan içeri adımını atmadan fark etmişti.

Gözleri Lainey'nin vücudunda gezindi ve Kirov onun erkeğini bariz bir şekilde incelemesi karşısında kendini doğrulurken buldu. Lainey'nin dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı, gözleri Kirov'un bakışlarıyla buluşmadan önce belli yerlerde oyalandı.

Bir an sonra, onun uyarılma belirtilerinin kokusunu aldı ve çenesi özlem ve hayal kırıklığı içinde titredi, bu konuda hiçbir şey yapamayacağını biliyordu, gece boyunca onların muhafızı olarak hareket ederken değil.

Dişisine bu kadar yakın olmak ve ona dokunamamak, onu öpememek en tatlı sefaletti.

"Akşam yemeğinizi yediniz mi?" diye sordu onlara. Sarışın Crystal irkilerek tablettten başını kaldırdı. Gelenin o olduğunu görünce gözleri hafifçe kısıldı ve Lani'ye hızlıca bir bakış fırlattı.

"Evet," dedi Lani ve sesi onun üzerinde süzülerek içindeki canavarı yatıştırdı. "Kate ile yemek yedik."

Kapının yanında durdu, İçgüdüğü eşine yakın olmasını gerektirse de yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Başlasa bile ona dokunmadan duramazdı.

Crystal tabletine geri döndü ve manzaraya benzeyen bir şey çizdi. Belki de bir Dünya manzarası?

Lani onu izliyordu ve Lani'nin uyarılmışlığı baş edebileceğinden daha fazla olmaya başlamıştı. Hırladı ve arkasını dönerek "Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım" dedi.

Yumrukları sıkıca kenetlendi ve hışımla tekrar ön kapıdan içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. Dışarı çıktığında nefes alabildiğini hissetti ve zihnini saran sisin bir kısmı dağıldı.

Soğuk havanın ciğerlerini rahatlattığını hissederek ürpertici bir nefes aldı ve sonra bıraktı. Bakışları aya yöneldi ve çenesi gerildi. Yarın Altın Şehir'deki son tam günü olacaktı. Güneş iki aralıkla doğmadan önce Troxva'ya doğru yola çıkması gerekecekti.

Ve dişisini kazanmaya, onu kendisiyle birlikte yola çıkmaya ikna etmeye hiç yaklaşmamıştı.

Şüphe onu bütün gün rahatsız etmişti. Dün gece ondan uzaklaşmıştı, bunun anısı aklını başından almıştı. Öncesinde ve birbirlerini tatmin ederken ona karşı o kadar açık, o kadar alıcıydı ki... ama sonrasında değişmişti.

Kendini yavaş yavaş kapatmış, yanlış bir şey yapıp yapmadığını, onu herhangi bir şekilde hoşnutsuz edip etmediğini sorgulamasına neden olmuştu.

Kirov dürüst olmak gerekirse, onun kazanılıp kazanılamayacağını bilmiyordu. Ona kur yapabilir ve kalbini ele geçirmek için gereken süre boyunca onu memnun edebilirdi ama eğer kadın onunla yarı yolda buluşmak istemezse...

Kirov usulca küfretti ve sanki patlamak üzere olan bir silahmış gibi tekrar aya baktı.

Fazla zamanı kalmamıştı.

Dur, dedi kendi kendine, derin ve sakinleştirici bir nefes alarak.

Nix, dışısından şüphe etmeyecekti, *kendinden* şüphe etmeyecekti. Asla pes etmeyecekti.

İçinden kararlılık akıyor ve onu huzursuz ediyordu. Dün geceye dair düşünceler ve anılarla dikkati o kadar dağılmıştı ki, cephanelikteki işinde çok az ilerleme kaydetmişti. Ne kadar güzel görünüyordu, ne kadar

Onu nasıl öpmüştü, tadı nasıldı... Orgazm olurken dilinin üzerinde nasıl çırpınmıştı.

Kirov homurdandı.

Konutun içinde bir hareket duyması uzun sürmedi ve bir an sonra kapı arkasından açıldı. Dışı ortaya çıktı, mavi gözleri onunkileri buldu. Dikkatlice kapıyı kapattı ve onları yalnız bıraktı.

"Crystal banyo yapmaya gitti," diye haber verdi Lani, hemen yanında durup omzuyla kolunu okşayarak. Kirov ona dokunmak için uzandı ama Lani hızla hareket ederek yanından geçti ve kollarını vücuduna doladı. Kız balkona doğru yürüdü ve Kirov yeni bir dövüş için kendini hazırladı. Savaşçı eğitiminden beri, Jetutianlarla olan *savaştan* beri hiç bu kadar çok dövüşmemişti.

"Sorun nedir?" diye sordu. Aklına bir düşünce geldi ve midesinde korku birikmesine neden oldu. "Dün gece için... pişman mısın?"

Lani taş balkona, ay ışığının aydınlattığı manzaraya ve sonra tekrar ona baktı. "Hayır, ben... Ben sadece..." diye iç geçirdi. "Kafam çok karışık. Ne düşüneceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilmiyorum."

"Bunu kendine neden yapıyorsun?" diye sordu sessizce. "Neden sadece kabullenmiyorsun? Böylesi daha kolay."

"Daha mı kolay? Belki senin için.

Benim için değil." Kirov'un kaşları çatıldı.

"Bugün Kate'le konuştum," diye itiraf etti Lani kısa bir sessizlik anından sonra. "Bana Vaxa'an'la aralarındaki ilk ilişkinin nasıl olduğunu anlattı. Bana Kaderler'den, çiftleşme töreninden ve kan bağından bahsetti."

Kirov gerildi. Demek bunları biliyordu. Bu konuları ona kendisi açıklamayı, onu bu ezici bilgiye alıştırmayı ummuştu. Aralarındaki bağ konusunda zaten çok ürkekti.

Yutkunarak ellerini balkona koydu ve o kadar sert sıktı ki, taşın tutuşunun altında parçalanmamasına şaşırdı.

"Benden böyle şeyler beklersiniz," diye gözlemledi, ona *temkinli* bir ifadeyle bakıyordu.

"Tev, yapardım," dedi.

Bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu. Kader arkadaşları olarak hayatlarını, zihinlerini birbirine bağlayacaklardı. Bu çok doğaldı. Kader bunu gerektiriyordu. İçgüdüğü ancak *ravraxia*, yani çiftleşme töreni gerçekleştiğinde huzura kavuşacaktı.

"Sizin için evimden, gezegenimden vazgeçmemi bekliyorsunuz," diye devam etti. "Ve açıkçası, şu anda bunu yapmaya hazır değilim. Hazır olup olmayacağımı da bilmiyorum Kirov. Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz. Bunun ne kadar *çılginca* olduğunu göremiyor musun?"

"Zamanın bununla ne ilgisi var?" diye homurdandı, Lani'nin sözleri onu bir bıçak gibi kesiyordu. "Zamanın bir önemi yok. Önemli olan *hissettiklerimizdir*."

"Dün gece sana söyledim," diye fısıldadı Lani, "oynaşmamızın olduğundan daha önemli olduğunu düşünmeni istemedim."

"Dalga geçmek," diye tekrarladı Kirov yavaşça, bir darbe daha inmişti. Kelimeler tuhaftı ama ne demek istediğini yeterince iyi anlıyordu. Göğsünde bir öfke kıvılcımı çaktı ve "Senin için bu kadar anlamsız mıydı kadın?" diye sordu.

"Anlamsız değil," dedi kaşlarını çatarak ona bakarak. "Sadece sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum Kirov. Senden etkilendiğimi biliyorsun. Yaptığımız şeyden hoşlandım, bunu inkâr etmiyorum. Sadece bir kez birbirimizden hoşlandık diye senin eşin olmak için imza atmak istemiyorum."

Sersemlemiş ve incinmiş olan Kirov sessizce, "*Tev*, bunu bana açıkça söylüyorsun," dedi.

"Kirov..."

"Bana bir kez olsun doğruyu söyle," dedi. "Benim eşim olduğuna inanıyor musun? İçgüdülerimi uyandırdığına inanıyor musun? Bana inanıyor musun?"

Lani'nin bakışları başka yöne kaydı ama adam uzanıp Lani'nin yüzünü kendisine çevirdi, böylece Lani gerçeği saklayamayacaktı.

Yanağını avuçlayarak, "Söyle bana," dedi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Bilmiyorum."

Kirov'un eli düştü ve çenesini o kadar sert sıkı ki bir çatırtı duyuldu.

Gözlerini ondan kaçırdı. Ona bakmak acı veriyordu.

Fısıldadı, "Özür dilerim. Seni incitmek istemiyorum. Sadece-"

"İçeri girmelisin," dedi adam, sesi yumuşak ama sertti.

"Kirov..."

"*Git*."

Lani küçük bir nefes verdi.

"Tamam," diye fısıldadı.

Bir süre daha bekledi ve sonra yavaşça dönüp konuta doğru yürüdü. Kirov gözlerini uzakta, özellikle de bir gece önce Lani'yi götürdüğü yerde bulunan cepheye dikti.

Kendi düşünceleriyle baş başa kalana kadar kapının arkasından kapandığını duydu. Ama kafasının içinde öylesine karmakarışık bir karmaşa vardı ki, doğru düzgün düşünemiyordu. Zihnini sakinleştirmek, onu odaklamak için işine ihtiyacı vardı.

Ama gidemezdi. Sadece buna, bu tüketen acıya, bu amansız şüpheyeye katlanmak zorundaydı.

Yumrukları taşın üzerinde sıkılıydı, İçgüdüsünün tedirginliği onu yerinden sıçramak istemesine neden oldu.

Vrax!

Sözleri zihninde tekrar tekrar, sonsuz bir döngüde tekrarlanıyor, derinlere iniyordu. Kelimelerin yapabileceğini düşündüğünden daha derine.

Onlara inanmıyordu. Aralarındaki bağa inanmıyordu. En azından bir konuda haklıydı.

Lani kazanılmak istemedi.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Lainey yatağında uyanık yatıyordu, huzursuzdu ve uyuyamıyordu. Tıpkı dün geceki gibi. Sadece bu gece, her seferinde gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi hissediyordu.

Çünkü Kirov'un, sadece birlikte oldukları için onunla bir ilişkiye hazır olmadığını söylediğinde yaşadığı hayal kırıklığını zihninde canlandırmaya devam ediyordu. Ya da onun eşi olduğuna inanmadığını, *ona* inanmadığını söylediğinde Kirov'un hayretle incinişini.

Her zaman olduğu gibi, Lainey köşeye sıkıştığını hissettiğinde, kimin canının yandığını umursamadan yumruklarını savuruyordu.

Ama bu sefer yaralanan Kirov oldu. Hepsi yalan söylediği içindi. Ondan gerçeği istemişti ve o da yalan söylemişti.

Gözlerini sıkıca kapattı, gözyaşları köşelerden yuvarlanıyordu. İşte böyle gecelerde Lainey bazen neden kendini sevmediğini hatırlıyordu. İnsanlara çok yaklaştığında onları kendinden uzaklaştırıyordu. Bu yüzden artık hiç yakın arkadaşı yoktu, uzun zamandır bir ilişkisi olmamıştı, bu yüzden ailesiyle neredeyse hiç konuşmuyordu - gerçi bunun başka nedenleri de vardı.

Hala.

Bu bir kalıptı, nefret ettiği ama bilinçli olarak tekrarladığı bir kalıp.

Peki neden? Ne amaçla? Neden biriyle yakınlaşmasına izin veremiyordu?

Saatler geçiyor ama suçluluk duygusu hiç azalmıyordu. Konuşmalarını zihninde tekrar tekrar canlandırdı ve içini çekti. Aslında ondan ayrılmak niyetinde değildi ama öyle olmuştu.

Kirov en başından beri duygularını ve niyetini açıkça ortaya koymuştu. Bu konularda açıktı. Ona dokunmaktan, ona güzel demekten ya da kalbinin göğsünde çarpmasına neden olan bir ifadeyle o mavi gözlerle ona bakmaktan çekinmedi. Kalbinin etrafında duvarlar yoktu, hele ki söz konusu kız olduğunda. Onun için, kendisini *görmesine* izin verecekti.

Karşılık vermek gerekirse, kalbini kırmak Fort Knox'tan daha zordu ve kapıları ona sertçe kapatmıştı.

Onu öpmüş, ona dokunmuş, onunla alay etmiş, onunla birlikte gülmüş ve vücudunu tatmin etmesine izin vermişti... ve sonra kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp saçma sapan bir bahane uydurarak geri çekilmişti.

Tabii ki kızgın, üzgün ve hayal kırıklığına uğramıştı.

Eğer durumları tersine olsaydı, Lainey çok *kızardı*. Kendini kullanılmış, bir kenara atılmış, öfkeli ve incinmiş hissedirdi.

Bu onu öldürdü... çünkü Kirov'a tam olarak bunu yapmıştı ve o bunu hak etmemişti.

Kısa bir süre için, kürklerin altında dönüp durarak, onun geceleyin yanına geleceğini, ona çok kötü davranmış olmasına rağmen onu affedeceğini hayal ederek huzursuz bir uykuya daldı.

Uyandığında hava hâlâ karanlıktı ve güneşin ne zaman doğacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bir şey açıktı, Kirov'a bir özür borçluydu ve çok uzun zamandır bir korkaktı.

Yataktan kalkan Lainey, elini karmakarışık saçlarında gezdirerek biraz daha düzgün bir hale getirmeye çalıştı ve kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı. Sonra kapısını açtı ve oturma odasına doğru ilerledi, köşeden bakarken kalp atışları hızlanıyordu.

Ateş hâlâ yanıyordu ve oda sessizdi. Göz ucuyla bir hareket gördü, nefesi kesildi.

Ama bu Vixron'du, kısa süren gece uykusundan dönmüştü. Lainey, tartışmalarından sonra Kirov'un onu çağırıp çağırmadığını merak etti.

Kaşları çatıldı, hayal kırıklığı omuzlarını çökertti.

"Tev, bayan? Bir şeye ihtiyacın var mı?" Vixron doğrulurken sordu.

"Hayır, ben sadece..." Lainey sözlerini yarıda kesti. "Uyuyamadım.

Düşündüm ki

Büyükelçi hala burada olurdu."

Vixron onu dikkatle inceledikten sonra şöyle dedi: "Büyükelçi Kirov'a komuta merkezinde ihtiyaç vardı. Bu öğleden sonra Troxva'ya gitmeden önce bitirmesi gereken çok şey olduğundan şüpheleniyorum."

"Ben... Ben onun yarın sabah gideceğini sanıyordum," dedi usulca, ciğerleri sıkışarak.

"Onunla konuştuğumda benim anladığım bu değildi."

"Doğru," diye fısıldadı. Çıplak ayaklarına ve sonra da oturma odasına baktı, sanki baktıkça Kirov birdenbire ortaya çıkacakmış gibi. Gülümsemeye zorladı ve "Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Ben terasta olacağım."

Hızla kapıya doğru yürüdü ve Vixron itiraz edemeden dışarı çıktı. Dışarıda soğuk havayı ciğerlerine çekti ve hemen terastan aşağıya, Kirov'un evinin olduğu yere baktı.

Hovercraft'ın gitmiş olduğunu görünce yine hayal kırıklığına uğradı. Vixron, Kirov'un komuta merkezinde olduğunu söylediğinde yalan söylememişti.

Yavaşça balkona doğru yürüdü ve Kirov'un konuştukları, onu incittiği zaman durduğu yere baktı.

Gidiyordu. Bu öğleden sonra.

Ona söylemeyi planlamış mıydı? Veda etmeyi planlamış mıydı?

Bu düşünceyle içinde bir şeyler kırıldı ve bileğiyle silmeden önce yanaklarından aşağı daha fazla lanet olası gözyaşı yuvarlandı.

Lainey kendini biraz ağlamaya bıraktı. Nadine her zaman ağlamanın iyi bir şey *olduğunu*, *orgazm kadar* rahatlatıcı bir şey *olduğunu* söylerdi.

Neredeyse gülecekti, arkadaşının kaybından duyduğu üzüntü suçluluk duygusuyla, çatlayan kalbiyle karıştı ve ağladı.

Azalmaları biraz zaman aldı. Ama azaldığında, Lainey Nadine'in haklı olduğunu anladı. Kendini daha iyi, daha sakin hissediyordu.

"Bunu yapmaya devam edemem," diye fısıldadı kendi kendine.

Sırf korktuğu için değer verdiği insanları incitmeye devam edemezdi.

İlişkilerin onun için zor olduğu bir sır değildi. Babası, ailesiyle vakit geçirmek yerine işini yürütmeyi tercih ettiğinden, hayatının büyük bölümünde ortalıkta yoktu. Annesi onu iyi performans göstermesi koşuluyla sevmiş ve sevgisini ancak konser bittikten sonra, diğer insanlar bakarken göstermişti.

Eski erkek arkadaşları felaketti, ama geriye dönüp baktığında, Lainey onları bir nedenden dolayı seçtiğini biliyordu... çünkü o

ilişkilerin biteceğini, kalbini onlarla asla riske atmayacağını söyledi.

Ve Nadine. Nadine, onun için bir kız kardeş, en iyi arkadaşı, sırdaşı olmuştu. Onun güzel hayatı ve ruhu göğsündeki bir yumru tarafından çalınmış, vücudu ona karşı dönmüştü. Onun ölümü Lainey'i bomboş bırakmıştı. Kopmuştu.

Nadine'den sonra kendini kimseye açmamıştı. Kendini asla savunmasız hissedecek bir pozisyona sokmamıştı.

Sonra kaçırıldı, Luxirianlar kısa bir süre sonra onları kurtardı.

Sonra Kirov beklenmedik ama *gerçek* bir şekilde hayatına girdi. Ve o zamandan beri sersemlemişti.

O zamandan beri onunla dalga geçiyordu, duyguları bir andan diğerine çılgınca sallanıyordu ama o ona ayak uyduruyor, meydan okuyordu.

Vedalaşmak istemeyebileceğini fark ettiği an, onu geride bıraktığı andı. Bu ironi onun gözünden kaçmamıştı.

Bunu yapmaya devam edemezdi.

Lainey'nin ne istediğine karar vermesi ve kendini adaması gerekiyordu. Ve iki seçenek vardı: Luxirianlar onları Dünya'ya geri gönderene kadar ne kadar acı verici olursa olsun Kirov'dan uzak durmak... ya da ona bir şans daha vermesi için yalvarmak ve aralarındaki bu şeye gerçekten bir şans daha vermek.

Seçeneklerden biri, kalbi çoğunlukla sağlam bir şekilde Dünya'ya dönebileceği anlamına geliyordu.

Diğeri savunmasız olması gerektiği anlamına geliyordu, açılmalı ve içindeki tüm çirkin yerleri görmesine izin vermeliydi ve muhtemelen en çok korktuğu şeyi yapacaktı: aşık olmak.

Lainey gökyüzü yavaş yavaş al bir pembeye dönüşmeye başlayana kadar balkonda durdu. İkiz güneşlerin yükselmeye başlamasını, manzaranın üzerine güzel, doğaüstü renkler saçmasını, mümkün olduğunu bile düşünmediği renkleri huşu içinde izledi.

Yeni bir gün, diye düşündü.

Güneşin doğuşuyla birlikte berraklık geldi.

Ne yapmak istediğini biliyordu.

KIROV'un morali bozuktı ve komuta merkezinin teknoloji kanadında tek başına, yapmakta olduğu zırhın bulunduğu masanın üzerine eğilmiş duruyordu.

Bu işi henüz bitirmemişti, Troxva'ya yanında götürmesi gerekecekti. Boynunun dibinden yayılan bir ağrı, gürleyen bir baş ağrısı oluşuyor, hayal kırıklığı, öfke ve hayal kırıklığı onu daha da kötüleştiriyordu.

Gecenin köründen beri saatlerdir teknoloji kanadındaydı. Dışisinin ona söylediklerinden dikkatini dağıtacak *bir şeye* ihtiyacı vardı, yoksa delirebileceğini düşünüyordu.

Yaptığı iş onu daha da hayal kırıklığına uğratiyordu. Kirov'un çözemediği, anlayamadığı çok az şey vardı. Zırh gibi.

Lani gibi.

Kirov homurdandı, iki elini boynuzlarının üzerinde gezdirdi ve masadan doğruldu. Gözleri yorgun ve gergin görünüyordu. Uykuya, yemeğe ve... serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı.

"Kirov," diye bir ses geldi kapı aralığından.

Kirov dönüp Vaxa'an'a baktı. "Ne zamandır oradasın?"

Vaxa'an hareket etmedi. "Tamamlanmaya yakın olmadığını bilecek kadar uzun."

Kirov çenesini sıkarak masanın üzerinde duran ve kodlarını iletişim cihazına girdiğinde senkronize olup düzgün çalışmayan metal parçalarına baktı. Binlerce ve binlerce ve binlerce satır kod denemişti.

Vaxa'an kaşlarını çatarak ona baktı. "Seni bu hale getiren ne? Bana bu projeden ilk bahsettiğinde, tamamlanmasının kolay olacağını düşünmüştüm."

"Ben de öyle," dedi Kirov. "Son zamanlarda dikkatim dağınık. Odaklanmakta zorlanıyorum."

Başbakan ve arkadaşı neyse ki ona nedenini sormadı, sadece uzaktan onu inceledi.

Kirov bakışlarını masadan uzaklaştırdı ve "Saat kaç?" diye sordu.

"Sabahın geç saatlerinde," diye yanıtladı Vaxa'an. "Benimle gelin. Cruxan iletişim cihazlarından birine bağlandı ve bir güncelleme yaptı."

Kirov'un nefesi kesildi, midesinde korku birikti. Cruxan kristali bulmuş muydu?

Zamanı tükeniyordu ve Kirov hâlâ Lani'yle ne yapacağını, nasıl ilerleyeceğini bilemiyordu. Çünkü ona söylediklerine rağmen

Kirov'un pes etmeye hiç niyeti yoktu. Her şey bitene kadar.

Ve bitmemiştii. Asla da bitmeyecekti.

Kirov, Vaxa'an'ı savaş odasına kadar takip etti ve orada Com'un ekranında Cruxan'ı gördü.

Cruxan Kirov'a başını salladı ve ikisine birden hitaben, "Kristal hakkında bir ipucum var," dedi.

Kirov'un içinden hafif bir rahatlama geçti. Cruxan onu henüz bulamamıştı. "Ve?" Vaxa'an sordu. "Yaşayabilir mi?"

"Sorguladığım savaşçı onu kimin aldığını bildiğinden emin görünüyordu. O burada, benim karakolumda ve hırsızlık sırasında komuta merkezinde uygun bir şekilde görevlendirilmişti, kendim sorguladığım bir savaşçı. Nerede olduğunu biliyorum."

Vaxa'an kısa bir nefes verdi. "Güzel. Bul onu. Ve sonra onu derhal Altın Şehir'e geri getirin. İnsan dişileri zaten beklediklerinden daha fazla bekletmeyeceğim."

"Evet, Başbakan," diye yanıtladı Cruxan. "Peki ya sorumlu savaşçı?"

"Onu da getirin," diye yanıtladı Vaxa'an, sesi koyulaşarak.

Cruxan onaylarcasına başını salladı ve ardından telsizleri kapatarak ekranı kararttı.

Vaxa'an Kirov'a döndü. "Görünüşe göre kristali beklediğimizden daha çabuk bulacağız."

Kirov'un zihni hızla çalıştı. Eğer Cruxan kristalin izini gün bitmeden karakolunda bulur ve hemen karakolundan ayrılırsa, yarın akşama kadar oraya varmış olacaktır.

Hiç şüphe yok ki Vaxa'an, kristal güvenli bir şekilde ulaşır ulaşmaz dişileri gönderecekti.

Zamanı kalmamıştı.

Hayır, değilsin, diye düşündü, aklının bir köşesinde bir fikir oluşuyordu.

Vaxa'an'a bakan Kirov, arkadaşının güvenine ihanet etmek zorunda kalacağı için içlerledi.

Ama Kirov onu daha önce uyarmıştı. Kirov, kaderindeki eşi bulursa onu elinde tutmak için her şeyi yapacağını söylediğinde Vaxa'an'a doğruyu söylemişti.

Vikan dişisini gecenin bir yarısı komuta merkezinden çalmıştı. Vaxa'an çok sinirlenmiş ve peşlerinden gitmişti ama onlara ulaştığında Vikan dişisini kazanmıştı.

Kirov aynısını Lani'ye de yapabilir mi?

O gün Troxva'ya gitmesi planlanmıştı, hem de beklenenden erken, ama gerçekten Vaxa'an'a ihanet edip Lani'yi çalabilir miydi, tıpkı Vikan'ın yaptığı gibi?

Kesinlikle, diye düşündü dişisini düşünerek. Sadakati her zaman ona ve dostluklarına olmuştur ve olacaktır. Eğer pozisyonlar tersine dönseydi Vaxa'an da aynısını yapardı.

Kirov derin bir nefes aldı, plan zihninde hızla şekilleniyordu.

Eğer Lani'yi çalıp Troxva'ya götürürse, bu ona sadece birkaç dakika kazandırırđı. Vaxa'an'ın peşlerinde olacağına şüphe yok.

Ama daha fazla
zaman vardı. Kirov
bunu alacaktı.

"Bu öğleden sonra Troxva'ya mı dönüyorsunuz?" Vaxa'an telsizleri kapatarak sordu.

"Bu gece," diye düzeltti Kirov. "Hâlâ hazırlamam gereken çok şey var."

"Pekâlâ," dedi Vaxa'an. "Eğer seni göremezsem, iyi yolculuklar kardeşim."

Suçluluk duygusu içini kemirdi ama kararlılığı
daha da sertleşti. "Teşekkür ederim, dostum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LO öğleden sonra, Lainey odasında yatağının ucunda oturuyordu. Bacakları aşağı yukarı zıplıyor ve parmakları kalçalarının üzerinde kıpırdanıyordu.

Bütün sabah Kirov'un evine dönmesini beklemişti. Bütün sabah kalbi hızla çarparak bir hovercraftın sesini dinledi.

Hiç geri dönmedi. Bu konuda kendini kötü hissediyordu. Vixron ona öğleden sonra gideceğini söylemişti. Herhalde eşyalarını toplamak için evine dönecekti ama şimdi Lainey o kadar emin değildi. Belki de doğruca komuta merkezinden ayrılacaktı.

Onu bir daha göremeyebilirim, diye düşündü, boğazı yanıyordu. Onunla konuşması gerekiyordu. Konuşmak zorundaydı.

Ona bir şans daha istediğini söylemek -hayır, ona yalvarmak- zorundaydı. Ne kadar çılgınca görünürse görünsün, aralarında ne varsa keşfetmek istediğini. Kirov bir şans vermeye değerdi ve Lainey sonunda buna hazırды.

Keşke ona geri dönseydi.

Terastan gelen hafif bir vınlama sesi duyduğunda kulakları dikildi ama bu bir hovercraft sesinden farklıydı. Bunun yemeklerini getiren mini hovercraft olduğunu anladığında omuzları çöktü.

Bir an sonra Vixron'un oturma odasında Crystal'a bir şeyler mırıldandığını duydu. Bundan bir an sonra da Crystal'ın şaşkınlıkla, "Çok güzeller! Lainey! Buraya gel ve gör!"

Meraklanan Lainey yavaşça yatağından kalktı ve oturma odasına doğru yürüdü.

Crystal ayakta durmuş, elinde bir elbise tutuyordu. Kate'in dünkü ziyaretinde giydiğine çok benzeyen bir elbise.

Elbise gün batımı rengine, hoş bir şeftali rengiydi. Pırıltılı bir bant belden geçiyordu ve altın tokalarla tutturulmuş geniş, kıvrımlı askılar dalan bir yakaya kadar uzanıyordu. Crystal ona yaklaştığında elbise tüy gibi hafifçe yerde sallanıyordu.

"Burada dört tane var," dedi Crystal, gözleri heyecanla parlıyordu. "Her birimiz için iki tane."

"Ya da Bianca ve Erin için birer tane," diye düzeltti Lainey, Crystal'ın ayaklarının dibinde açık duran pakete bakarak. İçinde, hepsi de Grek tarzına benzeyen, farklı renklerde üç elbise daha gördü.

Crystal paketle birlikte gelen küçük, kartvizit boyutlarında, dikdörtgen bir metal parçasını aldı. Lainey'e uzattı ve "Kate onlara da biraz gönderdiğini söyledi" dedi.

Lainey metal parçasının aslında Crystal'ın tabletinin teknolojisine çok benzediğini gördü. Bunu Kirov'un yaratıp yaratmadığını merak etti.

Kartın üzerinde düzgün ve eşit aralıklı harflerle şöyle yazıyordu:

Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm kızlar, umarım ölçülerinizi doğru tahmin etmişimdir! Bazılarını Erin ve Bianca'ya da gönderdim ve terzi sizin için daha fazlası üzerinde çalışıyor. Onlar bitene kadar bunlar sizi idare eder. Umarım beğenirsiniz.

Sevgiler, Kate

Lainey kartı tekrar okurken, İngilizce yazılar görmenin tuhaf olduğunu fark etti.

Bu jestin çok tatlı olduğunu düşünerek gülümsedi.

"Tanrı'ya şükür artık bu gece gömleklerini giymek zorunda değiliz," dedi Crystal elbiseleri sıralarken. Güzel bir zümrüt yeşili elbiseyi, ardından da kobalt mavisi bir elbiseyi kaldırdı ve sırtarak Lainey'ye uzattı. "Sanırım bunlar sizin, Bayan Kızıl saçlı."

Lainey güldü. Gülmek iyi hissettirmişti. Dün geceden beri üzgündü, Kirov için endişeleniyordu, zihnini bir süreliğine başka bir şeyin meşgul etmesi iyi gelmişti.

Kate'in saçlarıyla çatışmayacak renkler seçmeyi düşünmüş olması güzeldi. Lainey giydikleri lanet olası gri tuniklerden kurtulmak için her şeyi göze alırdı, bu yüzden en sevdiği renkleri yeniden giymek güzeldi.

Lainey elbiseleri hayranlıkla inceledi; hafif, havadar ve o kadar pürüzsüzdü ki ipek gibi hissettiriyordu. Çok güzellerdi.

"Ve bunlar," dedi Crystal, şeftali ve gök mavisi elbiseleri göstererek, "bel kısmı daha büyük olduğu için benim olmalı."

Crystal daha kıvrımlıydı ve Lainey zaman zaman onun kum saati figürünü kıskanıyordu. Elmacık kemikleri, pürüzsüz cildi ve dolgun dudaklarıyla 1950'lerin pin-up fiziğine sahipti.

"Haydi, gidip deneyelim şunları," dedi Crystal, gerçek giysiler giyecek olmanın heyecanıyla. Lainey de heyecanlıydı ama bu onu Kirov'un hovercraft'ını dinlemekten alıkoymadı.

İkisi de çabucak elbiselerini giydiler. Lainey kobalt mavisini seçmişti çünkü en sevdiği renklerden biriydi... ve ona Kirov'un gözlerinin bazen ne kadar koyu olduğunu hatırlatıyordu.

Tanrım, ne kadar sevimsizdi değil mi?

İç geçirdi ve elbiseyi düzeltti. Aşağı baktığında elbisenin her iki yandan yırtmaçlı olduğunu ve uyluğunun ortasına kadar geldiğini gördü. Bu kesinlikle elbiseyi sadece daha seksi değil, aynı zamanda içinde hareket etmeyi de kolaylaştırıyordu. Rahat olmadığından değil. Muhtemelen Lainey'nin şimdiye kadar giydiği en hafif, en rahat şeydi ve bundan memnuniyet duyarak gülümsedi.

Kirov'un bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etti. Kirov'un bunu *görüp görmeyeceğini* merak etti. onun üzerinde.

Dudağını ısırarak oturma odasına geri döndü. Döndüğünde Crystal çoktan üstünü değiştirmiş ve malzemeye hayranlıkla bakıyordu.

Vixron dönüp ona baktı, gözleri onu tepeden tırnağa taradı. Lainey küçük bir dönüş yaptı ve sordu, "Ne düşünüyorsun, Vixy? Güzelce temizleniyoruz, değil mi?"

Muhafızları homurdandı ve başka tarafa baktı.

Crystal gülümseyerek başını sallıyordu, sonra da fit çukurun etrafındaki minderlerin üzerine çöktü. Sarışın içini çekti ve "Tamam, şimdi mutluyum" dedi.

"*Sonunda*," diye alay etti Lainey.

Crystal onun omzunu itti ama sonra sustu ve "İyi misin?" diye sordu. Bütün sabah odandaydın. Hâlâ yorgun musun?"

"Evet," dedi Lainey.

Crystal Vixron'a baktı ve sonra yavaşça sordu: "Tek nedenin bu olduğuna emin misin?"

Sarışın ona sert bir bakış attı ve Lainey'nin omurgası sertleşti. Elbette Crystal'ın aptal olduğunu düşünmüyordu. Arkadaşı

bir gece önce Kirov'la aralarındaki gerginliği fark etmiş olmalı.

Lainey yutkundu ve gözlerini kaçırdı. Artık yalan söylemek istemiyordu ama Crystal'a Vixron'la aynı odada Kirov'un kader arkadaşı olabileceğini söyleyemezdi.

Neyse ki iki kadın arasında konuşulmayan bir şey geçti ve Crystal onun kolunu sıktı. Sessizce, "Sadece dikkatli ol, tamam mı?" diye fısıldadı.

Kısa bir tereddüt anından sonra Lainey başını salladı ve Crystal'ın şüphelerini açıkça doğruladı.

Sarışın endişeli görünüyordu ama sonra içini çekti ve Lainey'nin biraz daha iyi hissetmesini sağlayan yumuşak bir gülümsemeyle ona güvence verdi.

"Yapacağım," diye fısıldadı Lainey.

Tabii Kirov ona bir şans daha verirse.

ÖĞLEDEN SONRA gece çökmeden önce karanlık odanın zeminine gölgeler düşürerek gelip geçti.

Lainey onlara baktı. Derinleşip uzadıkça ağlamak istedi çünkü bu Kirov'un geri gelmeyeceği anlamına geliyordu.

Muhtemelen saatler önce Troxva'ya gitmiştir.

Hayatındaki diğer herkes gibi onu da kendinden uzaklaştırmıştı. Ve bunun tek suçlusu da kendisiydi.

Belki ona bir mesaj iletebilirim, diye düşündü, ne yapacağını bulmaya çalışıyordu. Ama Vaxa'an'la başı derde girer miydi? Kirov'la konuşmayı talep ederse Başbakan bir şeylerden şüphelenir miydi?

Lainey parmaklarını Kirov'un ona verdiği metal kürenin üzerinde gezdiriyordu. Güneşten korunmak için kullanmadığı zamanlarda bu küre onun için bir tür stres giderici haline gelmişti. Taş pencere kenarlarında ya da balkonlarda piyano çalıyormuş gibi yapmadığı zamanlarda genellikle küreyi elinde tutuyor, ileri geri fırlatarak parmaklarına bir şeyler yaptırıyordu.

Uzaklardan gelen bir ses kulaklarını doldurdu. Sadece hafif bir ses, ama kalbinin göğsünde durmasına neden oldu.

Bunun bir hovercraft olduğundan emin olduğunda, Lainey açık pencereye doğru uçarak dinlemeye başladı.

Hovercraft'ın terasın ilerisine indiğini duydu ve Kirov olduğunu anlayınca nefesi kesildi.

Onu görmeye gelecek miydi? Yoksa sadece eşyalarını toplayıp gitmek için mi oradaydı?

İçinden kararlılık geçti. Hayır, harekete geçmesi gerekiyordu. Onu beklemeyecekti. Bir kez olsun *ona* gidecekti.

Topunu yatağa geri atarak pencereye döndü ve olabildiğince sessiz bir şekilde, kolları zorlanarak ve titreyerek kendini yukarı çekmeye çalıştı.

Cidden biraz ağırlık kaldırmam lazım, diye düşündü oflayarak.

Oldukça acemice bir sallanma hareketi ve birkaç sessiz küfürden sonra çıkıntının üzerine oturmayı ve bacaklarını sallamayı başarmıştı. Ve sonra, çıplak ayakları neredeyse hiç ses çıkarmadan usulca aşağı atladı.

Lainey durakladı, evin içindeki hareketleri dinliyor ve Vixron'un onu yakalayıp yakalamayacağını merak ediyordu.

Hiçbir şey duymayınca ara sokaktan geçip evin arka tarafına doğru ilerledi ve Kirov'un onu gizlice dışarı çıkarırken izlediği yolu takip etti.

Kısa süre sonra Kirov'un evindeydi ve Kirov'u pencereden mastürbasyon yaparken izlediği, iyi bildiği sokaktan parmak uçlarında ilerledi.

Aynı pencereye gitti ve nefesini tutarak içeri baktı. Adam oradaydı, duvara yaslanmış bir sandığın üzerine çömelmiş, sandığı karıştırıyordu.

Baş döndürücü bir rahatlama dizlerini titretti ve bir an bile tereddüt etmeden tırnağını cama vurdu.

Kirov doğruldu ve etrafında döndü.

Gözleri camın arkasından birleştiğinde yüz ifadesi değişti, gerginleşti ve Lainey yutkundu, gergindi.

Önceki geceki tartışmalarından ve Lainey'nin onu balkonda bırakıp gitmesinden sonra, onu bir daha görmek istemezse hiç şaşırmayacaktı.

Lütfen. Lütfen pencereyi açın. Seninle konuşmama izin ver, özür dilememe izin ver, açıklamama izin ver.

Adam pencereye doğru yürüdüğünde, muhteşem vücudu kıpırdanıp hareket ettiğinde yine içini bir rahatlama kapladı. Lainey'nin gözleri onu içine çekti, ona doğru attığı her adım karnını sıkılaştırdı. Onun için aç kalmış gibi hissediyordu. Onu bütün gün izleyebilirdi.

Kirov pencereyi açtı, cam duvarın içinde kayboldu. Onu dikkatle izledi, ona doğru hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine kollarını pervaza dayayıp bekledi.

Lainey bir nefes verdi. Bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. Haklı olarak.

"Ben-" dedi, sesi biraz kırılmıştı ve bu onu utandırmıştı. Boğazını temizledi, birden o kadar gerilmişti ki konuşmakta zorlandı. "Çoktan gittiğini sanıyordum. Vixron dedi ki..."

"Komuta merkezinde alıkonuldum," dedi, sesi eşitti. Sesi onun için uyuşturucu gibiydi, pürüzsüz ve derindi.

Parmaklarıyla tenini yokladı ve duvara, *ona* daha da yaklaştı.

"Veda edecek miydin?" diye sordu, bilmek istiyordu. Sesinin bu kadar küçük çıkmasından nefret ediyordu.

Kirov bir nefes verdi ve bir elini siyah boynuzlarından birinin üzerinde gezdirdi. Sorusuna doğrudan cevap vermek yerine, "Dün gece konumunuzu bana açıkça belirttiniz, dişi," dedi.

Dehşet midesinde birikti ve Lainey artık çok geç olup olmadığını merak etti. Onun buna değmeyeceğine çoktan karar verdiyse, her şeyi berbat ettiyse.

"Kirov..." dudağını dişledi, görünmez bir saatin bir yerlerde tıkladığını hissediyordu. "Konuşabilir miyiz? Söylemem gereken bazı şeyler var. Özür dilemek istiyorum. Lütfen."

"Lani, ben-"

"Gerekirse yalvarırım," dedi, ona söyleyeceğini hiç düşünmediği sözler. "*Lütfen.*"

Kirov ona baktı, gözleri yüzünde geziniyor, onu okumaya, neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ona güvenmediği gerçeği biraz canını yakmıştı ama yine de Lainey ona güvenmesi için hiçbir neden vermemişti.

Sonunda pencereden doğruldu ve "*Tev.* Konuşabiliriz. Ama burada değil."

"Nereye o zaman?" diye sordu, dizleri yine titriyordu. "Her yere giderim." Adamın yüz ifadesi Lainey'nin okuyamadığı bir şeyle parladı.

"Çayır mı?" diye önerdi, onun dile getirmediği anlamını anlayacağını umuyordu. Ona biraz açıldığı, ilk kez öpüştükleri, samimi oldukları yere geri dönerek, o geceyi yeniden yapmak istediğini, yeni bir başlangıç yapmak istediğini anlayacaktı.

Kirov ona, "Konutun arka tarafına git ve benimle hovercraft'ta buluş. Ben seni almaya gelene kadar saklan. *Tev?*"

Göğsünde heyecan ve rahatlama birbirine karıştı. Kirov onun için fazla iyiydi. Eğer pozisyonları ters olsaydı, Lainey pencereyi onun suratına kapatırdı.

Belki de bu bir *dengeydi*.

"Tamam," diye fısıldadı. "Seninle ön tarafta buluşuruz."

Onu hak etmiyordu ama Lainey belki onun daha iyi olmaya *çalıştığını* görebileceğini umuyordu. Onun için.

Her seferinde bir adım diye düşündü.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kirov sakinleştirici bir nefes alarak onları hovercraft'ıyla Troxva'ya doğru fırlattı. Kirov'un önceden yüklediği erzak ve eşyalar hızlarını yavaşlatıyordu ama şansları yaver giderse Vaxa'an yarın sabah geç saatlere kadar Lani'nin gittiğini fark etmeyecekti.

Çünkü eninde sonunda Vixron onun uyku odasından neden çıkmadığından şüphelenecekti. Ve onun gittiğini fark ettiği an, hemen Vaxa'an'ı uyaracaktı.

Başbakan'ın hemen peşlerinden gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Troxva'ya umarız o kaybolmadan önce ulaşırlardı ve uzun zamandır arkadaşı ve savaşçı kardeşi onu ilk önce iletişim cihazlarından selamlamaya çalışırdı.

Kirov açıklayacaktı ama bu onu yakalayıp Vaxa'an'ın koruması altından çıkardığı için pişman etmeyecekti. Kabul etmek istese de istemese de, onun kader arkadaşı oydu.

Vaxa'an onu rütbesinden edebilir, Troxva'yı elinden alabilir ve yaptıkları yüzünden Luxiria'dan sürgün edebilirdi ama Kirov bundan asla pişman olmayacaktı.

Lani, birkaç gece önce olduğu gibi kollarının çemberinde, vücuduyla kontrol panelinin arasına sıkışmış bir şekilde duruyordu. Aralarında hâlâ konuşulacak çok şey vardı ve Kirov, Lani'nin sıradağların aksi yönüne gittiklerini fark ettiğinde çok öfkeleneneğini biliyordu.

Ama Kirov onun öfkesini alacaktı. Onu içine çekecek ve kız anlayana kadar içine gömecekti.

Penceresinde belirlediğinde şaşırmıştı ve onunla ne konuşmak istediği konusunda hâlâ temkinliydi. Özellikle de onu aldattığını öğrendikten sonra.

Kumaş bacaklarına dolandı ve aşağı baktı, İçgüdüğü onu geleneksel Luxirian elbisesi içinde görünce onayladı. Kızıl saçlarıyla güzel bir tezat oluşturan koyu, koyu bir maviydi. Teni zengin, koyu renk karşısında ışıltı ışıltı görünüyordu.

"Bunu nereden buldun?" diye mırıldanarak parmaklarını kayışlardan birinde gezdirdi ve kadında bir ürperti uyandırdı.

İster kabul etsin ister etmesin, vücudu Kirov'u kesinlikle eşi olarak tanıdı.

Yola çıktıklarından beri tek bir kelime bile konuşmamışlardı ve Kirov onun sesini duymayı çok istiyordu.

"Kate," diye karşılık verdi, başını kaldırıp ona baktı.

Kızın ifadesini okumaya çalıştı, onda neyin farklı göründüğünü merak ediyordu. Ama farklı olan bir şey vardı ve bu sadece elbisesi değildi. Bakışlarında daha önce olmayan bir yumuşaklık vardı.

"Beğendin mi?" diye sordu, sesi utangaç ve tereddütlüydü, sanki beğenmesini istiyormuş, onu memnun etmek istiyormuş gibiydi.

"Tev," dedi. "Bu çok güzel."

Troxva'ya vardıklarında, karakoldaki en iyi terziden onun için birkaç düzine daha diktirecekti.

Kadını zevkle kızardı ve tekrar sessizliğe gömüldüler.

Sadece birkaç dakika daha uçmuşlardı ki Lani etrafına bakmaya başladı, boynu dönüyor, ona tanıdık gelen bir şey arıyor ve hiçbir şey bulamıyordu.

"Şimdiye kadar orada olmamız gerekmiyor muydu?" diye sordu, ses tonuna şaşkınlık karışmıştı. "Neredeyiz biz? Başka bir yere mi gidiyoruz?"

Kirov yavaş bir nefes aldı. Omzunun üzerinden baktı ve artık uzaktaki Altın Şehir'i göremiyordu. Görüş alanından çıkmışlardı ve gece için güvendediler.

"Kirov," dedi Lani, yüzünü ona dönmek için kollarında kıvrınarak.

Başını kaldırıp ona baktı ve Kirov ne olduğunu tam olarak anladığı anı gördü. Gözleri Kirov'un hovercraft'a yüklediği seyahat çuvallarına kaydı ve nefesi kesildi, dudakları aralandı, gözleri Kirov'unkilere kaydı.

"Biz... biz çayıra gitmiyoruz, değil mi?" diye sordu yavaşça, boynunu kaldırıp doğrudan onunla yüzleşmek için.

Ona o anda söyleyebilirdi, gerçi o zaten biliyordu.

"Nix, dişi," dedi aynı yavaşlıkla. "Çayıra gitmiyoruz."

"Sen..." gözlerini kırptırdı, gözleri genişledi ve sonra o tanıdık öfke kıvılcımı bakışlarını aydınlattı. "Haberim olmadan beni kaçırdın! Beni Troxva'ya götürüyorsun, değil mi?"

Sabırsız bir nefes verdi. "Sen çocuk sayılmazsın, o yüzden bu 'kaçırma' olayını sana ben yapmadım."

"Mesele bu değil," diye karşılık verdi. "Aman *Tanrım*. Sana inanamıyorum. Bana veda bile etmeyeceğini ve başından beri beni götürmeyi planladığını düşündürdün, değil mi?"

Kirov bunu inkar etmedi. "*Tev*, bu gece hep senin için geliyordum. Pencereme ilk sen geldin ve beni yolculuktan kurtardın."

Lani'nin ağzı açık kaldı. "*Sen-sen-ugh!*"

Kirov başının üzerinden yıldızlara, kontrol panelindeki telsizlere baktı ve otomatik pilot modunu açmadan önce Troxva'ya doğru doğrudan bir rotada olduklarından emin oldu.

Gece boyunca uçarlarsa, sabahın ortalarında, muhtemelen daha sonra, geri taşıdığı yüklerle ne kadar sürüklendiklerine bağlı olarak karakoluna ulaşacaklardı.

"Bu konuda kavga etmek istiyorsun," dedi. "Ben buna hazırım." "Bilmiyorum... *sorabilirdin!*"

Kirov gözlerini kıstı.

"Bizim için bir gelecek görmediğini açıkça belirtmiştin," diye ısırdı ve Lani'nin gözlerinde bir şey parladı. *Suçluluk duygusuna* benzeyen bir şey. "Yani, *nix*, sormadım. Harekete geçtim, çünkü cevabının ne olacağını zaten biliyordum."

Sesindeki öfkenin bir kısmı azalmış olsa da, "Bu her şeyi yoluna koymaz," dedi. Uzun bir nefes aldı. "Bana danışmadan böyle büyük kararlar alamazsın. *Bütün* gece ve *bütün* gün kendimi berbat hissettim ve sen buradaydın, gitmek istesem de istemesem de beni Troxva'ya götürmeyi planlıyordun."

"Senin yerin *benim yanımda*," diye hırladı. "Bunu anlayana kadar, seni ilgilendiren, *bizi* ilgilendiren konularda daha çok böyle kararlar vereceğim."

Lani'nin gözleri parladı, burun delikleri genişledi ve ağzı sıkıştı.

"İnanılmaz," diye mırıldandı ve kontrol paneline dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kirov bir elini boynuzunda gezdirerek nefesinin altından küfretti. Aklını kaçırmış gibi hissediyordu. Dün gecedan beri kendini...

Aklını kaçırmış.

"Kadın..." dedi, ses tonunu yumuşatarak, saçının bir tutamına dokunmak için uzandı.

"Hayır," dedi, sesi kısılmıştı. "Sana kızgıyım. Sakinleştikten sonra konuşuruz."

Kirov bir nefes verdi ama onun zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Eninde sonunda onu affedecekti.

Yapmak zorundaydı.

Kadına dönerek, yüklediği seyahat çuvallarından birinin önüne çömeldi ve uyku platformundan çıkardığı kürk battaniyeyi salladı.

Ona yaklaştı ve en azından yolculukları boyunca onu sıcak tutmak için dikkatlice omuzlarına doladı. Bu noktada onu tutmasına izin vereceğinden şüpheliydi.

"Teşekkür ederim," diye burnunu çekti, sesi çelik gibiydi, sırtı dik ve hareketsizdi. Ama nedense, onun battaniyeyi daha sıkı çekişini izlerken, Kirov küçük bir sırtışa karşı koydu.

"Rica ederim, bayan."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Laineey ertesi sabah hafif bir rüzgârın sesi ve daha da hafif bir gün doğumunun güzelliğiyle uyandı. Elinin tersiyle ağzını silerek dua etti.

uykusunda salyaları akıyordu, hovercraft'ın zeminindeki pozisyonundan başını kaldırdığında Kirov'un hâlâ kontrol panelinin başında durduğunu gördü, hâlâ uyanıktı.

Gözlerindeki uykuyu kırıştırarak ve hemen parmaklarını saçlarında gezdirerek yerden kalktı, sırtı rahatsızlıkla sızlıyordu. Uykuya daldığını hatırlamıyordu ama başının altında bir battaniye vardı ve onu sıcak tutmak için vücudunun üzerine bir tane daha örtülmüştü.

Onu rahat ettirmeye çalıştığını öğrenince kalbi küt küt atmaya başladı.

"Neredeyiz?" diye sordu, sesi cızırtılıydı, onun önünde uyuduğu için kendini tuhaf bir şekilde savunmasız hissediyordu. Sadece horlamadığını umuyordu.

Sırtını hovercraftın duvarına dayamış, battaniyeyi omuzlarına sabitlemiş bir şekilde oturmaya devam ederken, kenarından baktığında beklediğinden tamamen farklı bir manzara gördü. Altın Şehir'i çevreleyen topraklar çöl gibiydi, her yöne kum yayılmıştı, gotik ama sevimli dağlarla zirveye ulaşmıştı, her nerede olurlarsa olsunlar yerlerini gür yeşilliklere, kahve dolu gibi görünen koyu renkli devasa su göllerine, çayırlara ve tarlalara bırakmışlardı.

"Gel," diye mırıldanarak ona elini uzattı. Bir anlık tereddütten sonra elini tuttu ve onu kendi vücudu ile tahta arasında sabitlemesine izin verdi.

kontrol paneli. Kolunu kaldırdı ve şöyle dedi: "Bir *trixava* sürüsü. Onları bu kadar doğuda görmek nadirdir. Troxva'ya yakınız."

Lainey onun işaret ettiği yere doğru baktı ve üzerinden geçtikleri göllerden birinden su içen, bufalolara benzemeyen, siyah saçlı büyük bir hayvan sürüsü gördüğünde içinde küçük bir heyecan belirdi. Yüz hatlarını göremeyecek kadar yüksekteydiler ama Lainey bu mesafeden bile *devasa* olduklarını görebiliyordu.

"Neredeyse vardık mı?" diye tekrarladı, hayvan sürüsünden çevreye bakarken. Gün doğumu her şeyi on kat daha güzelleştiriyordu ve Lainey manzaranın fotoğrafını çekebilse bile her şeyi asla yakalayamayacağını hissediyordu.

Burası deneyimlenmeliydi, ele geçirilmemeliydi.

"*Tev*," dedi ona bakarak. Her zamanki gibi doğrudan, "Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Belki," diye fısıldadı, ama dürüst olmak gerekirse, çok ihtiyacı olan uykuyu biraz olsun almıştı.

Ve evet, Kirov onu tamamen kandırmış ve Altın Şehir'den kaçırmıştı.

Yine de Lainey tüm bu İçgüdü olayına inandığı konusunda onun yüzüne karşı yalan söylemiş ve çayırda geçirdikleri gecenin onun için hiçbir şey ifade etmediğini ima etmişti.

Yani gerçekten, bir bakıma ödeştiklerini düşündü. Yine de Lainey'nin özür dilemesi gereken çok şey vardı.

Ayrıca, konu ona geldiğinde kararını vermişti ve bu taahhüdünü yerine getirmeye niyetliydi.

"Eğer bana sorsaydın, evet derdim Kirov," dedi ona sessizce.

Adamın kollarının ortasına dolandığını hissetti ve yüzünü ona çevirerek kaşlarını çatarak yüz hatlarını inceledi.

Kirov, "Size inanıp inanmadığımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

Bu acıtmıştı ama Lainey zamanla onun güvenini kazanmayı umuyordu.

"Gerçek bu," diyerek derin bir nefes aldı ve ellerini yavaşça yukarı kaldırarak onun göğsüne koydu. Onun gerilme şeklini görmezden gelerek, kalp atışlarının avuçlarına çarptığını hissetti ve "Birkaç gece önce sana nasıl davrandığım için özür dilemek istedim. Korktum ve seni kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ben hep böyle yaparım. Ve seni incittiğimi bilmek içimi parçaladı."

Kirov'un kaşları çatıldı ve gözleri sanki nedenini anlamaya çalışıyormuş gibi onunkiler arasında gidip geldi. Sanki onun sözlerine güvenmiyormuş gibi.

"Neden bu kadar ani bir değişiklik oldu?" diye sordu, sesi alçak ve derindi. Başını yana eğdi, uzun saçları ellerinin arkasını gıdıklıyordu.

"O geceden beri çok düşündüm," dedi Lainey boğazındaki yumruyu yutkunarak. "Başkalarına nasıl ve neden davrandığımı düşünüyorum. Korkak davrandım, kaba davrandım ve başkaları beni kesmeye fırsat bulamadan ben onları kesmeye çalıştım." Bunları ona yüksek sesle söylemek zordu ama Lainey'nin buna ihtiyacı vardı. Sadece onun kendisine inanmasını umuyordu. "Ve... Ben *daha iyi* olmak istiyorum. Artık bu kadar korkmamak istiyorum. Artık insanları incitmek istemiyorum, özellikle de seni. Özür dilerim, Kirov. Umarım beni affedebilirsin."

Lainey titrediğinin farkında değildi. Yüzleşme ve hatalarını kabul etme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bu konuda o kadar kötüydü ki, vücudu kelimenin tam anlamıyla ona isyan ediyordu.

Kirov'un bakışlarında bir şey yumuşadı ve ellerinden birini saçlarının arasından geçirdiğinde göğsünde umut ışığı yandı. Sıkı kaslarını yumuşatan derin bir nefes verdi ve başını aşağı eğerek homurdandı, "Öp beni, dişi."

Umut.

Lainey'nin nefesi kesildi ve hemen öne doğru eğilip dudaklarını onunkilere bastırdı, adam ağzını onunkilere değdirirken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Elleri beline geldi ve ellerini göğsünden boynuna dolamak için kaydırduğunda battaniye omuzlarından düştü. Başı dönerken gülümsedi ve adam diliyle dişlerini yalayarak giriş izni istedi, kadın da tereddüt etmeden verdi.

Kirov uzaklaştığında, ayaklarının üzerinde biraz sallandı, gözleri sersemlemişti, dudakları acıyordu.

"Bu... bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu nefes nefese. "Bana bir şans daha vereceğin anlamına mı geliyor?"

"*Tev,*" diye mırıldandı. "Bir şartla." Kadın

kaşlarını çattı.

"Sen de beni affetmelisin," diye mırıldandı ve kadın gülümsemesini gizlemeye çalışarak dudağını ısırdı.

"Bir şartla," dedi.

"Durumuma bir koşul mu veriyorsun?" diye açıklık getirdi, dudakları seğirdi, başını salladı.

"Evet ve benden habersiz beni bir daha asla kaçıramazsın, böyle şeyleri sormak zorundasın. Tamam mı?"

"Yeterince makul, kadın," diye mırıldandı. Sonra yüz ifadesi biraz ciddileşerek, "Bu ne anlama geliyor peki?" diye sordu.

"Öpücük açık değil miydi?" diye sordu, yine biraz utangaçtı. Bu tür konularda utangaçtı, genel olarak, gerçekten.

"Söyle, dişi," diye buyurdu ve Lainey bunu asla kabul etmeyecekti ama onun biraz otoriter olmasından gerçekten hoşlanıyor olabilirdi. Sadece *çok* otoriter değil. O böyle olduğunda, durana kadar ona sataşırdı.

Dudağını ısırdı ve yumuşak bir sesle, "Beni aramadığını fark ettim. *luxiva* henüz."

Yüz ifadesi gerginleşti. "*Nix*, yapmadım."

Lainey dudaklarını yaladı ve "Ben... Keşke yine yapsan," dedi.

Küçük itirafı ona bilmesi gereken her şeyi anlatacaktı.

Kirov gözlerini kapattı, Lainey'nin sözleri karşısında vücudundaki muazzam gerginlik boşaldı. Lainey onun bunu ne kadar içinde tuttuğunu, bunu ondan duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

Suçluluk duygusu göğsüne yayıldı ama bunu telafi edecekti. Buna ihtiyacı vardı. Telafi etmek istiyordu.

"*Luxiva*."

Gülümsedi, kalbi çırpınıyordu. "Evet?"

"Bana bunun ne anlama geldiğini tekrar söyle."

Lainey saçının bir tutamıyla oynadı ve arkasında gökyüzünün muhteşem bir parlak pembeye dönüştüğünü gördü.

"Bunun anlamı," diye başladı, "buna, sana karşı açık olacağım. Bu ilişkiyi her seferinde bir gün ele alabileceğimiz ve nereye gideceğini görebileceğimiz anlamına geliyor. Bu konuda seninle kavga etmeyeceğime ve seni korkutmamak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Ama şimdiden uyarayım, eğer böyle bir şey olursa, beni itip kakmana ve bana pislik olduğumu söylemene ihtiyacım var, tamam mı?"

O çarpık küçük sırtış geri döndü ve Lainey ortaya çıktığında bir şey kazanmış gibi hissetti.

"Benimle kavga etmen hoşuma gidiyor," dedi.

Lainey kıkırdadı. "Peki. Söz veriyorum, yine de seninle dövüşeceğim. Daha iyi misin?" "Daha iyi."

"Yani, hepimiz barıştık, öyle mi?" Lainey sordu. Açıklama isteme sırası ondaydı.

"*Tev, luxiva*, hepimiz 'uydurma'yız."

İçinden parlak bir rahatlama geçti ve adamın hırlamasına neden olacak şekilde ona gülümsedi, elleri belinde büküldü.

Ellerini yavaşça adamın göğsünde gezdirip sıkı karnında durdu ve kirpiklerinin altından adama bakarak usulca, "Bilirsin, insanlar kavgadan sonra makyaj yaptıklarında genellikle işin içine makyaj seksi girer," dedi.

Kirov göğsünde mırıldandı.

"*Tev?*" "Ah, evet."

Çayırda geçirdikleri zamanı tekrar yaşamak için can atıyordu ama *daha fazlasını* istiyordu. Onun her şeyini. Onu vücudunda hissetmek istiyordu, ağırlığını kalçalarının arasında hissetmek istiyordu, derinlere kayarken sıcaklığı onu kaplıyordu.

O çarpık sırtış yeniden ortaya çıktı ve kalbinin heyecanla çarpmasına neden oldu. "O zaman talihsiz bir durum, *Luxiva*," diye başladı, sesini alçaltarak

"*Ravraxia*'mıza kadar çiftleşmeyeceğiz." Cue record screech.

"*Ne?*"

Kate ona *ravraxia*'dan bahsetmişti. Çiftleşme töreniydi. Kaderlerin bedenlerine girmesi ya da onun gibi bir şey. *Kan bağıyla* olan.

"Kirov, bunu her seferinde bir gün yapmaktan *bahsetmiştik*," dedi ağzı bir karış açık.

Biraz kendini beğenmiş bir ifadeyle, "*Tev*, yapacağız da. İsteddiğiniz kadar zaman ayırabilirsiniz. Ama dediğim gibi, *ravraxia*'ya kadar çiftleşmeyeceğiz. O zamana kadar birbirimizi başka şekillerde tatmin edebiliriz ama bu konuda kararlıyım."

"Ciddi misin?" diye sordu, hâlâ biraz şaşkıındı. "Çünkü senden isteseydim geçen gece beynimi dağıtacağından eminim."

"*Tev*, büyük olasılıkla," diye cevap verdi, bu da onun aklını daha da karıştırdı. "O zaman neden *şimdi* beklemek istiyorsun?" diye sordu inanamayarak.

Gözleri uzaktaki bir şeye odaklandı, çenesi düştü ve tekrar ona baktı.

"Çünkü, *Lüksiva*," dedi, "sen beni affettin, ben de seni affettim. Ancak, o gece terasta söylediklerin bana şunu fark ettirdi

Bir eşle yakınlaşmaya benim kadar saygı duymuyor olabilirsiniz. Belki de insanlar bu konularda daha gevşektir."

"Tabii ki ben-"

"Sanırım sen buna *dalga geçmek* diyorsun," diyerek kadının ağzını kapattı. "Bir insan argosu mu, *tev*?"

"Ama ben-"

"Kader arkadaşları arasındaki seks kutsaldır," dedi, ifadesi ciddi, neredeyse *acımasızdı*. "Kader eşlerinin daha çabuk yavru üretme olasılığının daha yüksek olduğunu düşünürsek, sonunda ayrılmaya karar verirken fikrini değiştirmeni göze alamam. Sadece *seni* değil, çocuğumu da kaybederim."

Lainey çocukları hiç düşünmemişti bile. Kirov'a baktığında, bunun onun için önemli olduğunu, hâlâ gidebileceğinden korktuğunu fark etti.

Yutkunurken, bu ilişkide gücün kendisinde olduğunu fark etti çünkü Gitme seçeneği onun elindeydi, onun değil.

"Eğer hamile kalırsam, Kirov," dedi yavaşça, onun böyle düşünmesine biraz kırılmıştı, "çocuğu asla senden almam."

"*Tev*, biliyorum," dedi, bu da onun kafasını karıştırdı. "O zaman neden böyle bir şey söyledin?"

"Seçme zamanı geldiğinde yavrularla birlikte olduğunuzu fark etmeyebileceğinizi kastetmiştim," diye düzeltti. Sonra da itiraf etti: "Cruxan kristali bulmaya yakın olduğuna inanıyor."

Dudakları aralandı. Demek bütün mesele buydu. Seks yaparlarsa ve Cruxan kristalle dönerse, Lainey muhtemelen bir hafta içinde evine dönebilirdi. Kirov zamanlarının tükenmekte olduğuna inanıyordu.

Onu rahatlatmak isteyerek göğsüne bir öpücük kondurdu ve başını kaldırıp ona bakarak, "Söylediklerimde ciddiydim Kirov. Buna her şeyimi veriyorum, tamam mı? Bunu kısa vadede düşünmüyorum."

"O zaman benimle *ravraxia* yap. Bu gece."

Dudağını ısırdı.

Çok uzun süre durakladı.

Kirov bir eliyle saçlarını okşadı ve nefes verdi. "Görüyor musun? Senin hakkında eminim, Lani, seninle bir gelecek hakkında. Benimle *ravraxia* yapmak istediğinde, senin de aynı şeyi hissettiğini bileceğim."

"Sadece zamana ihtiyacım var Kirov," diye fısıldadı, onun çoktan geri adım attığını düşünmesini istemiyordu. "Her şey çok hızlı gelişti."

"İhtiyacın olan tüm zamana sahipsin," diye ona güvence verdi. "Ama o zamana kadar çiftleşmek yok."

Çünkü onu hamile bırakmak istemiyordu, çünkü hemen ardından terk edeceğinden endişe etmeden kendini tamamen ona vermesini istiyordu.

Lainey hayal kırıklığıyla bir nefes verdi.

"Tamam, anlıyorum," dedi ama ona baktı ve dürüstçe, "Ama seni uyarıyorum, bu çiftleşme meselesi hakkında fikrini değiştirmen için elimden gelen her şeyi yapacağım." dedi.

Dudakları kıvrıldı. "İstersen deneyebilirsin,

Luxiva." "Adil oynamayacağım," diye uyardı.

"Bunu dört gözle bekliyorum," diye mırıldandı ve başını eğerek ona küçük bir öpücük kondurdu. "Şimdi, bak. Biz buradayız."

Lainey merakla döndü. Uzakta, iki yeşil, devasa tepenin arasındaki güzel bir vadiye yayılmış bir şehir gördü. Ve tıpkı Altın Şehir gibi, bu şehir de bu tepelere teraslar halinde tırmanıyor, onları alan, pazar yerleri ve evler için kullanıyordu.

Şehrin ötesinde o güne kadar gördüğü en büyük göl uzanıyordu. Eğer bu kadar yüksekte olmasalardı, okyanus olduğunu düşünebilirdi. Parıldayan sular ve sakin kıyıları.

Çok güzel, diye düşündü, dudakları aralandı.

"Troxva," dedi Kirov onun kulağına sessizce, şakağına bir öpücük kondurarak. "Artık evimizdeyiz."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kirov hovercraft'ı en doğudaki tepeye, en tepeye indirdi. Teraslar üzerinde dağın içine inşa edilmiş olan Altın Şehir'e benzer şekilde, Troxva'nın büyük bir kısmı da benzer bir şekilde inşa edilmişti karakolun büyük bir kısmı aşağıdaki vadide de yer alıyordu.

Altın Şehir'e benzer şekilde, Kirov'un evi de doğudaki tepenin en üst katına tünemişti, mahremiyet ve rakipsiz bir manzara sağlıyordu. En azından Lainey onları oraya getirdiğinde böyle düşünmüştü.

Lainey eve bakakaldı ve Kirov elini sırtına koyarak onu hovercrafttan indirdi. Lainey yıllar boyunca kendi payına düşen abartılı partilerde piyano çalmıştı. Ayrıntılı girişleri, kıvrımlı araba yolları ve güzel bahçeleri olan güzel, yüksek evlerden payına düşeni görmüştü.

Kirov'un evi onlar kadar büyük olmasa da, en az onlar kadar zarif ve güzeldi. Aşağıdan bakıldığında iki kat yüksekliğinde, gri ve altın sarısı girdaplı, mermeri andıran beyaz bir taştan yapılmış gibi görünüyordu. Evin arka tarafı tepenin içine inşa edilmişti, bu yüzden Lainey evin üstünden tepenin zirvesini görebiliyordu, yeşil, yemyeşil renk beyaz mermerle keskin ve güzel bir kontrast oluşturunuyordu.

Kirov onu ön kapı olduğunu tahmin ettiği yere götürdü, ancak evin önünü ve yanlarını süsleyen tüm uzun, büyük pencereler gibi aynalı camdan yapılmıştı. Kimse içeri bakamadığı için mahremiyet sağlıyordu.

Lainey terastan aşağı bakınca başka bir ev gördü. O kadar büyük olmasa da benzer bir tasarıma sahipti, aynı taştan yapılmıştı ve aynı güzel pencereleri vardı.

"Orada kim yaşıyor?" diye sordu, tam o sırada Kirov elini kapının camına koydu. El izinden mavi bir ışık yayıldı ve ardından cam tıpkı Altın Şehir'deki pencereler gibi kayarak içeriye gösterdi.

Lainey sorusunu tamamen unutarak ve Kirov'un ona cevap vermediğini fark etmeden soluk soluğa kaldı.

Çünkü evin içi... İnanılmazdı.

Birincisi, geniş ve açıktı. Zeminler aynı mermer taşla kaplıydı ama açık gri renkteydi, kobalt ve beyaz çizgiler evin içinde dönen, özenle işlenmiş bir desen oluşturuyordu. Zeminlerin daha koyu olduğu düşünüldüğünde, mekânın şaşırtıcı derecede aydınlık hissettirmesi şaşırtıcıydı.

Ama onu bu hale getiren pencereler ve açık kat planıydı.

Lainey ilk kez kendini duvarlar arasında sıkışmış hissetmedi, çünkü neredeyse hiç duvar yoktu. Girişin hemen solundaki boşluğa girdiğinde, gölün, aşağıdaki karakolun ve kilometrelerce öteye uzanan uçsuz bucaksız arazinin güzelliğini gösteren yüksek cam pencerelere gözlerini kocaman açarak baktı.

O odanın yaşam alanı olduğunu tahmin etti çünkü orada bir ateş çukuru vardı.

-Luxirian geleneğine uygun olarak etrafı minderlerle çevriliydi ama bu şimdiye kadar gördüğü en büyük ateş çukuruydu. Pencerelerden uzaklaşıp odanın içine baktığında, odanın şeffaf bir cam panel tarafından bölündüğünü gördü. Kirov ona da dokunmak istediğinde panel aydınlandı ve gölün, kıyıya vuran sularının video görüntüsünü gördü. Görmediği hoparlörlerden gelen ve tüm odayı sarıyormuş gibi görünen ses de görüntüye eşlik ediyordu. Hafif dalgaları duydu, pembe ateşböceklerine benzer böcekler olduğunu varsaydığı şeylerden gelen küçük bir uğultu duydu ve rüzgarın nazik fısıltısını işitti. Kısa bir an için gözlerini kapattı ve sanki oraya ısınlanmış gibi orada olduğunu hayal edebildi.

Hoparlörler o kadar iyiydi.

O hafif esintiyi yüzünde hissettiğine bile yemin etti.

Lainey dönüp pencerelere baktı ve Kirov'a usulca, "Buradan ayrılmaya nasıl dayanabiliyorsun?" diye sordu.

Kirov ona yaklaştı ve parmaklarıyla yanağını okşadı. Tam o anda çıplak ayaklarının mermer gibi zeminde üşümediğini fark etti. Aslında, oldukça sıcak hissediyorlardı.

Kadın şaşkınlıkla yere baktığında, adam mırıldandı: "Zemini ağırlığı algılayacak şekilde programladım. Bastığınız yeri ısıtacak. Soğuk mevsim geldiğinde bu gerekli. O zaman tüm konutu ısıtır ama çok az enerji harcar."

Lainey gülümsedi. O gerçekten çok zekiydi.

"Gel, *Luxiva*," diye mırıldandı. "Sana geri kalanını göstereceğim."

Kirov onu odadan odaya götürürken Lainey de memnuniyetle onunla birlikte gitti. En alt kat çoğunlukla, Lainey'nin zamanının çoğunu geçireceğini zaten bildiği geniş yaşam alanından oluşuyordu. En alt katın arka bölümü devasa, muhteşem bir banyo ile bölünmüştü. Altın Şehir'de sahip olduklarına benziyordu. Ortada yıkanmak ve ıslanmak için sürekli dolu bir kaplıca vardı, ama uzak duvarın tamamı pencereci camdı ve Troxva'nın farklı bir bölümünü, gölün sağındaki ormanlık alana doğru gösteriyordu.

Alt katta paravanlarla ve başka bir ateş çukuruyla dolu bir oda daha vardı ve buranın onun ev ofisi gibi bir yer olup olmadığını merak etti.

"Mutfak yok mu?" diye yüksek sesle merak etti. Belki de üst kattaydı. Gerçi Altın Şehir'deki evde de mutfak olmadığını fark etmişti. Bütün yemeklerini dışarıdan getirtmişlerdi.

Kirov, "Luxirianların çoğu yemeklerini yemek salonlarında yer ya da göndertir," diye açıkladı.

"Oh," dedi Lainey.

Kadının yüz ifadesini inceledi ve yavaşça sordu: "Kendi yemeğini pişirmek ister misin?"

"Dünya'dayken yemek yapmayı severdim. Pek çok insan yemek pişiriyor," dedi Lainey etrafına bakınarak. Ona küçük bir gülümseme verdi, "Ama Dünya'da değiliz, değil mi?"

Kirov bir dakika sessiz kaldı, gözleri aniden onun ötesine geçip boşluğa baktı. Sonunda başını salladı ve "Yemek yapmak istersen sana bir mutfak inşa edeceğim, kadın" dedi.

Lainey bön bön baktı. "Bu... bu benim... bana öylece bir mutfak inşa edemezsin, Kirov. Nereye koyacaksın?"

"İşte," dedi, ofisi işaret ederek. "Yeniden yapılandırmak kolay olacaktır. Ben tasarladıktan sonra inşa etmek hiç zaman almaz."

"Ama orası senin ofisin," diye itiraz etti.

"*Nix*, bu küçük bir iletişim odası. İkinci katta bir tane daha var. Mutfağınız oraya gidecek."

Lainey nefesini tuttu, adamın sırf o istedi diye evinde ona bir şey inşa etmesine biraz şaşırmıştı.

Ama adamın ses tonu ona tartışmamasını söylüyordu, gerçi Lainey bu konuyu daha sonra tekrar gündeme getirecekti. Bunun yerine onu evin önüne kadar takip etti ve adam onu ön kapının yanındaki hafifçe yükseltilmiş bir platforma çıkardı.

Elini duvardaki gümüş bir pede koyan Lainey, kare platform hızla yukarı doğru kalkmaya başladığında şaşkınlıkla haykırdı ve Kirov'un koluna tutundu. Platform dengesini kaybedip düşeceğini düşünmeyeceği kadar büyüktü ama yine de şaşırtıcı ve beklenmedik bir hareketti, tıpkı duvarsız hızlı bir asansör gibiydi.

Sanırım bu merdivenlerin Luxirian versiyonu, diye düşündü Kirov'un ona gönderdiği eğlenen bakışı görmezden gelerek.

Platform ikinci kattaki yerine kilitlendi ve dışarı çıktılar. İkinci kat, bir balkon korkuluğunun üzerinden baktığı takdirde aşağıdaki zemin katı görebileceği şekilde inşa edilmişti.

İkinci katta üç oda vardı. İlki misafir yatak odası gibi görünüyordu. İkincisi Kirov'un diğer 'İletişim Odası'ydı ve Lainey buranın ilkinden çok daha büyük ve özenli olduğunu görebiliyordu. Ortada metal bir masa ve Kirov'un üzerinde çalıştığı bir sürü farklı proje duruyordu. Lainey şaşırmıştı çünkü evin geri kalanı tertemiz ve lekesizken burası karmakarışık bir dağınıklığa benziyordu. Ama belki de Kirov projeleri söz konusu olduğunda en iyi bu şekilde çalışıyordu.

En iyi manzaraya sahip olan üçüncü oda Kirov'un yatak odasıydı. Lainey içeri girdi ve üzerine minderler ve kürkler yığılmış kocaman, yükseltilmiş yatağa baktı. Yan tarafta ikinci bir ateş çukuru vardı ve duvarlardan biri Troxva'yı en güzel haliyle gösteren aynı cam pencerelerle tamamen doluydu. Lainey bu manzaraya bakarken, o yatakta onunla birlikte yattığını hayal etmekten kendini alamıyordu. Uzak duvardaki kapının ardında, zemin kattakinden daha küçük olsa da başka bir banyo vardı. Daha samimiydi.

Lainey yatağın üzerindeki kürklere dokundu ve sordu, "Nerede uyuyacağım? Misafir odasında mı?"

"Nix, asla." Kadın yüzünü ona döndü ve adam göğsünün derinliklerinde mırıldanarak ona yaklaştı, "Burada olacaksın. Benimle birlikte. Kürklerimin altında. Ait olduğun yerde."

Bu sözler üzerine Lainey'nin karnı ateşle sıkıştı. "Peki, tamam o zaman."

Sabahın geç saatleriydi, yatmak için çok erkendi ama Lainey bu kürklerin ne kadar dayanıklı olduğunu test etmek için sabırsızlanıyordu.

"Bu evi sen mi inşa ettin?" diye sordu ona, ama cevabı zaten bildiğini düşünüyordu.

"*Tev.*"

Lainey onun gerçekten ne kadar yetenekli olduğunu öğreniyordu. Yapabildikleri onu hayrete düşürüyordu.

"Çok güzel Kirov," dedi, avucunu onun göğsüne koyarak sıcaklığını hissetti. "Yine de sadece senin için oldukça büyük. Hiç yalnızlık çekmiyor musun?"

Kirov onu kendine yaklaştırmadan önce durdu. Lainey yanağını Kirov'un kalp atışlarının hemen üzerine koyarak pencerelerden birine baktı. "Bu evi inşa ettiğimde, içinin yavrularla dolu olduğunu hayal etmiştim."

Lainey'nin nefesi kesildi ve ona bakmak için geri çekildi.

"Jetutianlar o virüsü Luxiria'nın üzerine saldıklarında, geleceğimi kaybettiğimi düşündüm" diye devam etti.

Ama artık değil, diye düşündü. Ona çocuk verebilirdi. Eğer onu seçerse, eğer kalırsa.

İçinde çocuklar yaşarken evin ne kadar canlı olacağını, seslerin ve kahkahaların duvarlarda nasıl yankılanacağını hayal etti.

Ani özlem onu şaşırttı ve bu duygusunu şakayla karışık, "Platform asansörünün bebeklere uygun olduğunu sanmıyorum, Kirov," diyerek örtbas etti.

"O zaman zamanı geldiğinde 'bebek kanıtı' yaparım." diye homurdandı.

Ne zaman, eğer değil.

Lainey dudağını ısırды ama cevap olarak bir şey söylemedi. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemişti, özellikle de çocuk sahibi olmak *isteyeceği* birini bulma ihtimalinin çok düşük olduğunu düşündüğü için.

Ama şimdi, Lainey çocukları düşünüyordu.

Ani bir mekanik çınlama sesi evin içinde yankılandı ve Kirov küfretti.

"Bu da ne?"

Kirov onu yatak odasından çıkardı ve platform asansörüne ulaşana kadar koridorda ilerletti. Kirov onu çalıştırdı ve asansör onları birinci kata geri götürdü.

"Bu Vaxa'an olmalı," dedi Kirov. "Görünüşe göre kayıp olduğunuzu fark etmişler."

"O *burada* mı?" Lainey gözlerini kırıştırarak sordu.

Kirov, "*Nix*, beni telsizden arıyor," diye cevap verdi. "Burada kal, *luxiva*. Bırak onunla ben ilgileneyim."

Lainey onun kolunu tuttu. "Başın belaya girmeyecek, değil mi?"

Kirov ona cevap vermedi. Alnına bir öpücük kondurdu ve "Burada kal," diye ısrar etti.

Sonra yaşam alanına geri döndü ve gölün canlı yayınını gösteren şeffaf cam panele doğru yürüdü. Gözden kayboldu.

Lainey dudağını ısırdı.

Bir an sonra çan sesinin kesildiğini ve Kirov'un Luxirian dilinde konuştuğunu duydu.

Sonra Vaxa'an'ın konuştuğunu duydu, sesi sanki odadaymış gibi hoparlörlerden çınılıyordu.

Adamın *kızgın* olduğunu anlamak için Luxirian dilini bilmesine gerek yoktu.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"I Son zamanlarda tüm savaşçı kardeşlerim bana ihanet ediyor gibi görünüyor," dedi Vaxa'an, sesi soğuk, gözleri Luxirian kristalleri kadar sertti.

Kirov çenesini sıktı. "Biliyorsun ki başka hiçbir Sana bu şekilde ihanet etmem söz konusu olamaz. Daha önce hiç yapmadım."

"Bana yalan söylüyordunuz. Vixron az önce, kadının kayıp olduğunu öğrendikten sonra bana rapor verdi. Ne rapor etmesi gerektiğini biliyor musun?"

Kirov sadece tahmin edebilirdi.

"Dişi üzerinde oldukça kararlı görüldüğünüzü, bir bağlılık olduğundan şüphelendiğini söyledi. Yine de bunu iyi saklamışsın, o kadar iyi saklamışsın ki, rapor edecek kadar ciddi olduğunu düşünmemiş. Şimdiye kadar."

Kirov'un omurgası dikleşti.

"Söyle bana kardeşim," diye devam etti Vaxa'an. "Benden ne saklıyordun?"

Kirov yumuşak bir sesle, "İçgüdülerim onun için uyandı," dedi.

Vaxa'an keskin bir nefes vererek lanet okudu. "Böyle giderse Dünya'ya geri dönecek başka dişi kalmayacak!"

Kirov, bu açıklama dışında başka herhangi bir zamanda bu ifadeyi eğlenceli bulurdu.

"Vaxa'an," dedi Kirov. "Sen iyi bir dost, iyi bir lider oldun. Sana ihanet ettiğimi anlıyorum ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim. Cruxan öyle olduğunu söyledi-"

"Sen ve Vikan beni aptal yerine koydunuz," dedi Vaxa'an, sesi yumuşaktı. "İkiniz de. Bu beni derinden yaralıyor."

Suçluluk duygusu içini kemiriyordu ama Kirov yaptıklarından pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu. Asla pişman olmayacaktı.

"Korumamdan bir dişi çalan iki *Elçimi* bile cezalandıramazken, bir kristal çaldığı için bir savaşıyı nasıl cezalandırmam bekleniyor? Bu beni yumuşak yapıyor ama adil yapmıyor," dedi Vaxa'an, sesi kederliydi.

Kirov omurgasını çelikleştirerek, "Bana ne ceza verirsiniz verin kabul edeceğim," dedi. O hâlâ Luxiria'nın bir savaşıydı. Riskleri biliyordu, özellikle de konumu ve rütbesi göz önüne alındığında.

"Bunun için seni cezalandıramam bile," diye nefes aldı Vaxa'an, elini boynuzlarının üzerinde o kadar sert gezdirdi ki Kirov pençe izleri bırakmadığına şaşırdı. "Vikan'ı bunun için cezalandırmadım, bu yüzden seni de cezalandıramam. Ama sana bir daha asla aynı şekilde güvenmeyeceğimi bil."

Kirov'un göğsü ağrıyordu. Vaxa'an, Kirov, Vikan, Rixavox ve Cruxan savaşçı eğitiminden birlikte, sağlam bir birlik olarak geçmişlerdi. Hiçbiri Vaxa'an'ın Başbakan'ın oğlu olduğunu, eninde sonunda Luxiria'nın bir sonraki Başbakanı olacağını umursamamıştı. Birbirlerini önemsemişler, birlikte savaşmışlar, birlikte gülüp içmişler, birbirlerini kan kardeşi gibi sevmişlerdi.

"Arkadaşın olarak," dedi Vaxa'an yumuşak bir sesle, "senin adına mutluyum. İçgüdünün uyanmasına. Bu mutluluğu hepiniz için istediğimi biliyorsunuz. Ama lideriniz olarak, bunun için sizi affedemem."

Kirov başını eğdi. Vaxa'an'ın tam güvenine bir daha asla sahip olamayacaktı. Artık her zaman bir bölünme olacaktı, daha önce olmayan bir bölünme.

"Anlıyorum."

Vaxa'an bir nefes verdi, "Nerede o?" "Yan odada. Güvende ve iyi durumda," dedi Kirov.

"Onunla konuşmama izin ver."

"Sanmıyorum-"

Ancak Kirov'un itiraz etmesine gerek kalmadan, göz ucuyla Lani'nin odaya girdiğini gördü. Dönüp ona baktı ve sanki bir yumruk kalbinin etrafını sarmış, sıkıyormuş gibi hissetti.

O kadar güzeldi ki. Troxva'nın ışığı onun üzerinden süzülerek tenine altın rengi bir parlaklık veriyor, saçlarında Altın Şehir'de fark etmediği doğal, hafif çizgileri ortaya çıkarıyordu.

Kate'in ona verdiği mavi Luxirian elbisesi güzelliğine güzellik katmış, kıvrımlarına uyum sağlamış, gözlerini ve kızıl saçlarını parlatmıştı.

Vrax, diye düşündü Kirov.

Kader ona en güzel, en şaşırtıcı yaratığı armağan etmişti. Onu hak etmek için ne yapmıştı?

Onun evin önünde kalmayacağını bilmeliydi. Onu dinlemeyeceğini bilmeliydi. Ama ona başka türlü sahip olamazdı.

"Lani," diye seslendi ona, elini uzatarak. "Başbakan seninle konuşmak istiyor."

Yaklaştı, onun elini tuttu ve kendi eliyle sıktı. Omurgası dikleşti ve Başbakan'a ilk adını kullanarak hitap etti: "Vaxa'an, seni burada görmek ne güzel."

Kirov başını salladı, gülümsememeye çalışarak bir nefes verdi. Ama Fates, durum ne olursa olsun, onu gülümsetiyordu.

Vaxa'an'ın dudakları kısa bir an için birbirine yapıştı, gözleri kısıldı. "Dişi, zarar görmedin mi?"

Kirov bu imaya sinirlendi.

Görünüşe göre Lani de öyle.

Ağzı açık kaldı ve tısladı, "Evet. Tabii ki. Sence bana zarar verir miydi? Sen aklını mı kaçırdın?"

"Sadece emin olmam gerekiyordu," diye sordu Vaxa'an, gözle görülür bir şekilde rahatlayarak, gözleri kısa bir süreliğine Kirov'a kaydı. "Ve siz... Büyükelçi Kirov'la birlikte Troxva'ya isteyerek mi gittiniz?"

Kirov kaskatı kesildi, başka bir gerçeği açıklamak üzere ağzını açtı. Lainey ondan önce davranarak elini sertçe sıktı. "Evet, söyledim."

Kirov ona bir bakış attı ama Kirov'un tek yaptığı onu uyarmak için bir kez daha sıkmak oldu.

"Elbette, her şey çok *ani* oldu," dedi, bakışlarını Vaxa'an'a çevirmeden önce ona bakarak, "ama ne diyebilirim ki? Biraz spontane biri. Bir erkekte bunu severim. Size haber vermediğimiz için özür dileriz."

Vaxa'an homurdandı, hâlâ ikisine de şüpheyle bakıyordu. "Aranızda neler olduğunu açıkladı mı?"

"İçgüdü ve diğer şeyler hakkında mı? Onun eşi olduğum ve bebeklerini doğurmamı istediği hakkında mı?"

"*Luxiva*," diye uyardı Kirov, onu suskun bir şekilde öpmekle gülmek arasında kalmıştı.

Lani ona masum bir bakış attı ve Vaxa'an'a döndü, "Evet, bana açıkladı. Düşündüm de, eşiniz de öyle."

"Kat bunları sana anlattı mı?" Vaxa'an kaşlarını çatarak yavaşça sordu. "Senin Kirov'un eşi olduğunu biliyor muydu?"

"Hayır, hayır," dedi Lani. "Benim küçük sorgulamamın sonunda bir şeylerden şüphelenmiş olabilir ama bilmiyordu."

Vaxa'an kaşlarını daha da çatı.

"Bak," dedi Lainey, nefesini dışarı üfleyerek. "Ben iyiyim. Güvendeyim. Kirov yanlış bir şey yapmadı. En azından benim gözümde."

Vaxa'an Kirov'a baktı. Lani'ye baktı.

"Tev, tamam," dedi Vaxa'an, sesi sertti. "O zaman seni almaya gelmeyeceğim, çünkü orada olmak istediğin çok açık."

Lani yumuşak bir sesle, "Evet, istiyorum," dedi. "Benim için bir şey yapar mısın?" Vaxa'an'ın kaşları çatıldı. "Rebax?"

"Crystal'a, yani birlikte yaşadığım kadına, bunu söyleyecek misin?" Lani boğazını temizledi. "Ona iyi olduğumu söyle. Veda etmediğim için üzgün olduğumu söyle."

Vaxa'an kaşlarını çatı ama tekrarladı: "İyisin."

"Evet."

"Pekâlâ," dedi Vaxa'an. "Gerçi Kirov seni iletişim cihazlarıyla ona bağlayabilir, biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Lani Kirov'a bakarak sordu.

Kirov başını eğdi. "Sonra anlatırım. Ona kendiniz söyleyebilirsiniz." Lani gülümsedi ve başını salladı.

Vaxa'an Luxirian'a döndü ve ona, "Senin efendini biliyor mu?" diye sordu. Kirov yutkundu. "Nix."

Vaxa'an onu inceledi. Sonunda şöyle dedi: "Şimdi sizi yalnız bırakayım. Eminim ay kutlaması için hazırlamanız gereken çok şey vardır ve eşinizle vakit geçirmek istersiniz."

Kirov imzalamadan önce "Vaxa'an" dedi.

Arkadaşı ona baktı, gözleri o ana kadar olduğundan daha sertti.

Kirov nefes verdi. "Biliyorsun, keşke sana yalan söylemek zorunda kalmadan başka bir yol olsaydı. Ama bunu neden yaptığımı anlayabiliyor musun?"

Vaxa'an bakışlarını Lani'ye çevirdi ve başını sallayarak onayladı. "Evet, yapabilirim." "Gerçekten çok üzgünüm kardeşim."

"Biliyorum, Kirov."

Ve böylece Vaxa'an Com yayınını kesti ve ekran Troxva'nın gölünün canlı yayınına geri döndü.

"Üzgün müydü?" Lani yüzünü ona dönerek usulca sordu.

Kirov elini boynuzunun üzerinde gezdirdi. "*Tev*, ama biz... bunu aşacağız. Eninde sonunda," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, ellerini boynunun arkasına koymak için uzandı. Dokunuşu onu rahatlattı, göğsündeki kargaşayı yatıştırdı. "Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum."

Kirov alnını onunkine dayadı ve kokusunu içine çekti. Bir süre bu şekilde kaldılar, sadece birbirleriyle birlikte oldular, konuşmadılar.

Sonunda Kirov uzaklaştı.

"*Luxiva*," dedi Kirov, sayısız nedenden ötürü göğsü ağırlaşmıştı, "gitmem gereken bir yer var. Uzun sürmeyecek."

"Şimdi mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Ama buraya daha yeni geldik."

"*Tev*," dedi. Yakında ona efendisinden bahsedecekti ama o anda değil. "Gitmeden önce arkadaşınla aranızda bir iletişim hattı kurmamı ister misin?"

Hâlâ kaşlarını çatıyordu ama "Tamam" dedi.

Kirov başıyla onayladı ve ekrana gitti. Altın Şehir'deki konutun besleme numarasını buldu ve ardından hattı bağladı.

Vixron'un yüzü belirdi ve onu görünce kaşlarını çatı ama akıllıca sessiz kaldı. Bir Büyükelçiyi azarlamak onun haddi değildi.

Kirov, "*Lüksiva*'m arkadaşıyla konuşmak istiyor," dedi.

Vixron'un çenesi *luxiva* kelimesine takıldı ama yine de bir şey söylemeden başını salladı. Com'un görüş alanından çıkarak uzaklaştı ama sarışın kadın onun yerine döndü, yüzü şaşkınlıkla doluydu.

Onu ekranda gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Kirov geri çekilerek Lani'nin yaklaşmasına izin verdi.

Sarışının nefesi kesildi, "Lainey! Aman Tanrım, çok endişelendim! Neredesin?"

Kirov *luxiva*'sının alnına bir öpücük kondurdu. Kadın ona baktı ve Kirov "Yakında döneceğim" dedi.

Başını salladı, dudağını ısırды, gözlerinde bir soru vardı.

Ama Kirov şimdilik bunu duymazdan geldi, başını ona doğru eğdi ve odadan çıkıp girişe doğru yürüdü.

"Crystal, ben iyiyim," dediğini duydu Lani. "Troxva adında bir yerdeyim."

Tek duyduğu buydu ve sonra konutundan dışarı çıktı. Duvarlar ses geçirmezdi, bu yüzden kapıyı kapattığında hiçbir şey duymadı, sadece karakolun ve esintinin seslerini duydu.

Derin bir nefes aldı ve kısa bir süre için manzaranın tadını çıkardı. Sonra döndü ve terastan aşağı, inşa ettiği ikinci konuta doğru yürüdü. Kısa bir yürüyüşü ama oraya ulaştığında sanki asırlar geçmiş gibi hissetti.

Elini kapının üzerine koydu ve kapı onun dokunuşunu fark etti. Kaydırarak açtığında, hemen öfkeli bağırışlarla karşılaştı ve omuzları gerildi. Kapıları hızla kapattı ve merkeze doğru adım attı.

"Büyükelçi Kirov," dedi muhafızlardan biri, Tiravi, selamlamak için başını eğerek. Kirov'un her zaman görev yapan iki muhafızı vardı. Diğer efendisinin yanında olmalıydı. "Dönmüşsünüz."

"Tev," dedi Kirov. "Efendim nasıl?"

Tiravi, Kirov'un bağırışları duyduğu arka odaya doğru baktı. "Bu açıklık... onun için iyi bir açıklık değıl."

Karnında korku biriken Kirov başını salladı ve etrafına bakındı. Kirov efendisine ikinci kata asansörle çıkma konusunda güvenmediğı için bu konutu kendi konutundan daha küçük ölçekli olarak modellemişti. Tasarım aynıydı, Troxva manzarasını gösteren ve bol miktarda doğal ışığın içeri girmesine izin veren şeffaf pencere panelleri vardı.

Ama efendisi uyuduğu yerin karanlığını tercih ediyordu.

Etrafındaki dağınlığa bakan Kirov'un göğsü ağrıdı. Bir içki kabının parçalanmış parçaları merkezin girişine yakın bir yerde duruyordu. Kirov bunu Troxva'nın pazar satıcılarından birinden efendisi için satın almıştı. Tunikler ve bacak örtüleri etrafa saçılmıştı ve Kirov onları toplayıp temizlenmesi için sterilizasyon odasına götürdükten sonra arka odaya doğru yürüdü.

Lixron biraz yıpranmış bir halde yeni çıkıyordu.

"Büyükelçi," dedi yaşlı şifacı şaşkınlıkla.

Kirov elini şifacının omzuna koydu ve "Unvanımı kullanmaman gerektiğini biliyorsun. Ne de olsa beni annemin karnından sen çıkardın."

Yaşlı şifacının gözleri yumuşadı ve "Evine hoş geldin Kirov. Ne zaman döneceğini merak ediyordum."

Kirov Lixron'a dışından bahsetmek istiyordu, çok saygı duyduğu erkeğe kendisine kadersel bir eş bahşedildiğini söylemek istiyordu. Ama şu an bunun zamanı değildi.

"Tiravi bunun onun için iyi bir dönem olmadığını söyledi," diye yorumladı Kirov, Lixron'un yanından geçip bir sandalyede kambur duran efendisinin, kapının yanında duran diğer muhafız Pilava'ya saçma sapan bağırdığını gördü.

Lixron kaşlarını çatarak, "Hayır, değil," diye cevap verdi. "Dün daha iyiydi."

Kirov başıyla onayladı ve Lixron'un yanından geçerek odaya girdi. Pilava'ya başıyla selam verdi, iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, yüz ifadesi dikkatle okunamıyordu. Efendisinin kendisine ettiği hakaretlere alışkındı.

İlk önce efendisinin kokusu çarptı burnuna ve Kirov gitmeden önce onu yıkaması gerektiğini anladı. Lixron ve muhafızlar Kirov'un yokluğunda ellerinden geleni yapmışlardı ama efendisi inatçıydı. Ve Kirov onu yıkayabilecek tek kişiydi.

"Efendim," dedi Kirov usulca, oturduğu sandalyenin önünde çömelerek. Üzerinde sadece bir tunik vardı, o da kirli bir tunik. Belden aşağısı çıplaktı, bacak örtüleri ayaklarının dibinde bir yığın halinde buruşmuştu.

Duyguları boğazında düğümlendi ve efendisinin yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı. Tıpkı kendisinininkiler gibi mavi gözler ona bakıyordu ama orada tanıdık bir şey yoktu.

Kirov gözlerinin öfkeyle, şaşkınlıkla daraldığını gördü ve efendisi kükreyerek, o tepki veremedi onlara vurmak için bir yumruk kaldırdı.

Darbenin etkisiyle çenesi acıdı ama Kirov tekrar denemeden önce yumruğunu yakaladı.

"Dur," dedi, alnını efendisinin alnına dayamadan önce efendisinin gözlerinin içine bakarak. "*Durun*, efendim."

Bir an için efendisi onun kim olduğunu biliyor gibiydi ve efendisi yavaş yavaş sakinleşti.

"Kirov," diye mırıldandı.

"Evet," diye cevap verdi Kirov, bu kadar uzun süre ortalıkta olmadığı için duyduğu ağır suçluluk duygusunu hissederek.

Efendisi ona bir şeyler söyledi ama hepsi anlamsızdı ve Kirov onun söylediklerinden hiçbirini tanımıyordu.

"Gel," dedi Kirov. "Gel. Seni temizleyeyim, olur mu?"

Efendisinin sandalyesinden kalkmasına yardım etti ve bir kolunu beline doladı. Pilava'ya, "Git biraz dinlen," dedi. Lixron ona yardım etmek için hamle yaptı, ama

Kirov başını salladı. "Sen de öyle, Lixron."

Ve böylece Kirov babasının tuvalete gitmesine yardım etti.

Affet beni, Luxiva, diye düşündü sessizce. Beklediğimden daha uzun sürebilirim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Lainey, Troxva'daki günbatımının Altın Şehir'dekilerden bile daha güzel olduğunu keşfetti.

Güneş alçaldı ve toprağın üzerine görkemli renkler yaydı, sakin gölden yansiyordu. Ateş çukuru minderlerinin arasına oturmuş, cam pencerelerden huşu içinde izliyordu. Arkasındaki şeffaf cam panel ekranda göl aynı renkleri göstererek ona yayının gerçekten de canlı olduğunu söylüyordu.

Tek dileği dışarı çıkıp terası seyretmektir ama çıkmaya çalıştığında ön kapı kilitliydi. Ya da en azından, ne denerse denesin nasıl açacağını bilmiyordu.

Kirov'un onu kasıtlı olarak kilit altında tutmayacağını bilse de, Lainey kendini... yani üzgün hissetmekten alıkoyamıyordu. Biraz terk edilmiş. Troxva'ya ulaştıktan birkaç dakika sonra onu orada bırakmıştı.

Sadece bu da değil, o sabah erkenden ayrıldığından beri onu bir kez bile görmemişti. *Açlıktan ölmek* üzere olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Mutfak yoktu, dolayısıyla yiyeceği de yoktu. O da bakmıştı. Bir önceki gece Crystal'la yediği yemekten beri bir şey yememişti ve Kirov'un geri dönmeyeceğinden çok endişelendiği için sadece yemeğini karıştırmıştı.

Derin bir nefes alarak bu konuda sakin kalmaya çalıştı. Adam kapıdan geri döndüğü anda patlayacak kadar üzölmek istemiyordu.

Ama bir başka şey de Lainey'nin onun hemen bir sonraki evde olduğunu bilmesiydi. Hovercraft hâlâ ön tarafta park halindeydi ve ayrılırken onu o yöne doğru yürürken görmüştü.

Peki, orada kim yaşıyordu? Ve ne yapıyordu?

Cam ön kapı nihayet Kirov'u ortaya çıkarmak için açıldığında, dışarısı çoktan kararmıştı ve Lainey kızgın ve kırgındı ve tüm çabalarına rağmen bunu pek iyi saklayamıyordu.

Kapı arkasından kapandığında, kaşları çatık bir şekilde oturma odasından ona doğru yaklaştı.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye sordu. Sonra kısa bir süre durdu ve ona baktı. Endişe sesini yumuşatmıştı. "Kirov?"

Birden tüm öfkesi vücudunu bir anda terk etti ve biraz sersemledi.

Çünkü Kirov bitkin görünüyordu. Girişte durmuş ve bir elini yüzünde gezdiriyordu.

Kadının yaklaşmasını izledi ve başını salladı, "*Luxiva*, çok özür dilerim. Zamanın farkında değildim... Ben... bunun için hiçbir mazeretim yok. Affet beni. *Lütfen*."

"Kirov," dedi Lainey usulca, ona doğru uzanarak.

Adamın ensesini avuçlayarak kendisine bakmasını sağladı. Gözleri yorgundu, saçları bütün gün ellerini gezdirmiş gibi görünüyordu ve kokuyordu... şey, berbat kokuyordu, garip bir koku yayılıyordu.

Ama Lainey'nin umurunda değildi. Ona yaklaştı, "Ne oldu?" diye sorarken endişesinde haklıydı. Neyin var?"

Kirov derin bir nefes aldı ve alnını Lainey'nin omzuna yaslayabilmek için eğilerek içini çekti. Eğilmek onun için uzun bir yoldu ama Lainey yine de kollarını ona doladı.

"Anlat bana," diye fısıldadı, durumu daha iyi hale getirmek istiyordu. Onu hiç böyle görmemişti, uzaktan bile böyle görmemişti.

"Efendimle birlikteydin," dedi ona, geri çekilerek.

"Senin..." Lainey sözünü kesti. Bunca zamandır babasıyla birlikte miydi? "Efendin. Yan evde yaşayan o mu?"

Kirov başını salladı ve Lainey'nin kaşları çatıldı, kafası karışmıştı.

Belli ki ona söylemediği çok şey vardı ve başka bir soru sormak için ağzını açtığı anda, "Lütfen, *luxiva*. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Şu anda olmaz."

Lainey onun duygusal olarak tükenmiş olduğunu görebiliyordu ve kafasında bir yığın soru olmasına rağmen başını salladı. Kendisine açılmak istemediği için hâlâ biraz incinmiş olsa da, bu konuyu açmanın sırası olmadığını biliyordu.

"Tamam," diye fısıldadı. "Neye ihtiyacın var?"

Ona baktı. "Gel benimle yıkan, *tev*?"

"Tamam."

Kirov onu en alt kattaki tuvalete götürdü. Işıkları kapalı tutuyordu, çünkü neredeyse dolunay halindeki ayın ışığı büyük pencerelerden içeri süzülüyordu. Lainey karanlığın içinden yüzme havuzunun tepesinden yükselen buharın tavandaki havalandırma deliğine benzeyen bir şeye doğru kıvrıldığını görebiliyordu.

İkisi de konuşmadığı için sessizdi. Kirov'un parmakları elbisesinin kopçalarına geldi ve elbiseyi vücudundan aşağıya doğru itmeden önce her birini çözdü. Odadaki sıcaklığa rağmen titriyordu, özellikle de Kirov'un gözleri üzerinde gezinirken.

"Sabah ölçülerini bir terziye göndereceğim," dedi aniden. "Daha fazla örtü için."

Lainey gözlerini kırptırdı. Şu anda aklından geçen en uzak şey buydu. Tek istediği Kirov'un iyi olduğundan emin olmaktı.

Kirov çırpılıplak kalana kadar adamın giysilerini hızla çıkardı. Lainey ay ışığının onun muhteşem, yontulmuş vücudundan yansıdığını görünce yutkundu. Onun ne kadar... *güzel* olduğuna asla alışamayacaktı. Ona bakmaktan asla bıkmayacaktı.

Uzun ve geniş, gergin bir karnı ve ağaç gövdesi büyüklüğünde kaslı kalçalarıyla tam bir savaşçıydı. Bir gün ona vücudundaki her gümüş yara izinin hikâyesini anlattıracaktı, çünkü onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Onu banyoya götürdü ve sıcak su ona çarptığında inledi, o kadar ilkel bir sesteki kadının çekirdeğini sıkı.

Doğrusu Lainey kendini biraz savunmasız hissetti. Belli ki zor bir gün geçirdikten sonra onunla bu şekilde yıkanmanın neden bu kadar samimi hissettirdiğini bilmiyordu. Ama öyleydi.

Uzak duvardaki çıkıntıya gitti ve mavi bir kavanozdan, Altın Şehir'de kullandıklarına benzer, bir avuç dolusu küçük sabun granülü aldı, deli gibi köpürdü ve pul pul döküldü, cildini nemli ve pürüzsüz bıraktı.

Kirov ona yaklaştı, ellerini onlarla kapladı ve tek kelime etmeden ellerini vücudunda gezdirmeye başladı, suyun altına daldırmadan önce açıkta kalan tenini yıkadı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ona, elini kolundan aşağıya, parmak uçlarına doğru gezdirdi, o güçlü ellerini kullanarak ona masaj yaptı ve okşadı

ve aynı anda onu yıkamak. "Bu kadar uzun süre yok olacağımı tahmin etmemiştim. Lütfen beni affet, *luxiva*."

"Zaten anlattım," dedi ona dürüstçe, elini tutup gözlerinin içine bakarak. "Ama bir gün bana her şeyi anlatacaksın, değil mi?"

"*Tev*," dedi başını eğerek. "Sadece bu gece değil. Yapamam."

Başını salladı, yavaşça elini bıraktı ve adam vücudunu yıkamaya devam etti, cildinin her santimini -görünürde- gözden geçirdi.

Parmaklarını meme ucunun üzerinde, göğsünün alt tarafında gezdirirken dudaklarını ısırdı. Bacağını yukarı kaldırdı, dengede durması için onu kendisine yasladı, uyluğundan aşağı doğru okşadı, sonra bacağını değiştirerek aynısını diğerine yaptı. Adam sırtının alt kısmına uzanıp aşağıya doğru inen küçük daireler çizdiğinde yanakları yandı.

Sabunu kızın kışının etine sürdü ve parmağını yanaklarının arasına daldırdığında kız şaşkınlıkla ciyakladı.

"Kirov!"

Ona baktığında, küçük de olsa çarpık sırtışını görünce rahatladı. Gözleri o kadar yorgun görünmüyordu, biraz yaramazlıkla dans ediyorlardı.

"Utangaç olduğunu düşünmemiştim,

Luxiva." Onunla oynuyordu.

Bu bilgi onu telaşlandırdı, kıkırdamak ama aynı zamanda omzuna bir tokat atmak istemesine neden oldu.

"Sanırım sıra sende," diye homurdanarak sabun kavanozuna gitti ve bir avuç granül çıkarıp geri döndü. Ellerini birbirine sürterek köpürttü ve adamın vücuduna baktı.

Nereden başlayacağını merak ederek ona bakarken neredeyse ağzı *sulanacaktı*, sanki Vegas'taki bir otelin açık büfe masasındaydı.

Omuzlarından başladı, güçlü ön kollarını kaplayan ip benzeri tendonlara doğru inmeden önce ellerini yuvarlak kas kürelerinin üzerinde yumuşattı.

Göğsünde bir mırıltı başladı ve elinin onun teninde titreştiğini hissederek orayı da yıkadı. Küçük ellerini adamın göğüs kaslarında, piercingli meme uçlarında -ki bu da adamın ilgiyle hırlamasına neden oluyordu, kadın bunu görmezden gelmeye çalıştı- ve karnında gezdirerek bir süre iş yaptı. Sonra sırtını ovmak için etrafından dolaştı. Elleri suyun altına dalıp adamın mükemmel yontulmuş kışının üzerinde kayarken dudakları aralandı. Kalçalarını ve baldırlarını yıkamasına yardım etmek için bacaklarını teker teker kaldırdı.

Sonra tekrar ön tarafına geldi. Peeling granüllerinden hiçbirinin kalmadığından emin olduktan sonra elini sert sikinin etrafına sardı ve bir kez aşağı yukarı okşadı. İki kez. Üç kez.

Kirov hırladı, karnı sıkıştı, derin bir inilti suda yankılanırken gözleri kısa bir an için kapandı. Lainey onun kalçalarının kendisine karşı gerçekten titrediğini hissetti.

Erkeğin biraz gerginlikten kurtulmaya ihtiyacı vardı. Ve kötü bir günün ardından birazını boşaltmasına yardım etmezse ne tür bir uzaylı kız arkadaş olurdu?

"Buraya gel," diye fısıldadı, dudaklarına küçük bir gülümseme değmişti. Elini Kirov'un sikinin üzerinde tutarak onu havuzun kenarındaki küçük bir çıkıntıya götürdü. Kirov'u üzerine oturması için yönlendirdiğinde, siki suyun yarısına kadar dışarı çıktı, sadece çalışması için yeterliydi.

Ayakta durmaya devam etti, su hâlâ göğüslerine kadar geliyordu ve Kirov'un kalçalarını iterek aralarını açtı.

Gözleri karanlıktı ve ay, teninden aşağı akan sudan yansıyor.

"*Luxiva*," diye homurdandı, siki sallanıyordu, ucundan ön sperm akıyordu.

"Şşşt, bırak da biraz rahatlayayım, tamam mı?" diye fısıldadı, elini sikinin etrafına sardı ve onu tekrar aşağı yukarı okşarken sıkı.

Kirov göğsünün derinliklerinde inledi, biraz arkasına yaslandı, kollarından birini havuzun kenarından sarkıttı, diğeri dudaklarına dokunmak için geldi.

Lainey ona baktı, başparmağını dudaklarının arasında emerken onu okşamaya devam etti. Adam hırladı, gözleri alev alev yanıyordu.

Başparmağını bıraktığında, başını aşağı eğerek sikini yerinde tuttu ve dudaklarını yuvarlak başın etrafına sararak pre-cum'un topraklığını tattı.

Kirov şaşkınlıkla böğürdü.

"*Lani*," diye homurdandı, karnı kısalan nefesleriyle aynı anda hareket ediyordu. "*Oh vrax. Tev!*"

Neredeyse gülümseyecekti ama onun yerine sikinin başını daha sert emdi, ellerini kullanarak dibinden büktü, çünkü onu asla o kadar derine götüremeyecekti. Adam çok kalındı, çok uzundu.

Ama elinden gelenin en iyisini yaptı.

Başını onun üzerinde sallarken yanakları çukurlaştı, açgözlülükle emdiği ucundan sürekli olarak pre-cum fışkırıyordu. Nefes nefese geri çekildi, yutkundu, onu okşarken nefesini yakaladı.

Elleri daha hızlı ve daha sert. Sonra onun ucunu öptü, dili yarığın üzerinde kıpırdamak için dışarı çıktı.

Kirov'un gözleri geri yuvarlandı, kalçaları kendiliğinden sarsıldı. Luxirian dilinde bir şeyler homurdandı, anlamadığı bir şeydi ama cidden *ateşliydi*.

Kalçalarının arasında sıcaklık hızla artıyordu ve erkeğinin sikini emmeye geri dönerken bacaklarını birbirine sıkıştırarak inledi.

Ellerinde o kadar sıcaktı ki, şaşkınlıkla kendisini yakıp yakmayacağını merak etti. Lainey yumruğunu yukarı çekmeden önce adamın tabanını sıktı ve ağzına almayı başardığı birkaç santimi şiddetle emdi.

"Bana bak dişi," diye homurdandı, sesi o kadar derindi ki tanınmaz haldeydi.

Gözleri onunkilere kaydı ve bir inilti daha çıkardı, sesi adamın sikiyle boğuldu. Klitorisi deli gibi zonkluyordu ve herhangi bir uyarı olmadan boşalmanın eşiğinde olduğunu hissediyordu.

Buna bayılıyor, diye düşündü, nefes nefese kalmıştı, çenesi ağrımaya başlamıştı. Onun sikini yalamasını seyretmeye bayılıyordu.

Tipik erkek.

"*Vrax, vrax, vrax,*" diye tısladı. Nefes alış veriş değişmeye başladı. Onu uyarak, "*Vrax, luxiva,* boşalacağım" diye inledi.

Lainey dudaklarını onun üzerine daha da sıkı yapıştırdı, karşılık olarak inledi ve onun nereye boşalmasını istediğini açıkça belli etti.

Başını geriye atmadan önce gözleri kısa süreliğine açıldı, sırtı kamburlaştı, kalçaları sarsıldı. Lainey onu emmeye, sert ve hızlı bir şekilde okşamaya devam ederken, adamın ılık döllerini ağzına akıyor, dilinin üzerinden ve boğazından aşağı süzülüyordu.

Ve sanki vücudunun beklediği şey buymuş gibi, Lainey beklenmedik, güçlü bir orgazm onu sarsarken, gözlerini sıkıca kapatarak onun horozunun etrafında çılgılık attı.

Kirov ağzını o kadar çok dölle doldurdu ki sonunda Lainey yutmak için geri çekilmek zorunda kaldı ve son fışkırmalar uçtan dışarı çıkarken sert bir sesle böğürdü, sonra çıkıntıya yaslandı, göğsü kabarıyor, siki seğiriyordu.

Lainey onu nazıkçe okşamaya devam etti, güçlü orgazmının küçük artçı soklarından geçerken onun klitorisinin zonkladığını gördü.

Kirov nihayet başını kaldırdığında homurdandı ve hemen çıkıntıdan iterek onu belinden yakaladı.

Onu öptü, dudaklarını sert, yoğun, sahiplenici bir öpücükle aldı, az önce kovalar dolusu dölünü yutmuş olmasını umursamadı.

"*Luxiva*," diye homurdandı. "Bu..."

"İnanılmaz mı?" diye sordu, ona bakmak için geri çekildiğinde bakışları yarı kapalıydı. Kendini biraz uyuşturulmuş, orgazmının etkisiyle rahatlamış ve erkeğine zevk verdiği için mutlu hissediyordu.

"Bu, onu tanımlamak için yeterli bir kelime değil," diye alay ederek yüzüne öpücükler yağdırmaya devam etti.

Kendine not: Oral seks Kirov'u çok ama çok mutlu ediyor, diye düşündü sırtarak.

"Bu iyiliğe karşılık vermek için sabırsızlanıyorum," diye homurdandı.

Ağzını açtı ama tam o sırada midesi guruldadı. Yüksek sesle. Dondu kaldı.

Sonra "*Vrax!*" diye patladı. O kadar gürültülüydü ki kadının sıçramasına neden oldu. "Yemeğinizi ben göndermedim. Lani, ben-"

Ve Lainey onun bu konuda çok kötü hissettiğini, bolca özür dilemeye başlamak üzere olduğunu görebildiği ve bu anı mahvetmek istemediği için parmaklarını onun dudaklarına bastırdı.

"Sorun yok."

"*Nix*, öyle değil-"

"Kirov," dedi. "Dur. Bugün serbest geçiş hakkın var, tamam mı? Yarın başka bir hikâye olacak ama unutma," diye şaka yapmaya çalıştı.

Berbat hissediyordu. Lainey bunu onun yüzünde açıkça görebiliyordu ve o anın resmen mahvolmasından korkarak içini çekti. Serbest bırakmasına yardım ettiği tüm gerginlik geri dönmüş, kaslarını germiş, omuzlarını sıkıştı.

"Gel," dedi, sesi sertti ve onu banyonun merdivenlerine doğru götürdü. "I hemen yiyecek göndereceğim."

"Belki **d e** bir mutfak o kadar da kötü bir şey değildir," **d i y e** yorumladı nefesinin altından.

"*Tev*, bu yüzden senin için hemen bir tane tasarlamaya başlayacağım," diye homurdandı.

İç çekti. Adam kısa ve hızlı vuruşlarla onu kurulamasına yardım ettiğinde, ellerini onunkilerin üzerine koymadan önce omzuna dokundu.

"Hey."

Koyu renk gözleri ona baktı ve kadın oradaki suçluluk duygusunu okudu. Göğsü ağrıyordu.

Kollarını onun boynuna dolayarak yumuşak havluyu düşürmesini sağladı.

"O kadar da büyük bir mesele değil, tamam mı?"

"Tev, öyle," diye kabaca hırladı. "Sen *benim* dişimsin. Güvende olduğundan, sana bakıldığından ve *beslendiğinden* emin olmak benim sorumluluğum. Erkeğin olarak bunları senin için sağlamam *gerekliyor*. Bunun yerine seni yeni bir yere getirdim, neredeyse tamamen açıkta bıraktım ve yemeklerini göndermeyi unuttum."

"Bu işte yeniyiz. Ben de öyleyim," diyerek onu sakinleştirmeye ve güven vermeye çalıştı. "Kendine biraz zaman tanı."

Hâlâ kendine kızgındı.

Taktik değiştirdi ve açık saçık bir şaka yaptı. "Ayrıca, az önce bana üç çeşit yemek yedirdin, kaplan. Tıka basa doydum."

"Lani," diye inledi başını sallayarak. Sözlerinin yarısının muhtemelen onun kafasından geçtiğini biliyordu. Ama ne demek istediğini anlamıştı. Ve en azından derin bir nefes aldı.

"Hadi ama, bu komikti," dedi ve şakacı bir şekilde omzunu itti. Adamın omuzları çöktü ve parmaklarını kızın yanağında gezdirdi, saçlarının ıslak uçlarını okşadı. "Sen çok tuhaf bir kadınsın." "Ama benden hoşlanıyorsun, değil mi?" diye alay etti.

"Tev," diye hırladı. "Hem de çok. Seni tutabilirim."

"Gerçekten mi?" der gibi kaşlarını kaldırdı.

"Şimdi iyi misin?" diye sordu, ona sakinleşmesi için bir an daha verdi.

"Sadece seni besledikten sonra," diye cevap verdi.

İç çekti.

"Atla o zaman. Git ve kadınına dışarıdan bir şeyler sipariş et."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

S ılık ve ağır bir şey karnına sarılmıştı ve Lainey uykulu bir şekilde gülümsedi, ertesi sabah şimdiye kadar yaşadığı en derin uykulardan birinden uyandı.

Gözlerini kırıştırarak güneşin doğuşundan biraz sonra olduğunu fark etti. Pencereden hızlıca dışarı baktığında gökyüzünde güzel renklerin süzüldüğünü gördü ama Lainey güneşin tepenin diğer tarafından doğduğunu biliyordu.

Arkasını döndüğünde Kirov'un da yeni uyandığını gördü. Hareketleri onu biraz sarsmış olmalıydı ve mırıldandı, kolu onun beline biraz daha sıkı dolandı ve onu daha da yaklaştırdı.

"Merhaba," diye fısıldayarak ona sokuldu. Kirov'un iyi sarılan biri olduğunu keşfetmişti ve o sabah biraz utangaç hissetse de, hâlâ onun yatağını paylaşacağı gerçeğine alışmaya çalışsa da, yatağından hiç ayrılmak istemiyordu.

İnanılmaz derecede rahattı ve kürkler şimdiye kadar hissettiklerinin en yumuşak olanıydı. Kirov'un deyimiyle 'soğuk mevsim' boyunca Lainey onunla birlikte kürklerin altına sokulup ısınmayı ve bunu yaparken eğlenmeyi hayal edebiliyordu.

Nefesi kesildi. Şimdiden o kadar ileriye düşünüyordu ki korksa mı heyecanlansa mı bilemiyordu. Aralarındaki her şey henüz çok yeniydi, ama Kirov'un kalbinin bir bölümünü çoktan ele geçirdiğini inkâr edemezdi... ve bunun *nasıl* ya da *ne zaman* olduğunu bilmediği için biraz sinirliydi.

"Bir rüya," diye mırıldandı, tembel bakışları onun yüzünde geziniyordu. Uykulu Kirov mu? Çılgınca seksi. Boğazının arkasından bir inleme sesi çıkardı ve "Bu kürklerden asla ayrılmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"O zaman yapma," diye fısıldadı.

Dün gece... harikaydı. Kirov ona yemek ısmarladıktan ve onu bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı için duyduğu suçluluk duygusunu biraz olsun üzerinden attıktan sonra, onu kucağına oturtmuş ve yemeğini yedirmişti.

Ve işte oradaydı... yeni yıkanmış, vücuduna sardığı kürkün altında çıplak, oturma odasında ateş yanarken erkeğinin kucağında oturuyor, pencerelerden yıldızlar ve ay parlıyor ve görünmez hoparlörlerden sessiz gölün sesi geliyordu, yumuşak, kemiği çıkmış et ve tereyağında marine edilmiş havuç gibi tadı olan baharatlı beyaz köklerden oluşan harika bir akşam yemeği yiyordu.

Evet, dün gece muhtemelen hayatının en romantik gecelerinden biriydi. Kirov onu beslerken sessiz kalmışlardı ve başka bir erkekle olsa Lainey beslenmekten çekinirdi. Ama Kirov'la her şey farklıydı. *Her şey* farklıydı. Onu besliyordu çünkü onunla ilgilenmek istiyordu, çünkü onu tatmin olmuş ve mutlu görmek istiyordu.

Lainey bunu halledebilir.

Ve bu garip bir şekilde erotikti. Çiğnerken onu izledi ve eğer turşunun bir damlası dudaklarına düşerse, ondan önce yalayarak temizledi.

Söylemeye gerek yok, bu ikisini de çok ama çok... aç bırakmıştı.

Kirov onun tıka basa doyana kadar yemesini sağladı ve sonra onu -gelin gibi- yatak odasına taşıdı, orada hemen kürk battaniyeyi yırttı, çıplak bedenini yatağa geri itti ve hemen, şey... onu yedi.

Lanet olası üç kez. Üç orgazm ve sonunda ona bir erteleme vermişti. Ve kız bu iyiliğe karşılık vermek için uzandığında, adam onun elini tuttu, ona uyumasını söyledi ve o bunu yapana kadar ona sarıldı.

Evet, dün gece oldukça harikaydı, bu yüzden Lainey'nin ertesi sabah yüzünde kocaman bir gülümsemeyle uyanması şaşırtıcı değildi.

Kısa bir sessizlik anından sonra, "Ay kutlaması yarın gece," diye mırıldandı. "Yapılacak çok şey var."

"Ay kutlaması mı?" Lainey kaşlarını çatarak sordu, bir keresinde bundan kısaca bahsettiğini hatırlıyordu.

"Ay ne zaman dolunay olsa, her ay döngüsünde, tüm Luxiria'da bir kutlama düzenlenir. Altın Şehir'de ve tüm karakollarda," diye açıkladı, sesi huysuz, hırıltılı ve uykudan dolayı seksiydi. "İşte bu yüzden

Troxva'ya dönüyoruz. Büyükelçi olarak kutlamalara başkanlık etmem bekleniyor."

"Ah," dedi Lainey öne doğru uzanarak. Saçlarından bir tutam boynuzlarından birine dolanmıştı ve onu nazikçe çözerek göğsüne geri bıraktı. Eğlenen şefkat onu gülümsetti.

"Benim *lüksüm* olarak," diye devam etti, ona bakarak, kolu onun beline dolanarak, "benim yanımda olacaksın."

Lainey sustu. "Um."

"Dans ve ziyafet olacak," dedi gülümseyerek. "Ve müzisyenler."

Bu onun ilgisini çekti. "Gerçekten mi?" "Tev."

Lainey'nin heyecanı biraz azaldı ve yavaşça, "Ama anladığım kadarıyla Luxiria'da çok fazla insan yok," dedi.

Şaşkınlık yüzüne yayıldı. "Çok değil. Sekiz kadın. Bu neden önemli ki?"

Troxva'ya entegrasyonunu hiç bu kadar düşünmemişti. Kate'in bunu Altın Şehir'de Ana Lider'in eşi olarak yaptığını varsayıyordu. Ve Beks, Cecelia ve Taylor'ın da, nerede olurlarsa olsunlar, eşlerinin kendi karakollarında bunu yaptıklarını tahmin ediyordu. Elbette, bütün gün kapalı bir yerde saklanıp kalmıyorlardı. Ve Lainey'nin, Kirov'un olduğu düşünülürse, onların arasında yürüdüğünde tanımadığı bir erkeğin İçgüdüsünün tetiklenmesinden korkmasına gerek yoktu.

Ama kendi türünden tek kişi olarak, dillerini konuşmadan ya da geleneklerinin çoğunu anlamadan bir topluma girme ihtimali... göz korkutucuydu.

"Siz..." diye devam etti, nasıl soracağını tam olarak bilemiyordu. "Hoş karşılanacağımı düşünüyor musun? Kabul edileceğimi?"

"Tev," dedi hemen, şaşkınlığı daha da artmıştı. "Elbette. Bunun için endişeleniyor musun?"

"İtiraf etmeliyim ki bu konu hakkında pek düşünmedim," dedi dudağını ısırarak. "Şimdiye kadar düşünmedim, ki bu çok aptalca görünüyor."

Kirov yüzünü ona dönecek şekilde yan döndü ve ön kolunun üzerine yaslandı.

"Troxva'daki pek çok Luxirian'ın bir insan görmediği doğru," dedi, bu da onun daha iyi hissetmesini sağlamadı. "Ancak herkes Vaxa'an'ın bir insan dışısını *lavrix'an*, yani kraliçesi olarak aldığını biliyor. Çünkü o bir

Onun yavrularıyla ağırlaşan birçok kişi, daha önce çok az umudumuz varken Luxirian ırkının geleceğinin mümkün olduğunu bilerek birlikteliklerine seviniyor."

"Oh," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Sadece bu da değil, Luxiria çok uzun bir süredir uzaylar arası seyahat teknolojisine sahipti," dedi. "Jetutianlar saldırmadan önce sınırlarımız diğer türlere oldukça açıktı ve özellikle Altın Şehir'de onlarla karşılaşmak hiç de nadir değildi. Troxva uzak doğuda olsa da, burada yaşayanların çoğunun benim teknoloji bölümümde çalıştığını ve çoğunun çalışmaları sırasında evrende çok uzaklara seyahat ettiğini, farklı türlerle karşılaştığını, bilgi ve enformasyon alışverişinde bulunduğunu unutmayın. Korkacak bir şey yok, *luxiva*."

Tamam, *bu* onu daha iyi hissettirdi.

Kirov onun rahatladığını gördü ve yüzünde o çarpık, yaramaz sırıtış belirdi. "Tanıştırıldığınızda halkım birlikteliğimize sevinecek ve çok yakında tohumlarımla seni ağırlaştırmam için Kader'e dua edecekler."

Lainey kızardı, kolunu iterek minderlerin üzerine yığılmasını sağladı ve o da kıkırdadı.

"Acımasısın," dedi, ancak onun çocuğuna hamile olduğu düşüncesi kalp atışlarını hızlandırdı.

Kirov onu tekrar kendine yaklaştırdı. "*Ravraxia* hakkında karar verdin mi? Henüz?" Adam onun kulağını ısırdı. "Seninle dilediğim gibi çiftleşmek için sabırsızlanıyorum."

Nefesi ciğerlerinden hızla çıktı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Bu konuşmayı son yaptığımızdan beri yaklaşık bir gün geçti. Bir günde karar verdiğimi mi sanıyorsun?"

"Dün geceki inlemelerine ve çığlıklarına bakılırsa," diye mırıldandı, "sıcak, mükemmel amını yaladığımda-"

"Kirov!"

"Seni etkilemiş olabileceğimi düşündüm," diye bitirdi. Kızın gözleri kısıldı.

O oyunda iki kişi oynayabilir.

Yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. "Dün gece banyoda kalın, sert aletini gırtlığımdan kova kova boşalana kadar emmemin seni beni çoktan sikmeye ikna edeceğini düşünmüştüm. Ve bebeğim..." kulağına mırıldandı, sadece onu kızdırmak için dış kabuğu yaladı, "*Bütün gece boyunca* beni becermene izin verirdim, nasıl istersen, eğer bana kibarca sorsaydın."

Kirov dondu kaldı, göğsünden bir hırıltı koptu. Hareket etti, sert aleti -cidden, o şey *hiç* aşağı inmedi- çıplak kalçasını fırçaladı.

"Belki de her iki olayın da tekrarlanması," diye mırıldandı, avına saldırmak üzere olan bir panter gibi onun üzerinde dolaşarak, "ikimizin de fikrini değiştirebilir."

Adam kürkleri vücutlarından sıyırıp attığında Lainey güldü ve çoktan göğsünü öpmeye ve yalamaya başlamıştı.

Sonra inledi, kahkahası tamamen söndü.

Ve ikisi de o sabah çok çok geç saatlere kadar yataktan çıkmadılar.

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Ay kutlamasının yapılacağı gece hızla geldi. Lainey, Kirov'a evinden çıkarken eşlik etti - ki Kirov istediği zaman çıkabilmesi için kapısına el izini programlamıştı - ve

Hovercraft.

Şimdiye kadar hissettiği en hafif malzemedен yapılmış, Luxirian tarzı güzel bir elbise giyyordu. Kendini çıplak hissediyordu. O kadar hafifti ki teninde zar zor hissediyordu.

Kirov dün sabah mavi ışık yayan bir cihazla vücudunu taramış ve bir terziye göndermişti. Görünüşe göre ölçülerini almış ve tam o öğleden sonra, elbise mükemmel bir şekilde kesilmiş ve dikilmiş olarak eve gelmişti. Ve ona bir eldiven gibi oturmuştu.

Elbise fildişi rengindeydi, omuzlarındaki kopçalar güzel bir fırçalanmış gümüş rengindeydi. Elbisenin alt kısmı, hareket ettiğinde çıplak ayaklarının üst kısımlarını gıdıklıyordu, en ufak bir dokunuşta, koyu pembe meme uçları hafif kumaşın arasından neredeyse müstehcen bir şekilde dışarı çıkıyordu.

Kirov onu ilk gördüğünde çenesi gerilmiş, gözleri kızarmış ve başparmağını meme uçlarının üzerinde gezdirerek dizlerinin titremesine neden olmuştu.

"*Vellix*," diye mırıldandı ve Lainey kızardı. Sesi ona eve döndüklerinde saatlerce meme uçlarını emeceğini söylüyordu.

Kirov hovercraft'ı göle doğru manevra ettirdi ve rüzgâr elbisesini baldırlarına doladı. Kirov'un çıplak göğsüne sırtını yaslayan Lainey derin bir nefes aldı, ay kutlaması için gergindi. Kirov Troxva'ya entegrasyonu ilgili korkularının bir kısmını hafifletmiş olsa da, bu hâlâ ürkütücü ve korkutucu bir ihtimaldi.

Başarana kadar numara yap, dedi kendi kendine, doğrulurken. Her zaman yaptığı şey buydu. Konser salonlarında yüzlerce ve yüzlerce insanın önünde sahne aldığında, ellerinin titremesine neden olan sinirlerini atlatmayı başarmıştı. Şimdi de yapabiliirdi.

Göle yaklaşıyorlardı ve Lainey kutlamanın büyük bir kutlama olacağını görebiliyordu. Bütün öğleden sonra oturma odalarının penceresinden Luxirianlar'ın göl kıyısına kurdukları düzeneği izlemişti. Uzaktan nokta gibi görünüyorlardı ama büyük masalar, büyük mavi ışık küreleri ve müzisyenler için teraslı bir yapı getirilmişti. Kirov bile son dakika hazırlıklarını yapmak üzere günün büyük bir bölümünde ortalıkta yoktu.

Dolunayın altında kutlama çok güzel görünüyordu. Gümüş ışık siyah gölden yansıyor. Arada bir yüzeyde yüzen pembe parıltıları gördüğünde gülümsedi - pembe ateşböcekleri gelmişti. Mavi ışık küreleri ruhani bir parıltı yayıyor, ayın ışığı yeterli olmadığında büyük alanı aydınlatıyordu.

Masalar çoktan Luxirianlarla dolmuştu. Çoğu oturuyordu, diğerleri ise etrafta dolaşüyor, sosyalleşiyor ve gülüyordu.

Çoğunun erkek olduğunu fark etti, gittikçe yaklaşan kalabalığa bakarken. Altın Şehir'de kaldığı süre boyunca hiç dışı bir Luxirian görmemişti ama partiye katılanlar arasında birkaç tane görmüştü. Daha genç, daha ufak tefek, kıvrımlı, uzun, siyah saçlı ve daha narin yüz hatlarına sahip kadınlar. Onlar da açık renk giyinmişlerdi. Herkesin beyaz, fildişi ya da gümüş giyindiğini fark etti.

Onlar yaklaştıkça gözler yukarı doğru dönmeye başladı ve Kirov'un adının söylendiği şaşkınlık nidalarını duydu.

Kirov hovercraft'ı göl kıyısından çok uzak olmayan bir yere indirdi ve onun inmesine yardım etti. Kirov'la göz göze geldi ama nedense ne kadar gergin olduğunu bilmesini istemiyordu, bu yüzden ona gülümsedi ve Kirov onu bekleyen kalabalığa doğru götürürken elini Kirov'un koluna koydu.

Kirov onu göle en yakın masaya yönlendirirken herkes Lainey'nin üzerinde yükseliyordu. Sadece iki koltuğu olan daha küçük, boş bir masa. Lainey yüzlerce gözün üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, ancak gürültü seviyesi sabit kalsa da arka planda kahkahalar, sesler ve şenlikler duyuyordu.

Ve müzik, diye fark etti gözlerini kırıştırarak. Hemen başını müziğin geldiği yöne çevirdi -daha önce gördüğü teraslı platformdan- ve dudakları aralandı.

Sadece dört müzisyen çalıyordu. İki si sitara benzeyen bir enstrüman çalıyordu, uzun boyunlu gitar benzeri telli bir enstrüman, tiz ve derin bir ton üretiyordu. Bir diğeri davula benzeyen, ritmik ama ilkel bir enstrüman çalıyordu. Sonuncusu ise flüt ve kemanın birleşiminden oluşan hafif, unutulmaz bir ses çıkaran nefesli bir enstrüman çalıyordu.

Topluluk hep birlikte garip, çok yabancı ama yine de ürkütücü derecede güzel bir ses çıkardı.

"Piyanonuz bizim enstrümanlarımız gibi mi?" Kirov ona eğilip kulağına bir şeyler mırıldanarak sordu ve onu iki kişilik masadaki boş koltuklardan birine yönlendirdi.

Lainey oturup müzisyenlere baktı ve başını salladı: "Hayır, hiç de değil."

Kirov cevap vermedi. Onun yanına oturmadı ama yanında durmaya devam etti. Başını kaldırıp erkeğine baktığında nefesi boğazında düğümlendi. Teni, mavi gözleriyle birleşen ayın gümüş rengiyle parılıyordu. Tüm erkekler gibi onun da göğsü çıplaktı; delinmiş koyu renk meme uçları, ince bilenmiş, yaralı kasları, son birkaç gündür durmadan yalayıp öptüğü etleri sergileniyordu. Saçları arkadan bağlanmıştı, gururlu boynuzları kafatası boyunca kıvrılıyordu. Kalın kalçaları deri pantolonunun içindeydi ve bu da onun mükemmel kalçalarını ortaya çıkartıyordu.

Benim, diye fısıldadı zihni, kalçalarının arasında sıcaklık birikiyordu. Tanrım, onu istiyordu. Etrafında yüzlerce gömleksiz, yırtık pırtık, savaşçı uzaylı vardı ve o gözlerini Kirov'dan ayıramıyordu.

Mükemmel erkek.

Güzel ay bile onun bakışlarını bu kadar yakalayamamıştı.

Kirov ona baktı, burun delikleri açıldı ve onun uyarılmışlığının kokusunu aldığı nı biliyordu. Yüzü Kirov'un kasıklarıyla aynı hizadaydı ve pantolonunun dar sınırları içinde siki nın seğirdiğini gördü. Sırıtmamak için kendini zor tuttu.

Kirov sert bir ses çıkardı ama bakışlarını kalabalığa çevirdi. Bir elini kaldırdı ve hemen sesler kesildi, müzisyenler çalmayı bıraktı, müziklerini azalttılar, ta ki Lainey'nin duyabildiği tek şey toplantı boyunca ara sıra yerleştirilmiş ateş çukurlarının çıtırtısı ve arkasındaki gölün yumuşak şırıltısı olana kadar.

Sonra Kirov konuştu, derin, karanlık sesi ondan yükseliyordu. Halkına, karakoluna hitap ederken Luxirian dili gırtlaktan ama güzel bir şekilde dökülüyordu. Ne dediğini bilmiyordu ama konuşmanın ortasında şunları duydu

luxiva, önlerindeki kalabalığın şaşkınlık nidaları attığını, aralarında birkaç tezahürat yükseldiğini duydu ve Lainey'nin nefesi kesildi.

Erkeğin eli boynunun arkasına geldi ve Lainey onun dokunuşuyla rahatladı. Erkek konuşmaya devam etti ve Lainey onu bütün gün dinleyebileceğini düşündü.

Lainey sözlerini bitirdiğinde tezahüratlar kulakları sağır edercesine yükselirken kalabalığa baktı ve ışıktaki ikisine bakan yüzlerce yüz gördü. Kısa bir süreliğine, başını yana eğerek örtülü bir merakla kendisine bakan bir kadının gözlerini yakaladı. Lainey gülümsediğinde kadın gözlerini kaçırdı ve kaybolmuş bir halde kalabalığın arasına karıştı.

Müzisyenler tekrar çalmaya başladı ve Kirov onun yanına oturduğu sırada Lainey onlara doğru baktı. Hemen bir erkek dev bir et tabağıyla yanlarına yaklaştı ve Kirov tabaktan parçalar seçerek kendi tabağından önce Lainey'nin tabağına doldurdu. Bir başka erkek daha fazla yiyeceklerle yaklaştı, sonra bir başkası, sonra bir başkası, ta ki Lainey'nin tabağı dolana kadar.

"Gecenin sonunda bu elbiseye sığamayacağım," diye uyardı Kirov'u. Elinde patates püresine benzeyen bir tabak tutan kadına gülümseyerek daha fazla yemek koydu.

Dişi gittiğinde ve Kirov elinde başka bir tabakla yaklaşan başka bir erkeği el sallayarak uzaklaştırdığında, ona döndü ve usulca hırladı, "Gecenin sonunda bunu takmana gerek kalmayacak, dişi."

Lainey dudağını ısırды ama Kirov tabağından yumuşak bir parça marine edilmiş et seçti ve ısırması için ona uzattı.

Birçok gözün hala onu izlediğinin farkında olan Lainey dudaklarını araladı ve Kirov onu besledi, ağzının kenarından bir parça yalamak için öne doğru eğildi. Yüzü kızarıncaya geri çekildi ve toplantının ortasında bir yerlerden gelen yüksek sesli bir kahkaha duydu.

"Sen de mi bu konuda utanıyorsun?" Kirov sordu, ses tonu alaycıydı. "İnsanlar izliyor," dedi kadın, sırtını dikleştirerek.

Kirov güldü. "Luxirianlar üç şeyden hoşlanır, *luxiva*. Yemek, dokunmak ve sevişmek. Aramızda daha fazla dişi olduğunda, bu toplantıların cinselliğe dönüşmesi alışılmadık bir durum değildir."

Lainey'nin nefesi şaşkınlıkla kesildi. "Seks partileri gibi mi?"

"*Nix*," dedi Kirov, kaşlarını çatarak. "Luxirianlar eşlerini paylaşmazlar. Luxirianlar seks konusunda açıktır. Bu utanılacak bir şey değildir, ama sadece zevk eşleri açık bir şekilde katılır. Üreme eşleri ve kader eşleri asla yapmaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Luxirianlar da kıskanç varlıklar olabiliyor," dedi Kirov, kulağını ısırmak için ona doğru eğilerek. "Sana zevk verirken diğer erkeklerin gözlerinin üzerinde olmasını istemezdim. Çılgınlıklarını duymalarını istemem. Düşüncesi bile beni *öfkeli*endiriyor. *Nix*, bu sadece *benim* için." Lainey bundan hoşlanmıştı. Kıskanırsa ne kadar sert olacağını düşündükçe amı titriyor ve bütün kutlamayı arkası sırılsıklam olmadan geçiremeyeceğinden korkuyordu. Elbise.

Neyse ki Kirov onun paniğini sezmiş gibi geri çekildi ve sessizce onu beslemeye devam etti, çiğnerken onu izledi. Arada bir gözleri ziyafet çeken kalabalığa kayıyor ve kutlamanın sorunsuz bir şekilde devam ettiğinden emin oluyordu. Pek çok Luxirian oturmuş yemek yiyor, aralarında konuşuyor ve şakalaşıyordu. Lainey de onları izliyor, gözleri bir masadan diğerine kayıyor, onları inceliyor, nasıl sosyalleştiklerini, nasıl dokunduklarını, nasıl etkileşime geçtiklerini izliyordu.

Ortam canlıydı, neşeliydi. Lainey yavaş yavaş daha da rahatladı, özellikle de ziyafet devam ettikçe daha az gözün üzerinde olduğunu fark ettiğinde.

"Her zaman kendine ait bir masan mı var?" Lainey sessizce sordu.

Kirov'un eli masanın altından kadının kalçasına geldi. "*Nix*. Ama bu gece sizi bunaltmak istemedim."

Lainey onun düşünceliliğinden çok etkilendi.

"Bu şekilde gözlemleyebilir ve dinleyebilirsin," diye devam etti, gözleri onunkilere takılmıştı. "İtiraf etmeliyim ki, bu gece seninle yalnız kalmak istedim."

Lainey sırtıttı ve adamın eli kalçasında hafifçe hareket edince sırtışı hafifçe durakladı. Kimse göremeyecekti. Her masa beyaz, pırıltılı bir örtüyle kaplıydı. Yine de Lainey onun elini yakalayıp sıktı ve Kirov kıkırdayarak dikkatini yemeklerine verdi.

Daha fazla yemek getirildi, ancak kısa süre sonra Lainey bir lokma daha yiyemedi. Tabaklar ortadan kaybolmaya başladığında, servis elemanları sürahilerle geri döndüler. Lainey, Luxirian'ların gümüş kadehlerini boşaltmalarını izlerken, etraflarındaki diğerlerinin alkışladığını düşündü.

Kirov onun kendi kadehine baktığını görünce "Luxirian Brew," dedi. Kadeh ağzına kadar koyu renkli, siyah kahve rengine bir sıvıyla doluydu.

Bira, diye karar verdi, bir nefes çektikten sonra kadehi dudaklarına götürdü. Kirov onu izledi, gözlerinde bir şey parlıyordu, kendi kadehini kaptı ve derin bir yudum aldı.

Sağlıklı bir yudum aldığı anda sıvı dilinin üzerinde yıkandı ve hemen boğazı yanmaya başladı, demleme karnına doğru ateşten bir yol yaktı.

Öksürüğünü tüm gücüyle tuttu, ancak gözleri yaşardı ve sesi cızırtılı çıktı, "Bu çok güçlü."

Kirov güldü. "*Tev*, biz böyle seviyoruz."

Neredeyse anında kafası bulanıklaştı, alkolün etkisiyle kasları gevşedi.

Kendine not: Bu şeyden bir yudum içmek dört tekila shot içmeye eşittir, diye düşündü.

"Sanırım biraz çakırkeyif oluyorum." Kirov'un dudakları kıvrıldı. "*Tev*, dişi misin?"

"*Evet*," diye fısıldadı gülümseyerek. "Benden tamamen faydalanabilirsin ve bu *gerçekten* çok hoşuma gider."

Kirov homurdandı ama kadının kadehinden bir yudum daha almasını izledi, acı tadı ikinci seferde çok daha hoştu.

Birden müzik değişmeye başladı, davul daha belirgin hale geldi ve flüt/keman sesini bastırdı. Luxirianlar sandalyelerinden kalktı, sırttılar, alkolden ve dolu karınlarından kızardılar ve dans alanı için yer açtılar. Genç kadınlar genç erkekler tarafından bellerinden tutularak dans pistine götürüldü ve burada onlara başka çiftler de katıldı.

Lainey onların dans etmeye başlamasını hayranlıkla izledi ama bu daha önce gördüğü hiçbir dansa benzemiyordu. İlkel, agresif ve şehvetliydi. Kısa süre sonra dans alanı çiftlerle doldu, dönen vücutlar ve sallanan kalçalarla doldu.

Davulun sesi daha da yükseldi, ritim daha da yoğunlaştı. Lainey'nin nefesi kesildi, müziğin çekimini hissetti, içinde zonkladığını, çekirdeğini sardığını ve ısıttığını hissetti. Nefesi gittikçe daha sıkışırken meme uçları sıkıştı.

Kirov'un dediği gibi, bu kutlamaların nasıl cinselliğe dönüştüğünü görebiliyordu. Dansları izlerken Lainey kendini röntgenci gibi hissetti ama diğer Luxirianlar bundan pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Yaşlı Luxirianlar, hatta büyükler, masalarda oturmuş, mutlu ve sosyalleşmekten memnunnardı. Ancak daha genç Luxirianlar,

izledi. Dans devam ederken genç kadınların çoğu kapıldı, giderek daha fazla çift katıldı.

Arada sırada Lainey, sahipsiz bir kadının Kirov'a baktığını fark ediyor ve bu da onun sertleşmesine neden oluyordu.

Ona bakmak için döndüğünde, gözleri sadece onun üzerindeydi ve "Daha önce bu kutlamalarda dans ettin mi?" diye sormadan edemedi.

Gözlerini kırıştırdı. "*Tev*."

Lainey bakışlarını dans alanına çevirdi, genç bir erkeğin elini bir kadının elbisesinin altına sokmasını, kadının başını arkaya yatırmasını ve dudaklarını sessiz bir iniltiyle ayırmasını izledi. Bir süre sonra erkek onu dans pistinden çıkarıp gölü çevreleyen sık ağaçlardan oluşan ormana götürdü.

"Sen..." Lainey sözünü kesti, kıskançlık onu delip geçiyordu. "Sen..."

Kirov onun bakışlarını orman çizgisine kadar takip etti. Sorusunu anlamıştı ve tereddüt ettiğinde, Lainey kıskanmaya hakkı olmadığını bilmesine rağmen keskin bir nefes aldı.

"*Tev*," diye mırıldandı, elini kızın ensesine götürerek yüzünü ona, sadece ona bakması için eğdi.

Lainey Kirov'a baktı, kanı damarlarında zonkluyor, şiddetli kıskançlık onu yoğunluğuyla şaşırtıyordu. Kirov *ona aitti*. Yine de orada bulunan kaç kadın onu kendisinin henüz tanımadığı bir şekilde tanımıştı? Onunla seks yapmayacaktı, ta ki ona bağlanana kadar. Ama bu, ondan önce gelen diğerleriyle seks yapmasına engel olmazdı.

Lainey ona baktığında, çiftleşmemiş dişilerden herhangi birini seçebileceğini biliyordu. Muhtemelen bu kutlamalardan sonra eve hiç yalnız gitmemişti. Muhtemelen daha kutlama başlamadan önce ona yaklaşan dişiler olmuştur.

Kirov, "Bu sizi kızdırıyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedi ve bir yudum daha içmek için öne doğru uzandı. Kafası biraz daha buğulandı.

"Bu seni kışkandırıyor mu?"

"*Elbette*," diye tısladı, demin boğazında yandığını hissediyordu.

Kirov'un sırtışı karanlıktı ve gözleri ona dikilmişti. Sonra onu öne doğru çekti ve herkesin görebileceği şekilde kucağına sürükleyerek öptüğünde Lainey nefesini tutamadı. Adamın dili Lainey'ninkinin üzerinde gezinirken Lainey'nin gözleri kapandı, elleri hemen adamın saçlarına gömüldü. Lainey'nin zihnini bulandıran, çekingenliğini gevşeten ve kıskançlığını körükleyen içkinin tadına baktı.

Kirov geri çekildiğinde, "Senden önce bir kadın hatırlamıyorum, *luxiva*. Onları hatırlayamam. Ben seninim ve sen de benimsin."

Lainey'nin parmakları onun saçlarına daha da gömüldü, sözlerinden çok hoşlanmıştı ve onu tekrar dudaklarına sürükledi.

Öpüşmeleri sırasında sözlerine şöyle devam etti: "Sen *benden* başka bir erkeğe dokunmayacaksın, ben de *senden* başka bir kadına dokunmayacağım. Hayatımızın geri kalanı boyunca. Kıskanacak hiçbir şeyin yok."

Sözleri onu hem yatıştırmış hem de korkutmuştu. Yatıştırdı çünkü doğru söylediğini, başka bir kadına asla dokunmayacağını biliyordu. Korkmuştu çünkü... doğruyu söylediğini biliyordu. Hayatlarının geri kalanında sadece birbirleri olacaklardı. Akli, bedeni bunu Lainey'nin kendisi kabul etmeden önce bile biliyordu ve bu hiç mantıklı değildi. Bu onu şaşırtıyordu.

Ya da belki de sadece bira yüzündendi.

Bunun üzerinde durmak istemeyerek dudaklarından çekildi ve bir parmağıyla boynuzlarını okşayarak mırıldamasını sağladı. Önceki gece bir Luxirian'ın boynuzlarının hassas olduğunu, onlara dokunduğunda... onları öptüğünde... yaladığında... emdiğinde Kirov'u *çılıgına* çevirdiğini öğrenmişti.

"Hadi," diye fısıldadı Lainey onun kulağına. "Dans edecek kadar çakırkeyifim.

Ve ben sadece *seninle* dans etmek istiyorum."

Kirov'un kaşları ilgiyle kalktı ve Lainey'nin hemen orada onun kemiklerinin üzerine atlamak istemesine neden olan o çarpık sırtış ortaya çıktı.

"Yolu göster, dişi," diye meydan okudu.

Kadın bu meydan okumayı hemen kabul etti.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Kirov, dışisinin dansını izlemek kadar enfes, erotik ve eziyet verici bir işkenceyi daha önce hiç yaşamamıştı. Vücudunun onunkine karşı hareket ettiğini hissetmek, aralarındaki havada onun uyarılmışlığının kokusunu almak kadar,

Bu konuda hiçbir şey yapamayacağını bildiği için, onu çiftleştiremediği için, bütün karakolun gözleri üzerindeyken.

Vrax!

Zihninde canlandırabildiği tek şey, onu meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta, ağaçların arasına sürüklemek, elleri ve dizleri üzerine yatırıp elbisesini yukarı çekmekti... boynunu içine sokmak ve zevk çığlıkları atana kadar onu sert ve hızlı bir şekilde becermekti.

Yine de yapamadı.

Ve dışisinden gözlerini ayırmayı başardığında, diğer erkeklerin, diğer dişilerin gözlerini yakaladığında, onların beklediğini biliyordu... onun patlamasını bekliyorlardı. Uyanmış bir Luxirian olarak bunu bekliyorlardı.

Ama aynı zamanda, diğer erkeklerin gözlerinin onun *luxiva*'sında, sallanan kalçalarında, bazı ışıklarda elbisesinin içinden görünen çakıllı, koyu pembe meme uçlarında, ellerinin omuzlarını, göğsünü, *boynuzlarını* okşamak için uzanışında olduğunu bilmek onu geriyordu.

İçgüdüğü göğsünde huzursuzca dolaştı, kalçalarını kavrayışı sıkılaştı, pençeleri elbisesinin kumaşına battı. İçgüdüğü onu işaretlemesini istiyordu, böylece diğer erkekler *onun kendisine ait* olduğunu bilecekti, tohumunu onun içine akıtmasını istiyordu, böylece diğer erkekler onun üzerinde kokusunu alacaktı.

Şehvetten başı dönmüş, kıskançlıktan gerilmiş bir halde, yemyeşil kıçını ağrıyan sikine dayadığında ona doğru hırladı, "*Luxiva*, kontrolümün bıçak sırtındayım. *Yeter artık*."

Lani ona gülümsedi, Luxirian Birası yüzünden gözleri hafifçe camlaşmıştı.

Parmaklarını onun saçlarına geçirmek için uzandı. "Gizlice kaçabilir ve bu konuda bir şeyler yapabiliriz, değil mi?"

Baştan çıkarıcı. Çok cazip.

Kirov bunu tartıştı. Kutlama yavaş yavaş daha da gürültülü bir hal alıyordu. Daha fazla zevk partneri ormana doğru kaybolmaya ya da çiftleşme gecesi için evlerine geri dönmeye başladı. Luxirianlar kadehlerini daha fazla boşalttıkça kahkahalar daha da yükseliyordu. Ziyafet çoktan bitmişti ve Kirov genellikle kutlamaların sonuna kadar kalsa da, artık *Luxiva*'sına sahipti. Onu acıtıyordu. Onu tatmin etmesi *gerekiyordu*.

Sadece bir an daha tereddüt etti.

Sonra onu danstan, müzikten ve ziyafetten uzaklaştırarak hovercraft'a, arkasındaki erkeklerin tezahürat seslerine doğru sürükledi. En azından kutlamadan erken ayrılmasına aldırış etmediler.

"Kirov," diye soludu Lani, motoru çalıştırdığında ve sonra gökyüzüne doğru ilerleyerek kutlamadan, evlerinden uzaklaşmaya başladılar.

İçgüdüğü içinde gümbürdüyor, *luxiva*'sının uyarılma kokusu zihnini uyuşturuyordu. Bir hırıltıyla bacaklarının arasına uzandı, amını avuçladı ve şaşkınlıkla miyavlamasına neden oldu.

Benimkini.

Hovercraft'ı gölün en ucuna, ay kutlamalarından uzağa doğru yönlendirdi. Sesler suyun üzerinde taşınsa da, daha hızlı yol aldıkça yavaş yavaş azaldı ve sonunda Kirov keskin duyularıyla bile hiçbir şey duyamaz oldu. Arkalarında sadece küre ışıklarından gelen belli belirsiz mavi bir parıltı, onun yokluğunda kutlamanın hâlâ devam ettiğini gösteriyordu.

Kirov hovercraft'ı gölün kenarına indirdi, kıyı çekildi ve fısıldayan dalları ve yosunlu gövdeleriyle *pillerva* ağaçlarından oluşan ormana doğru ilerledi. Kirov dışısını tutup kollarının arasına aldı ve hovercrafttan atlayarak karanlık ormanın mahremiyetine doğru ilerledi.

"Kirov," diye mırıldandı Lani, sesi nefes nefese çıkıyordu, elleri adamın kafa derisinde geziniyordu, bu da adamın omurgasının karıncalanmasına neden oluyordu. Sonra elleri omuzlarından aşağıya, göğsüne, karnına doğru kaydı, ta ki bacak örtülerinin bağcıklarını çözene kadar.

Kadın sikini çıkarmış, sıkı bir kavrayışla uzunluğunu okşarken, adam orman çizgisini zar zor aşmıştı.

"Fates," diye tısladı, adımlarını hızlandırarak. Onu sabitleyerek bir eliyle uzandı ve transparan elbiseyi başından çekiştirerek yollarının üzerine bıraktı. Çıplak bedeni ona doğru bastırdı, pembe amcığı sikinin gövdesine yaklaştı.

Lani bundan yararlandı. Adam onun gözlerindeki parıltıyı fark etmişti ve adam bir uyarıda bulunamadan kadın kalçalarını kaldırarak amını adamın sıcak boyuna bastırdı.

Kirov'un kükremesi ormanda, ağaçların arasında yankılandı, dişisi ona sürtünürken, uyarılmışlığını horozunun çıkıntıları üzerinde kaydırırken, umutsuzca onu sabitlemeye çalışmasına rağmen kalçalarını hareket ettirdi. Zaten yıpranmış olan kontrolünün kopmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Başı omuzlarının etrafında sallanırken inlediğinde, kalçalarını geri çekmek için tüm gücünü kullandı.

Kirov onu kollarıyla daha yukarı kaldırdı, sırtını bir pillerva ağacının yumuşak gövdesine dayadı, yüzü amcığıyla aynı hizaya gelecek kadar yükseldi. Lani aniden yükselince nefesi kesildi ve Kirov kollarını Lani'nin kalçalarına sararken, Lani de Kirov'un boynuzlarını kavrayarak kendini sabitledi.

Sonra onu yaladı, gözleri onun uyarılmışlığının tadıyla geri döndü. Kız inlerken, adam girişinin derinliklerini yaladı, dilinin çıkıntılarını kızın duvarları boyunca gezdirdi, kızın ipeksi, ıslak sıcaklığını tattı.

"Kirov!"

Çılgılığı ormanda yankılandı ve İçgüdüğü onaylayarak homurdandı. Vücudu çoktan kasılmaya başlamıştı. Dişisinin vücudunu zaten iyi tanıyordu, ne zaman orgazm olmak üzere olduğunu biliyordu. Dikkatini dişinin 'klitoris' dediği küçük mücevhere yönelttikten sonra sadece bir dakika daha sürdü. Diliyle onu yuvarladı, ona baktı, göğsünün kabarmasını, meme uçlarının sivri ve sert olmasını izledi.

Klitorisini nazıkçe emdiğinde, nefesinin kesildiğini, gözlerinin açıldığını gördü. Sonra zevk çılgınlıkları atmaya başladı, bacakları adamın başının etrafında sıkılaştı, karnı kasıldı.

Kirov orgazmı boyunca, orgazm bittikten çok sonra bile onu yalayarak yeni bir orgazma hazırladı. Kirov'un boynuzlarını çekiştiriyor, çaresizce dokunuyordu ama Kirov onun amını sahiplenmeye başladı, onu itmeye çalıştığında bacaklarının arasından hırıliyordu.

İçgüdüğü çok ileri gitmişti, zihni ona zevk vermekten başka bir şeye odaklanmamıştı.

Tekrar orgazm oldu, bu sefer daha güçlüydü. Neredeyse hiç ses çıkarmadı. Sırtını iyice kamburlaştırmış, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı ama amcığı sıkıca kenetlenmiş, adamın açgözlülükle yaladığı kremi dışarı fışkırtıyordu.

"K-Kirov," diye soludu, boynuzlarını daha sert çekiştirdi, bu da ucundan daha fazla pre-cum yükselmesine neden oldu. "B-bebeğim, lütfen. *Lütfen*."

Kirov onu en az iki kez daha orgazma ulaştırabileceğini biliyordu. Bir gece önce de öyle yapmıştı ama dördüncü orgazmından sonra sözcükleri bir araya getirememiş, zevk ona saldırdıkça tutarsızlaşmıştı.

Bu yüzden ona merhamet etti ve onu ormanın yosunlu zeminine yatırmadan önce dikkatlice kollarının arasına aldı. Cildi için yeterince yumuşak olacaktı, ancak ona doğru uzanmadan önce sadece bir anlığına orada yattı ve onu yemyeşil, sıcak vücuduna sürükledi.

Lani, onun kadar çıplak olana kadar bacak örtülerini çıkarmasına yardım etti. Ona karşı hissettiği şey... eşsizdi. Hiçbir şey onu Kaderlere, evrene, kendi varlığına onu böyle hissetmek kadar yakın hissettirmemişti. Onu kendine yakın hissetmek için var olmuştu.

Kadın kalçalarını yukarı kaldırarak adamın ağrıyan sikine bastırdı ve adam bu enfes işkence karşısında tısladı. Vücutlarının arasından aşağıya baktığında, gözleri orman örtüsünün arasından sızan küçük ışığa alışmaya çalışırken, sikinin zonkladığını, ön sperminin kadının çıplak karnına aktığını gördü.

Bu manzara ilkeldi. Tohumunun başlangıcının dışısının etine sızdığını ve onu işaretlediğini görmek içinde bir şeyleri harekete geçirdi.

"*Lütfen*," diye mırıldanarak onun dikkatini çekti. Adamın yüzünün iki yanından tuttu ve onu öpmesi için öne doğru çekti. Adam mırıldandı ve hırladı, dilini onunkinin üzerinde gezdirdi. Ona asla doyamayacak, onun tadına asla doyamayacaktı. "*Lütfen*, Kirov."

"*Rebax*?" diye hırladı öpücükler arasında.

"Beni *becer* artık bebeğim," diye yalvardı, sesi sızlanmaya yakındı. "*Lütfen, lütfen*. Sikine ihtiyacım var. Sana içimde ihtiyacım var."

Kirov'un gözleri sıkıca kapandı, kontrolü tekrar kayboldu.

"*Nix*." "*Lütfen!*"

"Nix," diye homurdandı, karnına daha fazla pre-cum birikiyordu. "Önce neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun, dişi."

"Kahretsin!" diye haykırdı ve mümkünse onu daha da tahrik etmeye yarayan küçük, sinirli bir hırıltı çıkardı. "Kirov!"

"Bana kalacağını söyle," diye mırıldandı, eğilip kulağına fısıldadı. Oradaki etini dişledi, titrediğini hissetti ve sikini karnına dayadı. Zayıf bir şekilde karnına doğru itti ve uzun aletini ona sürttü. "Bana *ravraksiyi* benimle birlikte yapacağını söyle ve yarın gece bu saatlerde sevişelim. İçinin derinliklerinde olabilirim, tohumlarımı ağrıyan amına akıtabilirim, zevkten bitkin düşene kadar, *her zaman* beni hatırlayana kadar seni tekrar tekrar çiftleştireceğim."

Lani inledi.

"Söyle bana," diye homurdandı ve kalçalarını tekrar ona doğru itti.

"Hayır," dedi ve geri çekildiğinde bakışlarındaki meydan okumayı, hem çok sevdiği hem de nefret ettiği o kavgayı gördü.

"Vrax," diye lanetledi dişlerini gıcırdatarak. Kalçalarını aşağı doğru eğdi ve sikinin alt kısmı kadının amcığına, ıslak, şiş dudaklarına doğru kaydığında neredeyse zevkten böğürecekti.

Lani inledi, hemen avantaj elde etmeye çalıştı, kalçalarını zorla sabitlemek zorunda kalana kadar onun altında kıpırdandı. Aralarına uzandığında, adam bileğini yakaladı ve her iki elini de başının üzerine çekti, mücadele etmeye çalışsa bile onu orada tuttu.

Kirov boğazının derinliklerinde inledi, dışısına hükmetmek isteyen ilkel yanı canlandı. Altında çırılçıplak yatan, zaptedilmiş, kıvranan, *ihtiyaç duyan* kadının görüntüsü... neredeyse onu mahvediyordu.

"Şu haline bak," diye mırıldandı, boynuzlarını şakağına değdirmek için eğildi. "*Vellix, luxiva*. Hiçbir şey beni seni bu şekilde görmek kadar mutlu edemez."

Ona bakmak için geri çekildiğinde Lani'nin dudakları ayrılmıştı. Gözlerinde bir bakış yakaladı, onu yumuşatan, onu istemekten deliye dönmesine neden olan bir bakış.

"Söyle bana," diye tekrar denedi, sesi alçaldı, İçgüdüğü zihninde giderek daha fazla ön plana çıkmaya çalışırken tonu koyulaştı.

Lani tereddüt etti, nefesi kesildi. Kafasında bir şeyi tartışıyor gibiydi ama sonra bakışları daraldı ve "Hayır" dedi.

"İyi," diye homurdandı.

Onu henüz kazanmamıştı. Hâlâ zamanı vardı. Ama o gece için, onun yerine keşke *tev* deseydim dedirtecekti.

Hâlâ bileklerini tutarken, diğer elini aşağı uzatıp sikinin tabanını kavradı. Uzun aletin başını amcığına sürttüğünde ve kıvrımlarının arasından kaydırıldığında nefesi kesildi, gözlerinde umut fişkırdı.

"K-Kirov?" diye nefes aldı.

Çenesini sıkın Kirov derin bir nefes aldı. Bunu yapabilecek kontrolü olup olmadığını bilmiyordu ama tam amcığının girişinde daire çizerken, içeri sokmak yerine yukarı itti, böylece sikini kaplayan alt topuzlar dudaklarının arasından ve klitorisinin üzerinden kaydı.

"Ahhhh," diye inledi dişisi, dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Vrax, o zevk bana ait!

Kirov onun sıcaklığını taşaklarının derinliklerinde hissetti, omurgasından aşağıya doğru sızladığını, karnını ısıttığını hissetti. Eğilerek dudaklarını kızın göğsüne yapıştırdı, kalçalarını kızın amcığına doğru bir kez daha iterken meme ucunu açgözlülükle içeri çekti.

Lani'nin vücudu aynı anda hem gerildi hem de yumuşadı. Lani göğüslerini ona daha iyi sunmak için sırtını dikleştirdiğinde, "İyi kadın," diye mırıldandı ve onu *daha sert* emmeye devam etti.

Fates, onu nasıl da memnun etti!

Kirov onun kalçalarının arasına girmeye devam etti ve onu avucunun içinde kıvrandıran sabit bir ritim oluşturdu.

Çiftleşmeye en çok yaklaştıkları andı. En azından dişisi bu hayatı seçip seçmeyeceğine karar verene kadar... onu seçip seçmeyeceğine.

Kirov bunun *luxiva*'sına en yakın olduğu an olup olmayacağını merak ediyordu. Eğer onu terk ederse, *bu* olacaktı.

Hırladı, temposu hızlandı. Aletinden yayılan zevk kıvılcımları *varx*'ini vücuduna doğru sıkılaştırdı. Pre-cum ve onun uyarılması karıştı, ona yaptığı şey için yeterince kayganlaştırıcı, lezzetli bir kayma yarattı.

Dişi inledi, başı bir o yana bir bu yana savruluyordu. Kadının bileklerini sıkıca kavrayan Kirov, küçük cehennem zebanisini zapt etmenin içini *yaktığını*, karanlık arzularının ortaya çıktığını inkâr edemiyordu.

Bu çok fazla olmaya başlamıştı. Bütün gece ağrımış ve sertleşmişti, kadının dansı onu neredeyse kutlamada çözmüştü ve şimdi amcığına doğru itiyordu, sadece bir kaymanın, hafif bir açığı değişikliğinin onu *içine* itebileceğini bilmek onu uçuruma göndermek üzereydi.

"*Tev, luxiva*," diye ısrar etti. "Benim için boşal. Sikimin açgözlü küçük klitoris üzerinde kaydığını hissediyor musun?"

"*Evet*," diye tısladı, boynundaki tendonlar kalkmıştı, gözleri şaşkın ve cam gibiydi.

Kulağına doğru gürleyerek, "Aletimin içinde olmasının ne kadar iyi hissettireceğini bir düşünsene," dedi. Sesinin tonu koyulaştı. "Tohumlarımı içine boşalttığımı, seni döllerimle doldurduğumu hayal et. *Al beni, luxiva!*"

Lani'nin gözleri hafifçe büyüdü, nefesi kesildi.

Sonra boşaldı, dudaklarından dökülen ağlamaklı bir çığlık ikisini de şaşırttı. Kirov inledi, başı kızın boynunun kıvrımına düştü, boynuzları saçlarına dolandı ve kalçalarını kızın içine soktu, amının kaygan dudaklarına daha sert ve daha hızlı itti, klitorisine karşı her itişte zevkini uzattı.

Aleti sarsıldıkça ve ucundan sıcak döller döküldükçe sıcak zevk onu feryat ettirdi. Orgazmının yoğunluğu onu kör etti, zihnini uyuşturdu, tohumunun fiskiyeleri fişkırdı, karnını ve amını kapladı.

Her şey bittiğinde Kirov yere yığıldı ve küçük bedenini ezmek için son anda yana doğru yuvarlandı.

"*Vrax*," diye mırıldandı, göğsü kabarırken siki sarsılmaya ve nabız atmaya devam etti.

Lani ona baktı, artık özgür olan ellerini göğsüne götürdü ve yüzünü omzuna gömdü.

"Gerçekten de *Vrax*," diye homurdandı, sesi boğuktu. Küçük küt dişleriyle adamın omzunu hafifçe ısırdı ve mırıldanmasına neden oldu.

Kirov onun çıplak bedenine baktı, erkeksi bir tatmin onu dolduruyordu. Döller kadının vücudunda, amcığında parlıyordu. Onun baktığını görünce küçük, bitkin bir kahkaha attı ve parmakları leğen kemiğine doğru uzandığında bu kahkaha kesildi.

Yüzünü yukarı kaldırarak dudaklarını ikisini de nefessiz bırakan şiddetli bir öpücüğe boğdu ve bacaklarının arasını avuçlayarak orgazmlarının parmaklarını kapladığını hissetti. Bir an sonra, adam döllerini tenine, klitorisine üzerine, karnına sürmeye başladığında nefesi kesildi.

"Tamam," diye fısıldadı, gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Bu... bu biraz garip bir şekilde seksi. Bu Luxirianlara özgü bir şey mi?"

Tek yaptığı hırlamak ve mırıldanmaktı, "İçgüdülerim seni benim olarak işaretlememi istiyor, dişi. Bu gece tohumumu yıkayıp götürmene izin vermeyeceğim. Onu uyku platformumuzda, kürklerimizde taşıyacaksın."

Onu işaretlemeye devam ederken içinde bir şeyler sakinleşti, huzursuz bir şeyler yatışmaya başladı.

Yanakları ve dudakları baştan çıkarıcı bir pembe tonunda kızarıırken, "O zaman beni işaretlenmiş say," diye nefes aldı.

Kirov memnun bir şekilde mırıldandı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"W

Nereye gidiyoruz?" Kirov onu evin ön kapısına kadar götürürken Lainey eliyle elbisesini düzelterek sordu. Elbise güzel bir güvercin grisiydi ve Kirov

Birkaç gün önce ona kot pantolonları açıklamaya çalıştığından beri, farklı renklerde farklı pantolonların yanı sıra yumuşak pantolonlar ve gömleklerle dolu bir gardıropla ona sürpriz yapmıştı.

Troxva'daki tüm terzileri gece gündüz çalıştırmış olmalı ki, bu kadar kısa sürede ona bu kadar geniş bir gardırop hazırlayabilmişti. Ay kutlamasının üzerinden sadece dört gün geçmişti ve orada Dünya'da sahip olduğundan daha fazla kıyafeti vardı.

"Laboratuarlarıma," diye cevap verdi, elini kapının kilidine koyup iterek açtı. Birkaç gün önce ona orada suç ve hırsızlığın bir sorun olup olmadığını, evi bu kadar güvenli tutmasının nedeninin bu olup olmadığını sormuş, ama o hayır, sorun değil diye yanıtlamıştı. Kadın ısrar edince de biraz geri çekilmiş ve kadının sorusunu geçiştirmişti.

Ay kutlamalarından beri aralarındaki ilişki inanılmazdı. İnanılmazdan da öte. O kadar muhteşemdi ki Lainey bazen bunun gerçek mi yoksa bir rüya mı olduğunu sorguluyordu. Bazen hâlâ Çukur'da, bir kafeste, karanlıkta olduğundan ve gerçek gerçekliğinin dehşetinden kaçmak için Kirov'u bir sanrının parçası olarak hayal ettiğinden endişeleniyordu.

Ama hayır, o gerçektir. Her gün bunu ona kanıtlıyor, her gün endişelerini ve korkularını silip süpürüyor ve onu öylesine savunmasız ve açıkta bırakıyordu ki yardım edemiyordu ama her şeyini ona veriyordu.

Keşke karşılığında her şeyini verebilseydi.

Ama ondan bir şeyler saklıyordu. Ne zaman kız, muhtemelen terasın hemen aşağısında yaşayan babasını sorsa, kaçıyor, sallanıyor ve kıvırıyordu. Garip zamanlarda yan odaya gitmek için çıkıyor ve geri dönüyordu... farklı. Değişmiş olarak. Ve bunu her yaptığında, biraz daha derine iniyordu.

"Laboratuvarların," diye tekrarladı Lainey yumuşak bir sesle, adamın sıcak eli sırtının alt kısmına bastırıyordu. Elbisenin malzemesi o kadar hafifti ki, eli çıplak tenine bastırılıyormuş gibi, sanki çıplakmış gibi hissetti. "Neden?"

"Bana yardım etmeni istiyorum," diye yanıtladı ve onu terasın hemen dışında park etmiş olan hovercraft'a doğru yönlendirdi.

Troxva'da güzel bir sabahı, aydınlık ve serindi. Orası Altın Şehir'deki kadar sıcak değildi ama yine de Lainey'nin standartlarına göre sıcaktı. Ne zaman dışarı çıkmak istese, Kirov onu göl kıyısına, beyaz ormana ya da etrafının Luxirianlarla çevrili olduğu karakol pazarına götürüyordu. Herkes hâlâ ona bakıyor, merakla ve belki biraz da güvensizlikle inceliyordu ama Lainey artık onların arasına girmekten korkmuyordu.

Ama onun laboratuvarlarına hiç gitmemişti.

Kirov tam onu hovercraft'a bindirirken, terasın sonundaki evin kapısı açıldı. Dışarı yaşlı bir Luxirian erkeği çıktı ve Lainey'nin dudakları onun babası olup olmadığını merak ederek aralandı.

Kirov kaskatı kesildi ama hiçbir şey belli etmedi. Sadece, "Bir dakika bekle, *luxiva*," dedi ve uzun bacaklarıyla terasta hızla ilerleyerek erkeği karşılamaya gitti.

Lainey gözlerini kırıştırdı ve Kirov'un onunla konuşmasını dikkatle izledi. Seslerini duyamasa da aralarında açıkça belli olan bir yakınlık vardı. Kirov başını sallayarak erkeğin söylediklerini onayladı ve ona doğru dönmeden önce ön kolundan tuttu.

Kirov hovercraft'a tırmandığında yüzü okunmaz haldeydi ve Lainey onun yanından geçip ikisini izleyen yaşlı erkeğe baktı.

"Bu senin baban mı?" diye sormaktan kendini alamadı ve gözlerini erkeğine çevirdi.

Kirov ona baktı ve "*Nix*" dedi. Başka bir şey demedi.

Hayal kırıklığı, hayal kırıklığı onu doldurdu... yine.

Ama o bir şey söyleyemeden Kirov onu vücuduna yasladı ve hovercraft terastan kalkarak Troxva'nın karşı tepesine doğru savruldu.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde Kirov çok benzer bir terasa iniyordu, ancak görünürde hiç ev yoktu. Sadece tepenin kenarına gömülmüş uzun, tek bir cam panel vardı. Tıpkı Kirov'un evi gibi bu da aynalı olduğu için önünü göremiyordu.

Kirov ona hovercrafttan inmesi için rehberlik etti ve panele yaklaştıklarında Kirov onun yanında yürüdü. Elini uzatıp avucunu taradı ve kapı kayarak yamacın içine doğru uzanan uzun, metal bir tüneli ortaya çıkardı.

Altın Şehir'deki komuta merkezine çok benzediğini fark etti. İçeri adım attılar ve hava daha serin, daha taze geldi. Kapı arkalarından kapandı ve Kirov mırıldandı, "Gel."

Koridor aydınlıktı ama klinik bir şekilde değil. Kirov onu aşağıya doğru yönlendirdi ve çoğunlukla kapalı kapılardan geçtiler. Ancak birkaçı Kirov'un evindekilere benzer Com ekranlarının duvarlarını ortaya çıkaran açık odalardı, Lainey utanmadan içeriye baktı.

Bir çift Luxirian erkeği Kirov'a doğru başlarını eğerek yollarının üzerinde durdular. Kirov Luxirian dilinde bir şeyler mırıldandı ama Kirov'un belindeki tutuşu sıkılaştı ve Lainey bir kez daha ay kutlamasının yapıldığı geceyi hatırladı. İçgüdüsünün onu 'kendisininmiş gibi işaretlemesini' gerektirdiğini söylemişti.

Bu erotik anı karşısında ürpermesini bastıran Lainey, gözleri merakla kendisine dikilen iki erkeğe küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Ama Kirov hiç durmadan ilerlemeye devam etti.

Ta ki az önce onu yönlendirdiği labirent gibi koridorun sonundaki kapıya ulaşana kadar. Yanında o olmadan asla bir çıkış yolu bulamazdı. Luxiria'da onu geri döndürecek oklu neon çıkış işaretleri yoktu.

Bu düşünce onu huzursuz etti, hafifçe kapana kısıldı ve tırnaklarının etrafındaki deriyi karıştırdı, o eski gergin, iğrenç alışkanlık geri döndü. Duvarlarla çevrili olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Sonra Kirov onu son kapıdan içeri soktu... ve Lainey bu korkuları unutmayı başardı. Çünkü onu büyük bir odaya götürmüştü, o kadar büyük bir odaydı ki bağırsa yankılarını duyabilirdi. Tepenin derinliklerinde oldukları için pencere yoktu ama Troxva'dan, Altın Şehir'den, Luxiria'daki tanımadığı diğer yerlerden, bir gün görmek istediği güzel yerlerden canlı yayınlar gösteren on panel ekran vardı. Hatta bir panelde dev dalgaların yükseldiği bir *okyanus* gördü. Bir diğerinde ise

Gölü çevreleyen ağaçlara benzer, beyaz ve yosunlu, küçük bir esintiyle sallanan ağaçların bulunduğu huzurlu bir orman gördü.

Bu dev odanın ortasında, Kirov'un evindeki 'ofisine' çok benzeyen, çeşitli projelerin çeşitli tamamlanma aşamalarında olduğu büyük, metal bir masa vardı. Parlak, yanıp sönen ekranlarıyla iletişim cihazları en uzak duvarda konumlandırılmıştı. Kirov'un projelerinden bazıları oradaydı ve iletişim cihazlarından gelen mavi ışık huzmeleri içinde havada asılı duruyorlardı. Bu ışınların USB adaptörünün Luxirian versiyonu olup olmadığını merak etti.

"Burası benim kişisel laboratuvarım," dedi arkasından. "Hepsi senin mi?" diye sordu kadın şaşkınlıkla.

"*Tev*," diye mırıldandı, yaklaştı, alnını başının arkasına yasladı ve kollarını beline doladı.

Ve böylece Lainey, ailesi hakkında kendisini bilgilendirmediği için ona duyduğu kızgınlığı unuttu. Belki de 'unutmak' doğru terim değildi ama onu zorlamayacaktı, o anda değil.

"Ve sana bir konuda yardımcı olabileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu, korkuyla boşluğa bakarak. "Çünkü itiraf etmeliyim ki... Dünya'dayken hâlâ eski bir kapaklı telefonum vardı ve Windows bilgisayar ile Mac arasındaki farkı size söyleyemezdim."

Lainey'nin sadece notalara ve bir piyanoya ihtiyacı vardı. Zamanını bunun için harcamıştı. Başka bir şey için değil.

"Bulduğum bir şeyi teşhis etmen gerekiyor," dedi ve kendini ondan uzaklaştırdı. Kadın onu etkileyici iletişim cihazlarının bulunduğu yere kadar takip etti ve adam yakındaki bir masadan bir metal yığınının iterek oturması için yer açtı. Uzun, zarif, erkeksi parmakları ekranlardan birinin üzerinde hızlıca gezinmeden önce, soğuk masa kılıcını ve uyluklarının arkasını serinleterek ona yardım etti.

"Tamam," dedi yavaşça, hâlâ biraz kafası karıştı. Sonra dondu kaldı.

Çünkü t e l s i z d e n sesler geliyordu. Bir daha duymayı hiç düşünmediği sesler.

"Bu... bu..." diye devam etti çünkü bir anı bile kaçırmak istemiyordu.

"Johnny B. Goode" şarkısıydı. Chuck Berry tarafından seslendirilmişti.

Ünlü açılış gitar riff'i görünmeyen hoparlörlerden çalıyordu, ses tamamen... böylesine yabancı bir yerde *insani*.

Sarsıcıydı. Gerçeküstüydü. *Tanıdıktı*.

Kirov onun tepkisini yakından izliyordu ama "Bu... kendi gezegeninizin müziği mi?" diye sormadan önce şarkının tamamını dinlemesine izin verdi.

"Evet, bu rock'n roll," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı çünkü nefes nefese kalmıştı, yüzünde ani bir sırıtma belirmişti. "Aman Tanrım, Kirov, nereden *buldun* bunu? Başka var mı?"

Adam başını salladı ve kızın heyecandan nefesi kesildi. "*Tev*. Onları Uranya Federasyonu'nun veri tabanında buldum. Görünüşe göre, bir Dünya sondası Dördüncü Çeyrek'te durdurulmuş, içeriği yüklenmiş ve sonra serbest bırakılmış."

Sonda mı?

Lainey'nin kaşları çatıldı, beynini yokladı.

"Başka içerikler de vardı," diye açıkladı Kirov.

"Ne gibi?"

"Görüntüler. Diller. Sesler. Sesler, müzik değil," diyen Kirov, cırcır böceklerinin o eşsiz sesini çalmadan önce dikkatini tekrar telsizlere çevirdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Başka bir ses çaldı, bu *arabaların*, otobüslerin sürüş sesiydi. Başka bir ses *yağmurun*, okyanusun, dalgaların çarpışmasının sesiydi.

"Peki ya görüntüler?" diye sordu heyecanla.

Kirov *telsizini* kaydırды ve ekrana bir *fotoğraf* sürükledi.

Lainey bacakları titreyerek masadan kalktı ve yaklaştı. Sayıların, matematiğin bir görüntüsüydü. Kirov tekrar kaydırды ve başka bir görüntü belirdi, bebeğini emziren bir annenin resmi. Bir sonraki BM binasıydı, ondan sonraki trafikteki arabaları gösteriyordu ve sonra *Dünya*'nın eski bir fotoğrafı belirdi.

"Bu senin gezegenin mi?"

"Evet," diye fısıldadı Lainey, bunalmış, mutlu ve evini özlemiş bir halde.

Kirov diğer resimlere göz gezdirdi: bir kitap, havalanan bir uçak, mikroskoplu bir kadın. Hamile bir kadın ve bir erkeği gösteren siyah beyaz bir diyagramın üzerinde durdu ve dikkatle ona baktı.

Bir an durakladıktan sonra bir sonraki fotoğrafa geçti... *notalar* ve bir keman.

"Dur," diye fısıldadı, ekrana yaklaşarak. *Notlar*. Gerçek notlar.

Onları kelimeleri okuyabildiğinden daha iyi okuyabiliyordu.

"Bu senin enstrümanın mı?" diye sordu kemana bakarak.

"Hayır," dedi. "Ama yine de güzel bir enstrüman, daha önce de çalmıştım."

"Başka görüntüler, başka sesler de var," diye açıkladı Kirov, dikkatini tekrar ona yönelterek. "Birçoğu yüklenmiş ve sonra unutulmuş."

"Kirov," dedi, şüpheleri doğrulanmıştı, "sanırım Altın Plak'ı buldun."

"Altın Plak mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Bir keresinde okumuştı. NASA'nın uzaya gönderdiği müzikle ilgilenmişti.

"Voyager adlı bir sonda ile fırlatıldı. Dünya'da konuşulan farklı dillerdeki seslerin, görüntülerin ve selamlaşmaların bir koleksiyonuydu. Hepsini oraya koydular, bir izleyici bulmayı umuyorlardı," diye açıkladı ona bakarak. "Başka bir sisteme yaklaşması için 30 ya da 40.000 yıl geçmesi gerekiyordu. Ama birileri onu bundan çok önce buldu."

Bu bilgiyi bir sünger gibi emdi ve başını eğdi. "*Tev*. Bu teknolojiye erişimi olan pek çok gelişmiş tür var."

"Voyager'da daha fazla müzik vardı," dedi göğsünde yükselen umutla. "Beethoven, Mozart ve Bach çalıyorlardı. Öyle yaptıklarını biliyorum."

"Seni bu yüzden buraya getirdim," dedi. "Piyano seslerinin bunların arasında olup olmadığını görmek istedim, böylece enstrümanınızı yaratmaya başlayabilirim."

Lainey keskin bir nefes aldı, derin bir şefkat göğsünü ısıtıyordu.

"Enstrümanım," diye tekrarladı usulca.

"*Tev*," diye mırıldandı, onu daha yakına çekerek. "Sana söz vermiştim, değil mi? *Facev*'in dibindeki o gece."

Onu küçük çayırlarına götürdüğü gece, pembe ateş böcekleri ve ay taşlarıyla parıldayan dere ve çıplak teninde kadife gibi hissettiren mavi yosun. İlk kez yakınlaştıkları, onu ilk kez öptüğü gece.

Lainey *bu* anıyla ürperdi. O gece onu korkutmuştu çünkü Kirov'a ne kadar derinden aşık olabileceğini fark etmişti.

O gece kalbinden bir parça çalmıştı ve o zamandan beri küçük parçalar almaya devam ediyordu.

Ona aşık olmaya ne zaman başlamıştı? Bilmiyordu. Tam olarak değil. O gece olabilirdi, ya da onu ilk gördüğü zaman da olabilirdi, ay ışığında yıkanmış ve muhteşem, ete kemiğe bürünmüş bir fantezi.

Ya da ondan sonraki tüm diğer anlar olabilir.

"Evet," diye fısıldadı ona bakarak. Çok uzun zaman olmamıştı ama nedense sanki asırlar geçmiş gibi hissediyordu. Kirov'u gerçekte tanıdığından çok daha uzun süredir tanıyormuş gibi hissediyordu, sanki Luxiria'da zaman farklı ilerliyordu, sanki *aralarında* zaman farklı ilerliyordu. "Hatırlıyorum."

Kirov'un gözleri ısındı, sadece onun için olduğunu bildiği bir şekilde yumuşadı.

Lainey ekrana geri döndüğünde uzun bir süre notalara baktı ve sanki bir kitaptan kelimeler okuyormuş gibi notaları kafasında duydu.

"Biraz daha müzik dinleyebilir miyim?" diye sordu.

"Tev," dedi hemen, Com'un üzerinden geçerek. "Elbette." Ve Altın Plak'tan geçerek şarkıları onun için çaldı.

İlahiler vardı, gaydalı, nefesli ve davullu şarkılar vardı, Mozart'ın operası vardı, Gecenin Kraliçesi aryası vardı. Kirov'un şu ana kadar en sevdiği şarkı Louis Armstrong ve Hot Seven'dan, gözlerini kapatıp *hissetmesini* sağlayan harika bir caz parçasıydı.

Uzaylıların cazı sevdiğini kim bilebilirdi? Ama sonra duydu.

Bach.

The Well-Tempered Clavier. İkinci Kitap. Do Prelüd ve Füg, No.1. Saf piyano, güzel sesler kulaklarının üzerinde bir okşayış gibi sürükleniyor.

Kirov onun tepkisini izlerken gözlerinden yaşlar akıyor, elleri notalarla titriyordu.

Lainey nefes nefese, kıpırdamaya bile cesaret edemeyerek tümünü dinledi. Ve bittiğinde, tekrar dinlemek istedi. Ve tekrar.

"Bu," diye fısıldadı sonunda Kirov'a, Com'u işaret ederek. "Bu benim piyanom."

Kirov başını eğdi.

"Ne..." Lainey sözlerini yarıda kesti, kafası hâlâ müzikten dolayı karışıkta ama kararlı hissediyordu, o müziği tekrar yaratmak istiyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Kirov onu masaya doğru yönlendirdi ve Crystal'a verdiği benzemeyen bir tablet çıkardı.

"Enstrümanınız için bir tasarıma ihtiyacım var." "Çizim konusunda berbatım," diye uyardı.

"Dene," diye ısrar etti. "Mükemmel olması gerekmiyor. Yaklaşık boyutuna da ihtiyacım olacak."

Bir piyanoyu avucunun içi gibi bildiği düşünülürse bu kolay olacaktı. Lainey hızlıca standart 88 tuşlu bir kuyruklu piyanonun kaba bir taslağını ve yakından bir klavye taslağını çizdi. Bir keresinde 97 tuşlu bir piyanoda çalmıştı - 9 ekstra bas notasıyla birlikte - ama onları dahil etmenin daha iyi olacağını düşündü.

Kirov tasarımlarını incelediğinde, "Sesi nasıl üretiyorsunuz?" diye sordu.

Yüklü bir soru. Lainey derin bir nefes aldı ve "Olabilirdiğince basit bir şekilde anlatmak gerekirse, bir tuşa bastığınızda," dedi, klavye tasarımında Orta Do'ya dokundu, "bir çekiç içerideki bir tele vurur ve belirli bir nota üretir. Ancak Dünya'da sesin programlandığı ve teller olmadan yeniden üretildiği klavyeler var."

Kirov başını tasarıma doğru eğerek onayladı. Gözlerinde bir bakış belirliyordu, yavaş yavaş tanımaya başladığı bir bakış. Güzel zihninin deli gibi çalıştığını bildiği zamanki yoğun bakışı.

"Bu klavye ile başlayacağız, *tev*?" dedi sonunda. "Duyduğun müzikten belirli notaları ayırabilirsin ve ben de onları programlayabilirim. Eğer doğru perdeyi belirleyebilirsen, hâlâ ihtiyacın olan notaları sentezleyebiliriz."

Lainey'nin dudakları aralandı, karnı beklenmedik bir şekilde uyarılmışlıkla ısındı. Kirov'un kaşları onun kokusunu aldığı anda yukarı kalktı ve boğazından bir hırıltı yükseldi.

"Bebeğim," diye nefes aldı ve ellerini onun boynunun arkasına dolamak için uzandı. "Perde ve piyano notaları hakkında böyle konuştuğunda beni *gerçekten* tahrik ediyorsun."

Kirov kıkırdadı ve homurdandı, "Not edildi, dişi."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

F Sonraki beş gün ve gece boyunca Kirov'un laboratuvarlarında fırsat buldukça birlikte çalıştılar. Elbette erkeğinin yapması gereken başka işler de vardı ama yine de projelerine öncelik veriyordu. ona ne kadar minnettar olduğunu söyleyemedi.

Ve hayat güzeldi. Sabahları Kirov'un yanında uyanıyor, onun sıcaklığını ve kokusunu kürklerinin içinde etrafını sarmış olarak hissediyordu. Nadiren de olsa ondan önce uyandığında, onu öperek uyandırır ve ardından yatakta keyifli bir sabah geçirirlerdi. Kalktıklarında Kirov çoktan eklemeye başladığı mutfak eklentisi üzerinde çalışırdı. Bazen Luxirian erkekleri malzemelerle gelir ya da erkeğine montajda yardım ederdi ve bitmesine daha bir hafta olsa da, Lainey şimdiden mutfağın çok güzel olacağını, hayallerinin mutfağı olacağını görebiliyordu.

Daha sonra Kirov'un Büyükelçi olarak görevlerini yerine getirmesi gerekecekti ve Lainey de genellikle Crystal, Erin ya da Kate'i arayacaktı. Erin'in sonunda Bianca'yı terastaki eve taşınmaya ikna ettiğini öğrenmişti ve Bianca hâlâ Lainey ile konuşmayı reddediyor olsa da, o penceresiz odadan çıkmış olmaları onu rahatlatmıştı. Çalınan Luxirian kristalinden hâlâ haber alınamadığına göre, akıl ve ruh sağlıkları için en iyi karar buydu.

Lainey ayrıca Luxirian erkekleriyle çiftleşmenin tadını çıkaran Cecelia ve Taylor ile de bağlantı kurmuştu. Arkadaşlarının o kadar da uzakta olmadığını, onlarla her gün konuşup görüşebileceğini bilmek Lainey'i mutlu ediyordu.

Kirov kısa bir süre sonra eve döndü. Hala babasının evine gidiyor, hala uzak ve sinirli bir şekilde geri dönüyordu.

sallamak için. Soru sormaya çalışmasına rağmen ona hiçbir şey söylemedi ya da bilgi vermedi.

Akşam yemeğinden sonra onu göle götürür ve piyanosu üzerinde çalışmaya devam etmek için laboratuvara gitmeden önce kıyılarda biraz yürürlerdi.

Projeleri istikrarlı bir şekilde hayata geçti. Klavyenin tasarımı üzerinde birlikte çalıştılar, farklı malzemeler ve yapılar üzerinde tartıştılar. Lainey Altın Plak'taki şarkı koleksiyonundan kulaktan duyabildiği tüm notaları ve akorları belirlediğinde, boşlukları sentezlenmiş notalarla doldurdular. Lainey bu notaları enstrümanındaki yerlerine yerleştirdi ve Kirov da bu bilgileri bilgisayarına kaydetti.

Sonra ince ayar yaptılar. Kirov, Com'ların içindeki tüm notalarla Bach'ı yeniden yarattı ve kulağa mükemmel geliyordu. Diğer şarkılar için, Lainey sentezlenmiş bir notanın biraz bozuk olduğunu duydu ve Kirov tatmin olana kadar değiştirdi.

"Bütün bunları ezberden mi hatırlıyorsun?" diye sordu ona, beşinci gecelerinin sonlarında, hâlâ laboratuvardayken.

Yüzünde, kızın ona sık sık baktığı o ifade vardı. Huşu. O gün biraz sessiz, biraz mesafeli olduğunu düşününce bu onu memnun etmişti.

Lainey kızardı ve ona şöyle dedi: "Dört yaşımdan beri piyano çalışıyorum. Klasik eğitim aldım. Başka hiçbir şey yapmadığım kadar piyano çaldım, uyku bile. Bu notalar, bu müzik... onlar benim bir parçam. Yani evet, onları hatırlıyorum."

Lainey masanın üzerine tünemiş, Kirov'un yanında oturmuş, anahtarları yapacağı metalle uğraşüyor, onları tartıyor ve test ediyordu.

Kirov tereddüt etti ama sonra yumuşak bir sesle, "Altın Rekorunu gördüğünde... mutlu oldun," dedi.

Cevap olarak basitçe "Müzik beni mutlu ediyor," dedi.

Sessizleşti. Bunu gün boyunca, hatta hafta boyunca yapıyordu, sessizleşiyordu. Bazen onu sadece... düşünürken yakalıyordu, zihnindeki çarklar öyle sert dönüyordu ki. O böyleyken dikkatini çekmek zordu ama Lainey sabırlıydı.

Ama son zamanlarda, bu sessizlik farklı hissettirmeye başlamıştı. Yüklü hissettiriyordu.

"Öyle mi?" Kirov aniden başını yana eğerek sordu, parmakları elindeki metalin üzerinde hareketsizdi. "Seni mutlu ediyor muyum?"

Lainey dondu kaldı, gözlerini kırıştırdı, soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydı. Kirov her zaman direktti. Ve istisnalar dışında

Babasıyla olan olayda, ona karşı her zaman dürüsttü... belki de bu yüzden bu durum onu bu kadar incitmişti.

Çok uzun süre tereddüt etmiş olmalıydı çünkü Kirov'un gözleri kaymış, omuzları sertleşmişti. Elindeki metal anahtar yüksek bir *sesle* masaya düştü ve keskin, sinirli bir nefes verdi.

"Bu nereden geliyor?" diye sordu usulca.

"Bencil yanımda," diye başladı Kirov, ona dönerek, "sana Altın Plak'ı gösterirsem benden uzaklaşacağından endişeleniyordu."

Lainey'nin dudakları aralandı, kaşları çatıldı ve gözlerini kırıştırdı. "Bana göstermemeyi mi düşünüyordun?" diye sordu yavaşça.

"Bilmiyorum. Bunu sana yapabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti. "O senin ana gezegeninden bir parçaydı. İçinde müzik vardı, senin her şeyden çok sevdiğini bildiğim bir şey. İçinde evinin, halkının ve dünyanın görüntüleri vardı. Luxiria'yı terk etme kararlılığını güçlendireceğinden endişelendim... beni terk etme kararlılığını."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu, itirafı hakkında ne hissedeceğinden emin değildi, geçen hafta düşündüğü *şeyin bu* olup olmadığını merak ediyordu.

"Çünkü bunun bir önemi olup olmadığını merak ediyorum," dedi ses tonuna sızan hayal kırıklığıyla.

"Kirov-"

"O müziği duyduğun anda seni düşünüp duruyorum," dedi. "Sen benim için güzelsin Lani, her zaman... ama o anda sen... *vra*, sen *daha fazlasıydın*. Müzik sana o mutluluğu verdi. Senden yayılıyordu. Burada, Luxiria'da, müziği böyle deneyimleyemezsin. Bu sana *asla* veremeyeceğimden korktuğum bir şey. Bu farkındalık o zamandan beri peşimi bırakmıyor."

"Eğer bana evimi, Dünya'yı özleyip özlemediğimi soruyorsanız, elbette özlüyorum," dedi Lainey, onun sözleriyle hem yumuşamış hem de sinirlenmişti. "Sen özlemez miydin?"

Ama Dünya'ya dönerse sonsuza dek değişeceğini kesinlikle biliyordu. Kirov'u özleyecek, onun için müzikle bile tekrar bir bütün olamayacak kadar çok acı çekecekti.

Ancak bunu kendine sakladı, bu sözleri söylemekten korkuyordu.

Bir daha asla Dünya'da olduğu kişi olamayacağı artık onun için bir gerçektir. Yaşadığı, gördüğü her şeyle birlikte.

Tekrar o kişi olmak istediğimden değil, diye fısıldadı zihni.

Dünya'da, kaçırılmadan önce, acı çekiyordu, yalnızdı, ona yaklaşmaya çalışan insanlara saldırıyordu. Müziğe geri dönmesine ve yeniden sahne almaya başlamasına rağmen ailesinden uzak kalmıştı. Nadine'in ölümünden sonra onu ayakta tutan tek şey müzikti. Kulağa ne kadar acınası gelse de, ona bir amaç veren tek şeydi.

Ve çok istemesine rağmen, o anda Kirov'a bunların hiçbirini anlatmadı. Zihni ona sırrını açması, haklı endişesini yatıştırması için haykırsa da, dili dişlerinin arkasında bağlı ve gergin kaldı.

Hâlâ her şeyini ona vermeyecek bir parçası olduğunu fark etti. Belki o da bunu fark etmişti. Belki de tüm bunların kaynağı buydu. O boşuna dahi olmamıştı.

Ve Kirov her şeyi hak eden bir erkekti.

Ama *kendisinden* önemli bir şey sakladığını bile bile her şeyini *ona* verebilir miydi?

"Luxiria'yı varlığımın her parçasıyla özlerdim," dedi sonunda, yumuşak bir sesle. Gözleri onunkilerle buluşmak için kalktı, içlerinde parlayan bir yoğunluk vardı. "Ama aklımda tek bir şüphe olmadan, senin için her şeyden vazgeçebileceğimi biliyorum."

Lainey onun sesindeki kesinlik karşısında yutkundu.

"Ama aynı şekilde hissetmediğinizi de şüphesiz biliyorum," diye yavaşça sözlerini tamamladı.

"Çok şey var... birbirimiz hakkında hâlâ bilmediğimiz çok şey var Kirov," diye mırıldandı, umutsuzca bir bahane bulmaya çalışıyordu. Onun ağzından çıkması yanlış gelen ve kendisini hasta hissetmesine neden olan bu sözleri geçiştirmek için her şeyi yapabiliirdi.

Her zamanki gibi bahanesini anlamıştı.

Kirov, "Yine mi bu?" diye ısırdı, elleri masanın kenarlarında sıkışmıştı.

"Bu doğru!" diye haykırdı, öfkesi yükseliyordu. "Birbirimizi ne kadardır tanıyoruz... üç haftadan az mı?"

"Senin hakkında bilmediğim ne var, *luxiva*?" diye hırladı. "Biliyorum *her şeyi*. Önemli olan *her şeyi*."

Lainey nefesini içine çekti. "Hayır, değilsin."

"O zaman *söyle bana*," diye homurdandı, sesi odanın içinde gürlüyordu. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Benim en iyi arkadaşım vardı," derken buldu kendini Lainey, masadan kayarken öfkesi giderek artıyordu. Bu durumdan hoşlanmamıştı, onun bu şekilde davranmasından hoşlanmamıştı.

Ona baskı yapıyordu. Her zaman ona baskı yapıyordu, onu zorluyordu. "Benim için bir kız kardeş gibiydi, onu müziği tanıdığımdan daha iyi tanırdım ve o da beni avucunun içi gibi bilirdi. Ve sonra öldü. Beni paramparça etti ve bir daha asla eskisi gibi olamadım."

Kirov'un mücadelesinin bir kısmı vücudundan çekildi, gözleri hafifçe yumuşadı ama ona doğru uzandığında, kadın dokunuşundan uzaklaştı. "*Luxiva*, buraya gel."

"*Hayır*," dedi, beklenmedik karşılaşmaları karşısında elleri titriyordu. Gece çok iyi gidiyordu ama birdenbire öyle olmadı. *Neden?* Bunu neden şimdi yapıyorlardı? "Benim hakkımda bilmediğin bir şey daha var, ben her zaman yanlış erkekleri seçtim çünkü belki de içten içe uzun sürmeyeceklerini biliyordum, sürmelerini istemiyordum. Son erkek arkadaşım duygusal olarak tacizciydi ve bunun devam etmesine izin vermem gerekenden daha uzun süre izin verdim. Ve onu terk etmem için fiziksel bir şey olması gerekti."

Kirov homurdandı, hareketsiz kaldı. "*Sana zarar mı verdi?*"

"Evet," diye tısladı, gözleri yaşlarla dolmuştu, duygular her yanından ona saldırıyordu. Ne haltlar dönüyordu? "Ve ondan sonra, asla başka bir erkeğe dokunmadım. Ta ki sana kadar."

"*Luxiva*-"

"Benim hakkımda bilmediğin bir şey daha var," diye devam etti, hâlâ adamın elinden kurtulmaya çalışarak, "*ailemle yıllardır konuşmadığım.*"

Kirov durdu, onu yakından izliyordu.

"Müziği kendi kendime öğrendim," diye itiraf etti. "Dört yaşındayken bir kez piyanoya dokundum ve o an anladım. Bu bir aşktı ve ben o zamanlar aşkın ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama beni buna zorlayan annemdi. Ellerime kramp girene ve parmaklarım kasılana kadar gece geç saatlere kadar beni çalıştıran annemdi. Beni gösterilere ve performanslara yazdıran ve notlarım başarısız olmasına rağmen beni okuldan alan annemdi. On iki yaşındayken bir gece sahneye çıkmayı reddettiğimde yüzüme öyle sert bir tokat atmıştı ki kulaklarım çınlamıştı. Ve babam onu aldattığında, müzik hocalarımdan biriyle, şirketindeki yönetim kurulu üyelerinden biriyle, sokağın karşısında yaşayan on dokuz yaşındaki üniversiteli kızla yatmaya başladığında, annem acısını ve öfkesini *benden* çıkarırdı. Ama tacizden daha kötüsü, beni müzikten *nefret ettirmesiydi*. Bir piyanoya dokunmak bile midemi bulandırıyor." "

Lainey ağladığını, sesinin kısık ve boğuk olduğunu ve nefes alamıyormuş gibi hissettiği için derin nefesler aldığını fark etti.

"On sekiz yaşına bastığım an taşındım. Piyanoyu bıraktım, uğruna çok çalıştığım her şeyi bir kenara attım, sırf artık beni kontrol etmediğini, bana sahip olmadığını kanıtlamak için," diyor Lainey. "Ve sonunda beni tekrar başlamam için cesaretlendiren, o aşkı yeniden keşfetmeme yardımcı olan kişi en iyi arkadaşım Nadine oldu. Müzik dinlediğimde bunu hatırlıyorum. Onu ve desteğini hatırlıyorum ve beni bu kadar mutlu etmesinin bir nedeni de bu."

Lainey kollarını kavuşturup beline sarılmadan önce bir damla gözyaşını yanağından uzaklaştırdı. Sadece bir kol boyu uzakta duran Kirov'a baktı ama o çok daha uzakta hissediyordu. Ona bunları neden bir anda söylediğini bilmiyordu ama başlar başlamaz patlamış ve duramamıştı.

Ama zorlanmaktan hoşlanmazdı. Bunu biliyordu. Belki de bu yüzden *yapmıştı*.

"Yani demek istediğim," diye devam etti yumuşak bir sesle, "hayır... benim hakkımda 'önemli olan her şeyi' bilmiyorsun."

"Lani-"

"Ve karanlıkta bırakılmak hiç de hoş bir his değil, değil mi Kirov?"

Bunu söylerken onun gözlerini tuttu ve sözsüz mesajı karşısında çenesinin gerilmesini izledi. Babası hakkında soru sormayı bırakmıştı çünkü çenesini kapalı tutmayı öğrenmeden önce katlanabileceği çok fazla reddedilme vardı.

Kirov sessizdi, laboratuvar tamamen sessizdi. Konuşma yeterince masum başlamıştı ama çok daha farklı bir yerde sona ermişti. Ama Lainey bunun söylenmesi gerektiğini hissetti.

Lainey onun konuşmasını, gerçekten *bir şey* söylemesini bekledi.

Bir şey söyle, diye yalvardı zihninde. Bana sarıl, beni sevdiğini söyle, bana güven, baban hakkında bana sır ver.

Ama hiç yapmadı. O şeylerin hiçbirini yapmadı.

O zaman eski Lainey ona saldırırdı. Onu uzaklaştırmaya, incitmeye çalışırdı... çünkü kendini savunmasız hissediyordu.

Ancak şimdi bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Kirov'a değil. Onun için daha iyi olmak istiyordu. Eski Lainey olmak istemiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, gözlerinden taze yaşlar dökülmeye devam ediyordu. "Sana bunları şimdiye kadar anlatmadığım için özür dilerim Kirov. Ama sen de benden bir şeyler saklıyorsun. Acıtmıyormuş gibi davranmaya çalıştım ama acıtıyor. Ve birbirimize karşı daha dürüst olana kadar, bu konularda birbirimize güvenene kadar... Nerede durduğumuzu bilmiyorum. Benden senin için bildiğim her şeyden vazgeçmemi istiyorsun, *ravraksi* sırasında kendimi sana bağlamamı istiyorsun ama beni *babanla* bile tanıştırmıyorsun. Bunun beni nasıl hissettirdiğinin farkında değil misin?"

Kirov irkilerek arkasını döndü ve hayal kırıklığı içinde elini boynuzunda gezdirdi.

Aralarındaki sorunları çözene, birbirlerine karşı açık olana kadar... bir gelecekleri olup olamayacağını bilmiyordu.

Bu farkındalık en çok canımı yaktı.

"Anlamıyorsunuz," dedi sonunda.

"O zaman anlamamı sağla Kirov," diye yalvardı. "*Lütfen*."

Bekledi. Ve bekledi.

Ama o sessiz kaldı.

Sonunda şöyle dedi: "Geç oldu. Artık konuta dönmeliyiz."

Duygu sönmüş, duygusal olarak çığ, savunmasız,

Lainey'nin Omuzları çöktü.

Ve gecenin geri kalanında onun gözleriyle tam olarak buluşamadı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"I Vaxa'an, Kirov'un kişisel laboratuvarındaki Com ekranından, "Kaybolduğundan korkuyorum," diye sır verdi. "Cruxan hala yerini tespit edemedi mi? Neredeyse yarım ay oldu

alındığından beri döngü" diyen Kirov, Başbakan'ın yüzündeki hayal kırıklığını okudu.

"Hayır," diye yanıtladı Vaxa'an. "Onu alan erkek sorgulanmak üzere getirildi, savaşçı rütbesi elinden alındı ama Cruxan ona ulaşmadan önce teslim etti. Verilecek cezayı hâlâ tartışıyoruz."

"Kime vermiş olabilir? Birliğindeki diğer savaşçılar zaten sorgulandı, tev?"

Vaxa'an tereddüt etti. Son zamanlarda bunu daha sık yapıyordu ve Kirov bunun Lainey'i Altın Şehir'den çaldığında kendi yaptıklarından kaynaklandığını biliyordu. Arkadaşı ve savaşçı kardeşi artık ona eskisi gibi güvenmiyordu. Muhtemelen bir daha da güvenmeyecekti.

"Savaşçının birliğinin sorgulanması sırasında kan kardeşinin *Mevirax*'a, onlara katılmak için gittiği ortaya çıktı."

Kirov küfretti.

Mevirax. Diğerleri.

Uzun zaman önce Vaxa'an'ın efendisinin yönetimi sırasında isyan eden muhalif bir grup Luxirian savaşçısıydılar. Luxiria toplumundan ayrılışları kanlı olmuştu ama mallarını, kadınlarını ve çocuklarını alıp Luxiria'nın vahşi topraklarında yaşamaya gitmişler ve kendi kabilelerini kurmuşlardı. Kutsal bir yer olan *Pevrallix* mağarasının yakınlarında yaşadıkları söyleniyordu.

Kimse onlardan bahsetmedi. Kimse cesaret edemedi.

Daha da kötüsü, Vaxa'an'ın öz kardeşi Jaxor'an, Jetutianlar vebalarını saldıktan kısa bir süre sonra *Mevirax*'a katılmış, Vaxa'an'ın ve Jaxor'an'ın annesini ve dolayısıyla efendilerini öldürerek Luxiria'yı Vaxa'an'ın yönetimine bırakmıştı.

"Bu savaşçının kristali kan kardeşine verdiği mi inanıyorsunuz?" Kirov bunun arkasındaki mantığı anlamaya çalışarak sordu. "Neden? *Mevirax*'ın bizim en güçlü kristalimize ne ihtiyacı olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Ama söylentiler var," dedi Vaxa'an sessizce. "Fısıltılar."

"Neyin?" Kirov homurdandı.

"Dişileri yavru doğurabilir."

Kirov durdu ama sonra başını salladı, "İmkânsız. Privanax dişilerimizin doğurganlığı konusunda laboratuvarlarında yorulmak bilmeden çalıştı. *Meviraxlar*... onların taşları ve toprakları var. Bizim teknolojimize sahip değiller."

"Belki de dişilerin ihtiyacı olan şey teknoloji değildir," diye karşı çıktı Vaxa'an. "Belki de Kaderler dişilerini iyileştirmiştir."

"Bu söylentilere inanıyor musun?"

"Neye inandığımı bilmiyorum," dedi Vaxa'an başını sallayarak. "Ama onları aramaya giden dişilerin, Altın Şehir'den ayrılan Damızlık çiftlerin, kendi yavrularını bulma umuduyla gittikçe daha fazla rapor edildiğini biliyorum. Söylentiler henüz ileri karakollara ulaşmış gibi görünmüyor ama korkarım ki zamanla ulaşacak."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Kirov hayal kırıklığı artarak sordu. Son zamanlarda, özellikle de dün gecedен beri çabuk öfkeleniyordu.

"Elçilerime uygun gördüğüm şekilde bilgi vereceğim," diye homurdandı Vaxa'an.

Kirov bunun zaman alacağını bildiğinden keskin bir nefes verdi. "Eğer kader eşimi aldığım için beni şahsen cezalandırmak istiyorsanız, o zaman tamam. Ancak bu konular ileri karakollarda yaşayan Luxirianları ilgilendiriyor ve karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum."

Karanlıkta kaldı.

Dişisinin dün gece ona söylediği sözler, ruhunun derinliklerine gömülmüş ve iltihaplanmış sözler.

Haklıydı. İyi hissettirmiyordu. İhanet gibi hissettirdi.

Vaxa'an sessizliğe büründü, gerginlik yayılıyordu ve Başbakan sonunda şöyle dedi: "Altı saat içinde Altın Şehir'e dönmenizi istiyorum."

açıklıklar. Tüm Büyükelçileri buraya çağırıyorum, böylece konseyle birlikte uygun bir eylem kararı alabiliriz."

Kirov dişlerini sıktı ama öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak başını sallamaya zorladı kendini. "Evet, Başbakan."

Vaxa'an başını eğdi ve ardından yayını kesti. Kirov boş ekrana bakıp küfretti ve hayal kırıklığı içinde elini boynuzunda gezdirdi.

Akşamın geç saatleriydi. Genellikle *luxiva*'sı bu saatlerde laboratuarda onunla birlikte olurdu. Projeleri üzerinde çalışıyor olurlardı ama Kirov bir gece önce aralarında geçenlerden dolayı hâlâ suçlu ve kızgın olduğu için onun yanına gitmemişti.

Vaxa'an ile yapılan telefon görüşmesi işe yaramadı ve Kirov'un bir kez daha zamanı tükeniyordu.

Bütün sabah Lani mesafeliydi. Neredeyse hiç dokunmamışlar, hiç konuşmamışlardı. Ve bu onu fiziksel olarak incitmişti... bunun sebebinin kendisi olduğunu bilmek, Lani'ye uzaklaşması için bir sebep verdiğini bilmek.

Kirov sinirli bir şekilde böğürdü ve sessiz alanda yankılandığını duydu.

Kadın da ondan fazla bir şey istemedi.

Sadece efendisiyle tanışmak

istiyordu. Sadece *düriüst* olmasını

istiyordu. Bu neden bu kadar zordu?

Birçok nedenden dolayı, biliyordu. Ona söyleyebildiği ve söyleyemediği nedenler.

Ama denememişti bile. Onu neden efendisinden uzak tuttuğunu söylemeye bile çalışmamıştı. Durumu açıklamaya çalışmamıştı. Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Yine de, o olduğuna inanıyordu. Kirov'un *ondan* utandığına, dün gece bunu ima ettiğine inanıyordu.

Ve hiçbir şey söylemedi.

Kirov masanın kenarını o kadar sert sıktı ki metalin avuçlarının altında büküldüğünü hissetti.

Hiçbir şey söylemedi.

O sabah boyunca, sürenin geri kalanında ve laboratuvarında geçirdiği yalnız zaman boyunca, bir şey onun için çok belirgin hale geldi.

Ya efendisi hakkında konuşacaktı ya da onu sonsuza dek kaybedecekti.

İkisi arasında bir çekişme yoktu ve Kirov bunu yeterince ertelediğini, bu süreçte Lani'yle kurduğu her şeyi riske attığını biliyordu.

O bir aptaldı.

Ama ne yapması gerektiğini, uzun zaman önce, *luxiva*'sının Troxva'ya ayak bastığı ilk andan itibaren ne yapması gerektiğini biliyordu.

Kirov çenesini tuttu ve masadan kalktı. Gece için telsizlerini kapattı ve laboratuvarı terk ederek hovercraft'ına doğru ilerledi.

Konuta döner dönmez bu gerçekleşecekti. Kirov onu efendisiyle tanıştıracaktı.

Sonra da Kader'e dua edecekti ki kız ondan kaçmasın.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

TŞapka gecesi Lainey bitmemiş mutfaklarında, Kirov'un bir önceki sabah kurduğu 'ada' tezgâhın başında oturuyordu.

Neredeyse bitmişti ve Lainey etrafındaki kusursuz, güzel çizgilere baktı. Yabancı bir mutfaktı ama tasarımına yardım etmişti. Kirov'a insan mutfağı aletlerini tarif etmişti - fırın ve set üstü ocak en önemlileriydi - ve bunları onun için çizmişti. Kirov da ona bunları yapabileceğini söylemişti.

Onun için her şey bu şekilde basitti. Eğer bir şeye sahip değilse, onu yaratabilirdi.

Onun bu yönünü, becerikli ve zeki olmasını seviyordu.

Öyleyse o gece bitmemiş mutfaklarında otururken kalbi neden bu kadar ağır hissetmişti?

Çünkü acaba onu hiç kullanabilecek miyim, diye düşündü.

Dün gece onun laboratuvarındaydılar. Ağlıyordu, ona karşı dürüst olması için yalvarıyordu. Zor bir andı, eve döndüklerinde daha da zor bir gece geçirmişlerdi. O sabah Kirov gitmeden önce gergin bir sessizlik olmuştu... ve o zamandan beri onu görmemişti.

Kalbi ağrıyordu, kırılmanın eşiğindeydi. Ama yine de inatçı bir umuda tutunmuştu ki bu hiç ona göre değildi. Bir şeyler için umut etmek. Olumsuzluklar yerine olumlulukları hayal etmek.

Kirov'un hovercraft'ının ışıklarının terasa indiğinde önündeki duvarda yanıp söndüğünü gördü. Ev ses geçirmezdi, bu yüzden ön kapıdan girene kadar onu duymadı.

Lainey yavaşça adadaki yuvarlak 'bar taburesinde' dönerek ona baktı. Ciğerleri sıkıştı. *Tanrım*, adam ona o kadar güzel geliyordu ki bazen ona bakmak canını acıtiyordu.

Peki ya göğsünde kök salan o sirk, o yoğun, baş döndürücü, yürek burkan ama harika sızı? Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Bir daha asla böyle bir şey hissetmeyeceğini biliyordu, Kirov dışında başka bir erkek için değil.

"Merhaba," dedi usulca, kalp atışları tekliyordu. Olduğu yerde donup kalmış, önümüzdeki birkaç dakikanın nasıl geçeceğini merak ediyordu. Çünkü bunların önemli anlar olduğuna dair bir his vardı içinde... geleceklerini belirleyecek anlar.

"*Luxiva*," diye mırıldandı, gözlerinde gördüğü özlem dışında ifadesi okunamıyordu. Yine de gergindi, kasları gergindi. Oturma odasının eşliğinde duruyordu, yüzü ona dönüktü ama ona doğru hareket etmiyordu.

Nefesini tuttu, merak etti, *umut* etti.

Kirov, "Benimle gelir misin, Lani?" diye sorarken onun gözlerini tuttu. "Nereye?" diye sordu Lani, sesini düzgün ve sabit tutmaya çalışarak.

"Terasın aşağısında," diye cevap verdi ve kadının nefesi kesildi. "Ben... Ben efendimi görmeni istiyorum. Sana *ihtiyacım var*. Çok gecikti."

"Evet," dedi, adadan kalkarken zorlukla yutkundu. Adamın 'buluşmak' yerine 'görüşmek' dediğini fark etti. "Evet, tabii ki."

Kirov'a doğru yürürken dizlerinin titremesine neden olan rahatlama, umut, gerginlik ve mutluluk onu aynı anda etkiledi. Kirov elini uzattığında alt dudağının titrediğini hissetti ama uygunsuz bir şekilde ortaya çıkmak üzere olan gözyaşlarını yuttu.

Adamın elini sıktı ve kendisini ön kapıdan dışarı çekmesine izin verdi, serin gece havası onu karşıladı ve o sabah giydiği lacivert elbisenin içinden geçti. Daha ne olduğunu anlamadan evin önünde durmuşlardı ama Lainey aynalı cam yüzünden içeriği göremiyordu.

Ancak onu içeri götürmeden önce, yanaklarını avuçlarının içine alarak ona baktı. Tereddütle elini onun göğsüne koydu ve kalbinin anormal bir hızda attığını hissetti.

"Bana söz ver," dedi yumuşak bir sesle, "ona bir adım bile yaklaşmayacaksın."

Kaşları çatıldı, şaşkınlık dudaklarını çatık kaşlarla aşağı çekti. "Ne?"

"O... o kendinde değil. Uzun zamandır kendinde değil," dedi Kirov, sesi o kadar derin, o kadar sertti ki bu ona yanlış geldi. "Bana söz ver."

"Tamam," diye fısıldadı, burada çok ama çok daha fazlasının olduğunu fark etmişti. Ama garip bir şey oldu. Sinir yerine kendini sakin hissetti. Kendini güçlü hissetti. Çünkü Kirov'un onun için güçlü olmasına ihtiyacı vardı. "Söz veriyorum."

Adam ona baktı, yüz hatlarındaki korku o kadar belirgindi ki, kadın parmak uçlarıyla endişeli çizgileri yumuşatabilirdi.

"Özür dilerim, *Luxiva*," dedi usulca. "Her şey için. Bunu düzeltmek istiyorum ve sonrasında konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum."

Deniyordu.

Önemli olan tek şey buydu.

Göğsü tekrar sıkıştı. Söyleyecek bir şey bulamadı, bu yüzden onu aşağı çekti ve yumuşak bir öpücük verdi. Nazik bir dokunuştan fazlası değildi ama Kirov'un buna ihtiyacı var gibiydi. Kahretsin, *onun da* ihtiyacı vardı.

Uzaklaştıklarında Kirov başını eğdi, sıcak elleri kızın yüzünden uzaklaştı. Sonra, sakinleştirici bir nefes alarak onun yanından uzandı ve dokunuşuyla açılan ön kapıyı iterek açtı.

Hemen kulaklarına öfkeli bağırışlar ulaştı. Evlerin ses geçirmez olmasının bir nedeni varmış gibi görünüyordu ama Lainey şaşkınlığını belli etmedi. Girişin yakınında genç bir Luxirian erkeği, bir muhafız olduğunu fark etti. Erkek Lainey'ye tuhaf bir ifadeyle baktı ama dikkatini Kirov'a çevirdi ve Luxirian dilinde bir şeyler söyledi. Kirov başını eğdi ve onu evin içine doğru götürdü; Lainey ikinci kat hariç kendi evlerinin neredeyse aynısı olduğunu fark etti.

Kirov onu oturma odasına götürdü ve ateş çukurunun yanında durmasını sağladı.

Ve orada, onu gördü.

Kirov'un gözlerine sahip yaşlı bir Luxirian erkeği. Odanın arka tarafına doğru bir köşeye sinmişti, diğer iki Luxirian erkeği ona doğru ilerlemeye çalışıyordu. Yaşlı erkeğin beyazlaşan saçları boynuzlarına dolanmış, gömleği yırtılmış olsa da giydiği bol pantolon taze ve temiz görünüyordu.

Yüksek sesle bağırıyordu, Luxirian dilinde ya da en azından Lainey'nin Luxirian olduğunu varsaydığı dilde, ama kulağa garip ve farklı geliyordu. Diğer iki erkek ona karşılık veriyor, onu sakinleştirmeye çalışıyordu ve Lainey'nin önündeki manzara karşısında boğazı sıkıca kapandı.

Kirov hızla gruba doğru ilerledi ve Lainey onu takip etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Erkeklerden biri, saçları ağarmış, yaşlıca bir erkekti,

dönüp ona baktı, yüz hatlarında belirgin bir rahatlama vardı. Ancak onu görünce gözleri büyüdü ve Kirov'a Luxirian dilinde bir şeyler ısırdı, sesi aceleliydi.

Kirov başını sallayarak cevap verdi.

Birden babasının gözleri onun üzerindeydi. Kirov'unkilerle, sevdiği o güzel mavi gözlerle neredeyse aynıydılar. Bu durum onu rahatlattı ve Kirov'un bakışlarını sabit tutarak, evinde dururken onun hakkında ne düşündüğünü merak etti.

Kirov aralarında durdu ve babasıyla alçak sesle konuştu. Lainey onun adını duydu, ona ondan bahsederken *Luxiva*'yı duydu. Ama babasının yüz hatları, gözleri hiç değişmemişti. Sadece boş bakıyorlardı.

Ta ki öyle olmayana kadar.

İçlerinde hızla bir şey parladı ve ani bir kükreme sesi çıkardı, evin içinde yankılanırken kadının irkilmesine neden oldu. Sonra etli yumruğunu havaya kaldırarak ona doğru saldırdı.

Korkmamasına rağmen midesi bulandı. Kirov'un kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğini, kimsenin şiddet niyetiyle yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

Ama yapmadı. Erkeği babasını belinden yakaladı ve aşağı yukarı aynı boyda olmalarına rağmen Kirov onu tek başına bastırdı. Babası onun kollarında debelenirken Kirov'un şakağına bir dirsek atmayı başardı ve Lainey'nin endişeyle soluk soluğa kalmasına neden oldu; Lainey gözyaşlarının boğazını yaktığını hissetti ama yükselmelerine izin vermedi.

Kirov'un görmesini istemediği şey buydu, onu neden buraya getirmemişti. Her şey birdenbire çok netleşti.

Sonunda babası çırpınmaktan yoruldu ve Kirov'un kollarına yığıldı. Erkeği onu tuttu, destekledi ve dinlenmesi için minderli bir sandalyeye götürdü.

Lainey ateş çukurunun yanında durmuş, Kirov'un tepkisiz kalan babasına bir şeyler mırıldanmasını dinliyordu. İçindeki tüm mücadele tükenmiş, bitkin düşmüş ve gözleri kapanmaya başlamıştı. Kız onun gözünde çoktan unutulmuştu. Ona bir daha hiç bakmadı.

Kirov her gün buraya geliyor, diye düşündü, yüreği sızlayarak. *Her gün karşılaştığı şey bu muydu? Bu yüzden mi her zaman evlerine geri dönüyordu... değişmiş olarak? Farklı mı? Onun neler hissettiğini, daha önce neler yaşadığını hayal bile edemiyordu.*

Kirov'un babası gözlerini kapadığında, Kirov elini diğer Luxirian erkeğin elindeki bir şeye uzattı. Lainey bunun bir gömlek olduğunu fark etti. Temiz, yırtılmamış bir gömlek. Kirov diğer iki erkeğin de yardımıyla babasını soyup yeni gömleği giydirdiğinde, Lainey bütün bu patlamanın nedenini anladı. Diğer iki erkek sadece onun kıyafetlerini değiştirmeye çalışıyordu.

İşlerini bitirdikten sonra Kirov ona baktı, hâlâ babasının önünde çömelmiş, yaşlı erkek uyumasına rağmen onu sandalyede dik tutuyordu. Gözleri birleşti ve birbirini tuttu.

Onu seviyorum, diye düşündü Lainey, yüzünde beliren umutsuz, melankolik çizgilere bakarak.

Bu sözler hiç beklenmedik bir anda aklına gelmişti ama yine de tamamen beklenen şeylerdi.

Onu seviyordu.

Artık bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Ve tam o anda, o evde donmuş halde dururken, yoğun bir gerilimle çevrelenmişken... onu asla terk etmeyeceğini biliyordu.

Yaşlı erkek Kirov'a yaklaştı, elini omzuna koydu ve Luxirian dilinde bir şeyler mırıldandı. Ve diğer muhafızın da yardımıyla, her iki erkek de babasını kaldırıp oturma odasından, kendi evlerinde mutfakın bulunduğu yerdeki arka yatak odası olduğunu bildiği yere taşıdı.

Yaşlı Luxirian erkeği onunla birlikte oturma odasında kaldı ve başını yana eğerek dikkatini ona çevirdi.

Başını eğerek bir elini göğsüne bastırdı ve "Lixron" dedi.

Adamın İngilizce dil implantına sahip olmadığını fark etti ve adının Lixron olduğunu varsaydı. Ona küçük, titrek bir gülümseme vererek onun hareketini yansıttı ve "Lainey" dedi.

"Lani," diye tekrarladı.

Gülümsemesi genişledi. "Evet. *Tev.*"

Kirov kısa süre içinde yeniden ortaya çıktı, ancak muhafız ortaya çıkmadı. Hemen onun yanına geldi, gözleri birleşti. Onu okumaya çalıştığını fark etti ve aklına başka bir şey geldi.

Belki de Kirov babasının onu korkutup kaçıracağını, kendisini terk etmesi için bir neden daha vereceğini düşünmüştü. Bu yüzden mi bu kadar uzun süre ertelemişti? Kızın *kaçacağını* düşündüğü için mi?

Lixron Luxirian dilinde konuştu ve Kirov cevap olarak hiçbir şey söylemese de başını eğerek onayladı. Sonra onu ön kapıya götürdü, girişte duran diğer muhafızın yanından geçti ve tekrar açık terasa çıktı.

İçeride on dakikadan az kalmışlardı ama sanki daha uzun süredir oradaymışlar gibi hissediyorlardı. Çok daha uzun.

Kapı arkasından kapandığında, gerginliğin bir kısmı vücudunu terk etti ve kalbi acıdı, şimdi babası söz konusu olduğunda omuzlarında ne kadar çok şey taşıdığını fark etti.

Onları evlerine kadar götürdü ama içeri girmekte tereddüt etti. Lainey onun elini sıktı ve "Göle inebilir miyiz?" diye sordu.

Kirov başıyla onayladı ve birkaç adım ötede park etmiş olan hovercraft'a bindiler. İçeri girdikten sonra Kirov onları terastan Troxva vadisine doğru yönlendirdi ve Luxirian ayının küçük bir parçasını yansıtan huzurlu, durgun suya doğru uçurdu.

Onları her zamanki yerlerine, gölün ağaçlarla kaplı ormana doğru uzanan özel küçük kıyısına indirdi. Ortalık sessizdi ve hafif esinti kızın aşırı ısınmış tenini serinletiyordu.

Kirov onu hovercrafttan indirdi ve kıyıda yanına oturması için yönlendirdi. Lainey ayak başparmağını suya sokarak yavaşça onlara doğru ilerledi ve gördüğü, fark ettiği her şeyi sindirirken ne söyleyeceğini düşündü.

Kirov göle bakarken usulca, "Ne kadar sürecek?" diye sordu.

Kadının ne sorduğunu çok iyi biliyordu ve "Annem virüsten öldüğünden beri" diye cevap verdi.

Lainey dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. Annesini Jetutianlar'a kaptırmakla kalmamış, babasını da kaybetmişti. Ya da en azından eskiden olduğu erkeği.

"Hemen olmadı, ama iniş kademeli ve istikrarlıydı," diye devam etti, babasının dirsek attığı şakağına yakın noktayı ovuşturarak. "Son rotasyonda daha da kötüleşti. Çoğu zaman beni, kim olduğumu hatırlamıyor. Bazen saçma sapan konuşuyor. Diğer zamanlarda ise mükemmel bir Luxirian dilinde konuşuyor. Başka varlıkların ona dokunmasından, onu yıkamasından ya da beslemesinden hoşlanmıyor. Eğer ben yaparsam buna tahammül ediyor ama ilk başta benimle kavga ediyor."

"Kirov," diye fısıldadı, elini uzatıp yatıştırıcı, yavaş bir hareketle sırtında gezdirdi. Onu elinden geldiğince rahatlatmak istiyordu.

"Benim efendim kendi kuşağının en büyük zekâlarından biriydi," diye itiraf etti Kirov, ona bakarken gözleri acıyordu. "Çok zekiymi." "

"Senin gibi," dedi usulca.

Başını salladı ve şöyle dedi: "O zihinden geriye çok az şey kaldı. Anılar, bilgi... hepsi kayboldu." Duraksadı ve sonra itiraf etti: "Bazen onun kaderini paylaşp paylaşmayacağımı merak ediyorum. Acaba aynı delilik bana da geçecek mi, benim zihnimi de yok edecek mi? Anılarımı. *Seni* de yok edecek mi?"

Lainey'nin nefesi kesildi, eli adamın sırtında durakladı. Dizlerinin üzerine kadar yükseldi ve ona daha yakın olmak isteyerek kucağına yerleşti. Onun kalçalarının üzerine oturdu, bacaklarını kalçalarına dayadı.

"Bunu benden neden sakladığını söyle Kirov," dedi usulca, uzanıp çenesini kavradı. "Bana tüm nedenlerini söyle çünkü eminim çok nedeni vardır."

Kirov boğazının arkasından bir ses çıkardı. Tam bir hırlama değildi ama daha yumuşaktı.

Kirov kaşlarını çatarak, "Onun nasıl biri olduğunu gördün, *Luxiva*," dedi. "Birincisi, o tehlikeli biri. Tahmin edilemez. Kafası karıştığında ya da sayıkladığında şiddete başvuruyor. Onun bir darbesi seni ciddi şekilde yaralayabilir. Ve ben senin zarar görme ihtimalinin olduğu hiçbir durumda bulunmanı istemiyorum."

"Bana başka bir şey söyle," dedi. Kaşlarını çattı. "Ben... Ben..." "Anlat bana," diye fısıldadı.

"Utaniyorum," diye itiraf etti sonunda ve çenesinin avucunun içinde gerildiğini hissetti. "Onu bu şekilde görmeni istemedim. Onunla bir zamanlar olduğu erkek olarak tanışmanı istedim. Efendim demekten gurur duyduğum erkek. Onu *luxiva*'mla tanıştırdığımda benim için mutlu olacak erkek."

Lainey'nin gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaştı.

"Utanmamam gerektiğini biliyorum," dedi Kirov, durmadan. "Kendi efendimden utanmamalıyım. Ama alışmış olmam gerekirken, onu bu şekilde görmek zor. Troxva'dan her uzak kaldığımda suçluluk hissediyorum ama her ayrıldığımda da rahatlıyorum."

Lainey elini onun saçlarında gezdirirken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Bana bir tane daha söyle," diye fısıldadı.

Kirov'un bakışları onunkilerle birleşti ve hayatı boyunca başka hiçbir varlığa bu kadar yakın hissetmemişti.

Sonunda, "Gerçeği öğrenirsen beni terk edeceğinden korktum," diye itiraf etti. Lainey bu itiraf karşısında sertçe yutkundu.

"Bu mantıksız bir korkuydu. Sırf bu yüzden ayrılmayacağını biliyorum," dedi yumuşak bir sesle ve sözleri onu rahatlattı. "Ama o benim efendim. O benim hayatımın bir parçası ve dolayısıyla seninkinin de bir parçası olacak. Onunla başa çıkmak zor olabilir."

"Bir meydan okumadan asla geri adım atmayacağımı biliyorsun," diye fısıldadı ve ona küçük bir gülümseme verdi.

Kirov onun alayları karşısında biraz gevşedi ve "Nix, kadın, yapmıyorsun" dedi. Öne doğru eğilip Kirov'un yanağına bir öpücük kondurdu ve dudaklarını onun üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim. Bana söylediğin için teşekkür ederim ama beni korkutmadın.

kapalı."

"Nix?" diye sordu.

"Hayır," dedi, gözlerinin içine bakmak için geri çekilerek. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm Kirov. Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Sana söylemeliydim," dedi. "Uzun zaman önce. Özür dilerim."

"Neden zaman aldığını anlıyorum," diye mırıldandı, "şimdi bana anlattığına göre. Bunun için seni affediyorum."

Kirov alnını onunkine yasladı, yaklaştı ve hırıltılı bir sesle, "Seni hak etmiyorum, kadın. Bazen kaderin bir hata yaptığını düşünüyorum. Bazen senin benden çok daha büyük bir erkek için yaratıldığını düşünüyorum."

Lainey'nin nefesi kesildi çünkü onun bunu kastettiğini biliyordu. Dudaklarına bir öpücük kondurarak onu içine çekti. Hâlâ üzerinde çalışacakları, konuşacakları çok şey olduğunu biliyordu ama her şeyin yoluna gireceğini de biliyordu.

İnancı vardı.

Kirov vardı.

"Mükemmel birini istemiyorum. Çünkü Tanrı biliyor ki *ben mükemmel değilim*," diye fısıldadı. "Ama bu kaderlerin ne yaptıklarını bildiklerini düşünmeye başlıyorum... çünkü bence biz *birbirimiz* için mükemmeliz."

Ve önemli olan tek şey buydu.

O GECE, Lainey yataklarında uyanık yatıyordu. Kirov, döndükten sonra birlikte biraz gerginlikten kurtulduktan sonra derin bir uykuya dalmıştı

ama bir türlü uyuyamıyordu. Uyumak *istemedi*. En azından şimdilik.

Yanağını adamın çıplak göğsüne bastırmış, kolunu sahiplenici bir şekilde adamın beline dolamıştı. Kendininkinden çok farklı olan kalbinin yumuşak atışını dinledi.

Lainey şimdi Kate, Beks, Cecelia ve Taylor'ın neden kalmayı seçtiklerini anlıyordu. Bu duygu yüzünden. Çünkü hayatında ilk kez kendini bütün hissediyordu. Çünkü yanında yatan erkek için deli oluyordu, çünkü onun hayatında *olmadığını* hayal bile edemiyordu.

Bu uzaylı erkekler çok güçlü, diye düşündü, adamın göğsüne gülümseyerek. *Burada suyun içinde bir şey var.*

"Kirov," diye fısıldadı, onu uyandırmaktan nefret ediyordu ama ona söylemesi gerektiğini de biliyordu. Daha fazla beklemek istemiyordu.

Saçlarını taramak için uzandığında, adam uyandı ve gözlerini kırıpıştırarak ona baktı. Adam hemen mırıldandı ve kadın sırtarak eğilip onu öptü. Onu daha önce de uykudan uyandırmıştı ama tamamen farklı nedenlerle.

"İhtiyacın var mı, dişi?" diye homurdandı.

Eğlenerek homurdandı ve "Her zaman seninle" diye fısıldadı.

"O zaman yaklaş," diye mırıldandı, kürklerin altına uzanarak. "Seni tatmin etmeme izin ver."

Lainey kıkırdadı ama inişini durdurmak için elini tuttu, sinirleri aniden karnında yuvarlanırken gülümsemesi yavaşça azaldı.

"Ne oldu?" diye sordu onun yüz ifadesini fark ederek.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve gözlerini onun gözlerine dikmeden önce başparmağını onun dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Bilmeni istedim." Kirov durdu, gözleri sıcaklıkla, duyguyla parlıyordu.

Konuşmak üzereyken parmaklarını onun dudaklarına bastırdı ve "Kalmak istiyorum. Luxiria'da seninle kalmak istiyorum. *Ravraxia*'yı gerçekleştirmek istiyorum. Ben hazırım."

"*Tev?*" diye gürledi, derin ve ürpertici bir nefes alarak.

"Evet," diye fısıldadı. "Seni uyandırdığım için özür dilerim. Ama sana söylemek için sabaha kadar bekleyemedim."

Kirov onun üzerine atladı, çıplak vücudunun altında yuvarladı, kürkler etleri birbirine yapışana kadar kayarak uzaklaştı.

"Bunun için asla üzülme," diye homurdandı. "*Vrax, luxiva*. Ben de seni seviyorum."

Lainey'nin sırtışı titredi. Bunu zaten biliyordu, onunla konuştuğu her kelimede hissedebiliyordu, ama bu kelimeleri sözlü olarak duymak güzel - güzelden de öte, *harika* - hissettirdi.

Nadine dışında hayatında hiç kimseden bu sözleri duymamıştı.

"*Benim lüksüm,*" diye fısıldadı onu yoğun, istekli ve başını döndüren bir tutkuyla öpmeden önce.

"Evet," diye fısıldadı. "Senin. Ve sen de *benimsin*, Kirov."

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

T *Jaxvara* Lainey'nin beklediği gibi bir yer değildi. Troxva'dan sadece kısa bir mesafede bulunan kutsal yer, kuzeydoğudaki devasa gölün sonuna doğruydı. Ormanın içinde yer alıyordu - ki

Kirov ona Jaxavir denildiğini söylemişti - göl kıyısından *yaklaşık* çeyrek mil içeride küçük bir açıklık vardı. Ağaçlar etrafını mükemmel bir daire şeklinde çevreliyor, orman onun etrafında sessizleşiyordu.

Üzerinde hiçbir işaret olmamasına rağmen, Lainey bunun farklı olduğunu hissetti.

Garip. Diğer dünyadan.

Ama çıplak kollarından tüyleri diken diken olsa da onu çemberin eşiğine kadar götüren Kirov'a güvendi.

"Hazır mısın, *luxiva*?" Kirov ona sessizce sordu, sanki o da o yerin sessizliğini bozmak istemiyormuş gibi.

Çemberin ortasında kubbeli bir çadır vardı. Kirov birkaç Luxirian'ı onların gelişi için hemen hazırlık yapmaları için göndermişti. Lainey daha dün gece Kirov'a olan hislerini itiraf etmişti. O günden bu yana bir tam gün bile geçmemişti ve Lainey orada, yeni hayatının eşiğinde durmuş, kubbeli çadıra bakıyordu.

Ama tereddüt etmedi. Korkmuyordu. Bu *onun* kararıydı. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

"Evet," dedi ve adamın uzattığı elini tutup sıktı. Neredeyse şeffaf beyaz elbisesi hafif bir esintiyle ayak bileklerinin etrafında hışırdadı. "Öyleyim."

Kirov'un göğsü çıplaktı, saçları kaslı sırtına düzgünce dökülmüştü ve vücudunu sadece dar bir pantolon sarıyordu. Lainey'nin gözleri Kirov'un üzerinde gezindi, karnı istek ve *ihitiyaçla* sıkıştı.

O gece çiftleşeceklerdi. O gece hayatlarını birbirine bağlayacaklardı.

Ve Lainey başlamak için sabırsızlanıyordu. "Hadi şu şovu başlatalım."

Kirov'un dudakları kızın tuhaf sözleri karşısında kıpırdandı, ama sonra yüz ifadesi değişti, yüz hatlarında beliren o yoğun ifade gözlerine geçti. Onu çemberin en belirgin çizgisine doğru çekti, ayak parmakları çembere değiyordu.

Sonra Luxirian dilinde konuşmaya başladı. Yoğunluğu ve anlamı giderek artan yumuşak sözcükler. *Kadim sözcükler* olduğunu fark etti. Kirov'un anlamını bile bilmediği ama yine de ezbere bildiği kelimeler. Kültürlerine öyle işlemiş, *ona* öyle işlemiş sözcükler.

Çok güzellerdi ve Kirov'un derin, gırtlaktan gelen sesi onları daha da güzelleştiriyordu. Lainey'nin üzerinden bir su gibi akıyor, onu ıslatıyor, sırlıslam ediyorlardı.

Kirov durduğunda ona doğru baktı, boynuzları dikleşti ve Kirov'un o geceler boyunca görmek için yanıp tutuştuğu o güzel mavi gözler onu delip geçti.

En azından onu çemberin eşiğinden çekene kadar. Lainey'nin nefesi kesildi.

Gözleri büyüdü.

Uyarılma dalgaları içinden geçerken karnı iyice sıkıştı. Bir şeyler oluyordu, doğaüstü bir şeyler. Yabancı bir şey.

Büyülü bir şey.

Bunun Görme olduğunu fark etti. Bunu Cecelia'dan duymuştu ama o ana kadar gerçekte ne olduğunu tam olarak kavrayamamıştı.

Kate ona, kendisi ölünceye kadar Kader'e gerçekten inanmadığını söylemişti.

ravraxia.

Lainey nedenini şimdi anlıyordu. Çünkü onun da bir parçası aynı şeyi, Kaderlerin Luxirianlar için daha çok görünmeyen, hissedilmeyen bir varlık olduğunu düşünmüştü.

O zaman doğru değil.

Onları *hissetti*. Ve zihninin gözünde onları *gördü*. Onların kadim, fısıldayan seslerini duydu, görünmez parmaklarının etinin üzerinde kaydığını, ona dokunduğunu, onu *gördüğünü* hissetti.

"K-Kirov," diye soludu Lainey, hâlâ orada olduğundan emin olmak için elini sıkı.

"*Tev, luxiva*," diye cevap verdi, sesi derindi, sesi gergindi. "Geçecek. Onlarla savaşımayın."

Hoş olmayan bir his değildi ama tuhaftı. İfşa ediciydi. Lainey tüm kalbinin, sırlarının, hayatının onların önünde çırılçıplak kaldığını ve bunun için onu yargıladıklarını hissetti.

Ama Kirov haklıydı.

Geçti.

Onların kendisini bir rüzgâr gibi terk ettiğini ve yerlerine tamamen başka bir şeyin, tamamen daha hoş bir şeyin geçtiğini hissetti.

Saf arzu. Saf uyarılma, en gerçek haliyle.

Vücudunun derinliklerinden yükseldi, bacaklarının arasından yayıldı, uzuvlarına, saçlarının uçlarına, ayak parmaklarının uçlarına kadar çiçek açtı.

Aman Tanrım, diye düşündü çılgınca, gözleri büyüyordu.

Ve sonra zevk dalgalar halinde onu vurdu. Orgazmın eşiğindeki o an gibi hissettiren amansız bir zevk. Tekrar ve tekrar. Ama oraya ulaşamadı.

Yanında Kirov hırladı, bu ses doğrudan klitorisine yayıldı. Ama yine de yeterli değildi.

Hayal kırıklığı içinde, çaresizlik içinde inledi, ona doğru döndü. Peki ya kollarının ona sarıldığını hissettiğinde, onun etini kendi etine karşı hissettiğinde?

Cennete.

"Birlikteliğimizi kutsadılar, *luxiva*," diye homurdandı, gözleri o kadar karaydı ki neredeyse siyah olacaktı. Göğsü kabardı, karnı sıkıştı ve onun da bu çıldırtıcı zevki hissettiğini biliyordu. "*Vrax*, dişi, sana *şimdi* ihtiyacım var!"

Lainey de beklemek istemiyordu. Daha şimdiden parmakları Kirov'un pantolonunun bağcıklarını çekiştiriyor, titreyen elleriyle uğraşıyordu. Kirov elbisesini yırtıp vücudundan çıkardığında bile durmadı ve başını eğerek kalkık göğüslerini emmeye başladı.

"*Uhhh*," diye soludu, o kötü dilin meme ucuna dokunduğunu hissetti. "Kirov!"

Çaresiz, sonunda bağcıkları yakalamayı başardı ve çözülene kadar tüm gücüyle çekiştirdi. Kirov ona dönmeden önce pantolonu tekmeledi ve neredeyse şiddetli bir sesle vücutlarını birbirine çarptı.

Yine de Lainey ona yeterince yaklaşmadığını hissediyordu. Elleri onun vücudunun muhteşem genişliğini yokladı ve kaydırdı ve o

Tırnaklarını onun şişkin göğüs kaslarına geçirdi, onu kendine doğru çekti ve geri dönmesinden korktu.

Kadının sahiplenici dokunuşu karşısında içinden tamamen hayvansı bir ses yükseldi. Bu *hoşuna* gitmişti ve kadın dudaklarına yapıştığında ona ne kadar *hoşuna* gittiğini gösterdi. Dişler birbirine çarptı, diller birbirine dolandı. Bu öpücükle onu nasıl becereceğini göstermişti ve kadın *sabırsızlanıyordu*.

"Kirov," diye inledi, sesi iniltiye dönüşmüştü, nefesi onu sert pantolonlar içinde bırakıyordu. "*Lütfen!*"

Kate ona *ravraksinin* üç gün süreceğini söylemişti. Üç gün boyunca bu çaresiz uhrevi ihtiyaç, erkeği için bu yoğun uyarılma.

Bu onu öldürür. Kesinlikle. Ama bu tatlı, tatlı bir ölüm olacaktı, onunla birlikte seve seve yaşayacağı bir ölüm.

Jaxvara'nın ortasındaki kubbeli çadıra ulaşamadılar.

Hayır, Kirov onu ormanın yosunlu zeminine sürükledi, sırtüstü yatırdı ve açılmış kalçalarının önünde diz çöktü. Ayak bileklerinden birini kavradı, eli tenine sıcak bir şekilde değdi ve onu daha da geniş bir alana itti. Lainey kalçalarını döndürdü, içinde ona *ihtiyaç duyuyordu*.

"*Vrax, luxiva,*" diye homurdandı, çenesi titriyordu. "Bunu yavaşça yapmalıyız." "*Hayır,*" diye inledi kadın. "Yavaş olmaz. Sana *şimdi* ihtiyacım var."

Adam tekrar küfretti ve kız, adamın zonklayan, sert, mükemmel sikinin ucundan damlayan ön sperm izini geniş gözlerle izlerken inledi. Ağzı sulandı, onu kucaklamak istedi, boşa gitmesine izin vermek istemedi.

"Kirov!" diye inledi adam sikinin başını girişine bastırdığında. "Oh, evet, bebeğim. *Lütfen.*"

"Yavaş gitmek istedim, dişi," diye geveledi, kelimeler boğazından yırtılarak dökülüyordu, gözleri bedenlerinin birleştiği yerdeydi. "*Ama korkarım yapamam. Vrax, bu ihtiyaç!*"

Adam yarağını mükemmel bir şekilde hizalayarak içine soktuğunda Lainey'nin sırtı kamburlaştı, görüşünde yıldızlar parladı.

Acı kaydedildi, ancak duvarları onun devasa boyutunun etrafında gerilirken donuk ve kısaydı. Adam dışarı kayarken hiçbir şey onu durduramazdı, sadece *daha sert* bir şekilde içine sokardı. İnledi, vücudu alev alev yanıyordu ve elleri umutsuzca etrafındaki yosunlara gömülerek kendini sabitlemeye çalıştı.

Nefes alış veriş düzenisizdi, göğsünde sürekli bir mırıltı yükseliyordu.

"*Her şeyi mi alacaksın, luxiva,*" diye inledi, o mavi gözler kilitlenmişti ona.

Sonra bir başka güçlü hamleyle, kadının içinde sonuna kadar kaydı.

Kirov'un feryadı sessiz ormanda yankılandı, çaresiz zevk çığlıklarıyla karıştı ve hemen boşalmaya başladı. Kirov içine doğru sallanmaya devam ederken boğazından yumuşak bir çığlık koptu, sikinin alt ve üst kısmını kaplayan topuzlar ona sürtünüyor, etinde elektrik kıvılcımları çıkarıyor, karnının yoğun bir zevkle gerilmesine neden oluyordu.

"Sen benim için yaratılmışsın," dedi karanlık bir sesle. "*Vrax, luxiva*, benim için boşal! Seni hissediyorum!"

Aman Tanrım!

Kirov onun üzerine eğildi, ön kollarını başının iki yanına dayadı. Pozisyonadaki değişiklik açığı değiştirdi ve dişleri birbirine çarptı, diğeri ayrılmadan önce başka bir orgazm ona çarptı, bu düğmeler onun G noktasını uyardığında, pelvisi hassas klitorisine karşı topraklanırken.

Çok fazla, çok fazla, diye düşündü umutsuzca. Çılgınca. Ama o... alıyor muydu?

Onu giderek daha yüksek zevklere, *varlığından* bile haberdar olmadığı yüksekliklere götürüyordu.

Ve mırıltısı tam güçle döndüğünde? Aleti onun içinde titreşmeye başladığında?

Bitmişti.

Lainey sessizce çığlık attı, o noktada seslerin ötesinde, üçüncü bir orgazm onu şiddetle vurdu ve Kirov'un sırtını kavradı, tırnakları etini tırmaladı. Kirov, kadının etrafında bir mengene gibi gerildiğini hissettiğinde zevkle kükredi, ancak yine de içindeki spermi serbest bırakmadı, umutsuzca istediği bir şeydi.

"Hazır mısın, *luxiva*?" diye hırladı.

Sersemlemiş, görüşü bulanık bir halde, pençesini göğüs kafesinin hemen üzerine doğru sürükleyen ve pençenin yerinde mavi kan fişkırان adamı şaşkınlıkla izledi.

Kan bağı, diye hatırladı.

"*Evet*," dedi, sesi çığlıklarından boğuk ve çiğ çıkmıştı. Hâlâ orgazmın sancıları içindeyken başını yana eğdi ve adamın derisini de kesmesiyle hafif bir acı hissetti.

Kirov etini, kesiğin hemen üstünden öptüğünde Lainey'nin nefesi kesildi. Sonra Kirov'un dilinin boynunda hınzırca kaydığını hissetti, sanki kanını tadarken onu çok daha farklı bir yerden yalıyormuş gibi geldi.

"Beni derinlere götür, aşkım," diye mırıldandı dudaklarını ona yapıştırmadan önce. Kadın hiç tereddüt etmedi.

KIROV, *luxiva*'sı kanını almak için öne doğru eğilirken tohumunun sikine tırmandığını HİSSETTİ.

Duyuları aşırı yüklenmişti, aldığı zevk akıl almazdı. Onun içine doğru inledi, onunla çiftleşmeye devam ederken kalçalarını sabit tutamadı, kanının tadına bakarken sert ve hızlı bir şekilde içine soktu.

Kadının duvarları onun etrafında kasılıyor, tohumunu talep etmeye çalışıyordu ve Kirov *yakında* bunu ona verecekti.

Sonra Kirov onu hissetti. Onu içinde hissetti, gittikçe büyüyen hafif bir dokunuş.

Fellixix, yani kan bağı başlamıştı. Ama hiçbir şey Kirov'u bu duyguya, iki ruhun bir olma, zihinlerinin bir olma deneyimine hazırlamamıştı.

"K-Kirov?" diye mırıldandı, sesi sorgulayıcı ama bir o kadar da şaşkıncı.

O da hissetti. Sonsuza dek onların bir parçası olacak o yoğun, yeni hissi hissetti.

"*Luxiva*," diye mırıldandı, boynundan çekildi, onun yerine dudaklarını aradı ve buldu.

Vrax, dişisini seviyordu. Onu varlığının her zerresiyle seviyordu.

Yeni kan bağlarını test ettiğinde, aralarındaki bağı açtığında, duygularının ve düşüncelerinin derinliğini açığa vurduğunda, Lani'nin nefesi kesildi.

Kız ona bakıyordu, kızıl saçları beyaz yosunların üzerine yayılmıştı, gözleri parlıyordu, yanakları zevkten kızarmıştı.

Sonra hissetti. Onun da kendisine açıldığını hissetti. Onun sevgisini, ihtiyacını, zevkini ve umudunu hissetti.

Kirov kükredi, kalçaları sarsıldı, onu yerine sabitledi, onu iyice, *ihtiyaç duyduğu* şekilde becerirken itişleri pürüzlü hale geldi. Aralarındaki kan bağı kopardı ve onun nefesinin kesildiğini duydu, duvarlarının tekrar etrafında dalgalandığını hissetti.

Hepsi bu kadardı.

Kirov zevkten aklını kaçırmış bir halde başını geriye attı, tohumlarını kadının içine boşaltırken, ucundan sıcak dölleri fişkırıyordu.

"Uhhhh," diye inledi Lani. Parmak uçlarının kaslarına battığını hissetti. "I seni *hissediyorum*, Kirov. Her yerde!"

Ne kadar süre orgazm olduğunu bilmiyordu. Sanki *sonsuz*a kadar sürecek gibiydi ve bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

İnleyerek, sonunda tükenmiş bir halde yere yığıldı, hâlâ içinde kalabilmek için onu yana doğru manevra ettirdi. Göğsünün derinliklerinde mırıldandı, onun amını bir daha asla terk etmek istemiyordu. Ve sonraki üç zaman dilimi boyunca, sonraki üç gece boyunca onu terk etmeye hiç niyeti yoktu.

Nefeslerini tuttuklarında, meraklı küçük dişisi kan bağlarını kopardı, bunun yeniliğini test etmeye karşı koyamadı. Bu dokunuşun omurgasında karıncalanma, *varsında* cızırtı yarattığını hissederek inledi ve kadının içinde kıpırdandı.

"Vay canına," diye fısıldadı sonunda, yorgun ama geniş bir sırıtışla ona döndü. "Bu... gerçek dışıydı. *İnanılmazdı*."

Kirov'un dudakları kıvrıldı ve nefesini içine çekti. Aralarındaki kan bağı sayesinde, Kirov'un gülümsemesini, gözlerinde muzip bir bakış belirmesini sevdiğini keşfetmişti. O anda sahip olduğu bir bakış.

Ravraxia'nın bir sonraki dalgası yavaş yavaş yeniden oluşuyordu. Üç dönem boyunca, kendilerini fiziksel ve zihinsel olarak birbirlerine bağlayarak, onun tarafından yönlendirileceklerdi.

Adam sikini içinde kaydırduğunda, Lani küçük bir şaşkınlık iniltisi verdi, onun rahat ve sıkı bir şekilde etrafına sarıldığını hissetti.

Onu alabileceği tüm yolları düşündükçe, birbirlerini *öğrenebilecekleri* tüm yolları düşündükçe yanıyordu.

Elini kızın boynunun arkasına dolayarak onu kendine yaklaştırdı ve dudaklarını nazikçe kızın dudaklarına değdirdi.

"Sen," diye mırıldandı, duyguları boğazını tıkamıştı, "h a r i k a s ı n , *luxiva*. *Vrax*, seni çok seviyorum."

Yumuşadı, kan bağı sevinçle, *mutlulukla* titriyordu.

Ve o anda hissetti. O mutluluğu. Gözleri irileşti çünkü bu mutluluğu daha önce *de görmüştü*. Laboratuvarlarında, Altın Plak'ta müzik dinlediğinde. Yüz hatları yumuşamış, gözleri parlamış, dudakları hayranlıkla aralanmıştı. Onu *bu kadar* mutlu edebileceğinden şüpheliydi.

Ama Lani tam da o anda ona öyle bakıyordu. Kan bağı açıktı, bu yüzden onun farkına vardığı şeyi *hissediyordu*... onu bu kadar mutlu ettiğini. Bunu *yapabileceğini*.

Gözleri yaşardı ve fısıldadı: "Beni müzikten daha çok mutlu ediyorsun Kirov. Bundan asla şüphe etme."

Kelimelerdeki
güzellik. Bu onu
hayrete düşürdü.

Bu kelimelerin ötesinde, onların gerçekliğini hissetti... ve bu daha da güzeldi.

Lani onu öptü ve vücudunu onunkinin üzerinde kaydırarak altına uzandı. Adamın elleri kadının pürüzsüz, çıplak kalçalarında gezindi ve kadın avuçlarını adamın göğsüne koyarak kendini sabitledi.

Luxiva'sını gece gökyüzüne karşı, Luxirian ayının bir parçasının onu gümüş ışığa boğduğunu, Kaderlerin o kutsal yerinde *pillerva* ağaçlarıyla çevrelendiğini görmek... Kirov sanki hayatına yeni başlıyormuş gibi, gerçek amacını onda, onu sevmekte bulmuş gibi hissetti.

"*Vellixa*," diye mırıldandı, hayretle.

Ona ilk kez *güzel* dediğini hatırladı. Altın Şehir'de, onu casusluk yaparken yakaladıktan sonraki sabah. Doğruyu söylemesine rağmen, sanki ona inanmamış gibi sözlerini reddetmişti.

Ama tam o anda, onunla birlikte, o büyülü, kadim yerde... Lani gülümsedi. Ondan fişkıran, onu aydınlatan ve parlaklığıyla, güzelliğiyle onu kör eden ışıltılı bir gülümseme.

Kirov, hayatının geri kalanını onu böyle gülümsetmeye adayacağına yemin etti... ömürlerinin sonuna kadar.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Kirov'un dudaklarına. "Teşekkür ederim, Kirov." Sonra aralarındaki kan bağı sayesinde çiftleşme çağrısının yükseldiğini hissetti.

Ve gecenin geri kalanında, başka şekillerde söylenmesi gereken her şeyi söylediler.

EPİLOG

Tiki ay döngüsü sonra.

ŞARKI evlerinin etrafında yankılanıyordu, akustik muhteşemdi. Her gün piyano çalmasına rağmen müziğin bu kadar zengin, bu kadar dolu olması Lainey'i hâlâ şaşırtıyordu.

Kirov'un piyanosunu çivilediğini söylemeye gerek yok. Hem de ilk denemesinde.

Bunu ona *ravraxia*'larının tamamlanmasından kısa bir süre sonra, hala inanılmaz, tüketen seks ve aynı derecede inanılmaz ve tüketen uzaylı eşiyle kafası iyiyken hediye etmişti. Gecenin bir yarısı, o uyurken gizlice evlerine sokmuştu, onun için çizdiği kuyruklu piyano tasarımının bir kopyası, bir bankla tamamlanmıştı.

Sabah onu öpücükler ve orgazmlarla uyandırmış ve ardından aşağı inmesini istemişti.

Onu gördüğü anda gözyaşlarına boğulmuştu. Güzel, beyaz ve pırıl pırıl, Troxva'nın gölünü mükemmel bir şekilde gören oturma odasının köşesinde oturuyordu. Ve titreyen parmaklarıyla tuşları test ederken, o mükemmel sesleri, o mükemmel notaları duyarken bile ağlamayı *durduramamıştı*.

Lainey o sabah Kirov için en sevdiği şarkıyı çalmıştı. *Claire de Lune*.

Ve daha sonra, bakışlarında huşu ile ona bakmıştı ve bu huşunun kan bağları boyunca yankılandığını ve sevgisiyle karıştığını hissetti. Adam

"Vellixa" diye mırıldandı.

Ve o günden beri her gün, bu kelimenin ondan geldiğini duydu, günde birkaç kez.

Ancak Lainey'nin tam o anda çaldığı şarkı Kirov'un babası Kivaxi içindi. Yaşlı erkek, ateş çukurunun yanında ısınan en sevdiği sandalyesinde oturuyordu. Muhafızı Pilava yakınında durmuş, sürekli onu izliyordu. Lixron da oradaydı, terasa bakıyor ve sessizce müziği dinliyordu.

Kirov henüz eve gelmemişti ama her an gelebilirdi. Gece olmuştu ve parlak yıldızlar pırıl pırıl ve güzeldi. Kivaxi, Pilava ve Lixron, Kirov'un babasının *müzikle* sakinleştiğini keşfettikten sonra eve sık sık geliyorlardı.

Bu Lainey'nin fikriydi ve bir türlü aklından çıkaramadığı bir düşünceydi. Nadine bir keresinde ona müziğin iyileştirebileceğini, bunama hastası bir kadının belirli bir müzikle ilişkilendirildiğinde anılarını hatırladığını söylemişti. En azından denemek istemişti ve Kirov'a Altın Plak'ın bir kopyasını yaptırmış ve babasını bir sonraki ziyaretinde çalmasını istemişti.

Kirov o gece eve şaşkın ama umutlu dönmüştü. *Rahatlamıştı*. Çünkü ona *işe yaradığını* söylemişti. Babası bir öfke nöbetinin ortasındaydı ve müzik onu sakinleştirmiş, Kirov onu sorunsuz bir şekilde yıkayana kadar sakinleştirmişti. O zamandan beri Kirov müziği çalıyor ve babasını hiç bu kadar rahat, bu kadar gevşemiş görmediğini söylüyordu.

Bundan sonra Kirov, gözetim altında, evlerinde babasının Lainey'in yanına gitmesine geçici olarak izin verdi. Pilava, bazen diğer muhafız Tiravi ve Lixron her zaman ona eşlik eder ve Lainey onlar için piyano çalardı. Kivaxi bir heykel gibi hareketsiz, yüzünde küçük bir gülümsemeyle oturur ve Lainey'in çaldığı her şeyi dikkatle dinlerdi.

O gece, Yann Tiersen'in *Amélie* filminden bir şarkı çaldı. Film müziği. *Comptine D'un Autre Été*. Kivaxi'nin favorilerinden biriydi.

Aralarındaki kan bağı sayesinde Kirov'u hissetti. O yakındaydı. Ve bir an sonra onun hovercraft'ının görüldüğünü gördü. Aynalı camdan onu göremese de, terasa indiğini ve aşağı atladığını gördü. Lainey onu görünce acı çekti ve ne kadar güzel olduğuna hayret etti. Onu ilk gördüğü zamanı hatırladı, ne

kadar b ü y ü l e n m i ş t i , nasıl

yoğun çekimi karşısında şaşkındı.

Ön kapıdan içeri girdiğinde kalbi heyecan ve mutlulukla çarptı. Günün büyük bir kısmında yoktu, cephanelik için bir projeyi bitiriyordu. Kivaxi için yemek yapmış olmasına rağmen akşam yemeğine de gelmemişti,

Pilava ve Lixron mutfakta, et ve kavrulmuş köklerden oluşan basit bir yemek hazırlıyorlardı. Hâlâ Luxirian malzemelerini tanımaya çalışıyordu ama elinden gelenin en iyisini yaptı. Yemek yapmayı ve değer verdiği insanlar için yemek yapmayı seviyordu.

Lainey aralarındaki kan bağından gelen yoğun duygular karşısında neredeyse nefesi kesiliyordu. Eğer bu kadar alışkın olmasaydı olurdu. Kirov evlerine girdi ama oturma odasının eşiğinde, oturan babasının yanında durdu. Ailevi ilişkileri hâlâ karmaşık olsa da, Kirov'un uzanıp Kivaxi'nin omzuna dokunması kalbini ısıttı. Kivaxi de karşılık olarak oğlunun eline dokunduğunda neredeyse histerik gözyaşlarına boğulacaktı ama bunun nedeni vücudunda dolaşan yoğun hormonlar da olabilirdi.

Kirov'un sevgisi, minnettarlığı onun içine akıyor, göğsünü ısıtıyordu. Hâlâ babasıyla her zaman birlikte olamamanın suçluluğuyla uğraşıyordu ama Lainey onun ne kadar meşgul olduğunu bildiği için bunu hafifletmek için elinden geleni yapıyordu. Ne yapacağı kestirilemeyen doğası nedeniyle Lainey'nin babasının yanında olması Kirov'u hâlâ rahatsız etse de, Pilava, Tiravi ve Lixron'un koruması altında neredeyse her gün onunla etkileşim halindeydi. Hiçbir zaman incinme tehlikesiyle karşı karşıya değildi ve Kirov da bunu yavaş yavaş kabullenmişti.

Şarkı sona erdiğinde heyecanla bekleyen Kivaxi'ye baktı. "Bir tane daha?"

Lainey sık sık tekrarladığı için bu kelimeleri biliyordu. "*Tev, tev,*" diye yanıtladı yaşlı erkek.

Lainey gülümsedi, gözleri eşine kaydı ve kısa bir süre için bakışlarını tuttu. Sonra döndü, parmaklarını tekrar tuşların üzerine koyarak omurgasını düzeltti.

Ve bir sonraki şarkıya başladı.

Kalbinde çok özel bir yeri olan bir şarkı.

Bir zamanlar Lainey, mutluluğun Claire de Lune'un doruk noktasındaki notaların ruhani şelalesi ya da küçük stüdyo dairesinde piyano tezgahının başında, sıcak bir fincan çayı yudumlarken ya da Nadine ile gördükleri aptalca bir şeye deli gibi gülerken sessiz, durgun sabahlar olduğuna inanıyordu. Hâlâ öyle düşünüyordu. Bunlar mutlu anlar, mutlu anılardı.

Ama şimdi mutluluk Kirov'du, sabahları ondan önce uyandığında nasıl görüldüğü, onu öptüğünde dünyanın nasıl yok olduğu, bunu yaparken elini boynunun arkasında nasıl kıvırdığı.

Birkaç hafta önce ona hamile olduğunu, bir çocukları olacağını söylediğinde derin bakışlarındaki güzel duygu mutluluktur... umarım evlerini dolduracak birçok çocuğun ilki olur. Siyah saçlı, zeki ve yaramaz gözlü küçük Kirov'lar.

Mutluluk, onunla birlikte Troxva gün batımını yansıtan parıldayan gölü izlemektir. Onun derinliklerindeyken, bedenleri birken, kan bağlarıyla bağlıyken, savunmasız ve korkusuzca maruz kalırken.

Mutluluk o andı, Lainey onun için, sadece onun için bir şarkı çalarken gözleri bir odada birleşti. *Onun* şarkısını. Her gün hissettiği güzelliği yakalamak ve korumak için onun için yazdığı şarkı. Ona her an hediye ettiği güzelliği.

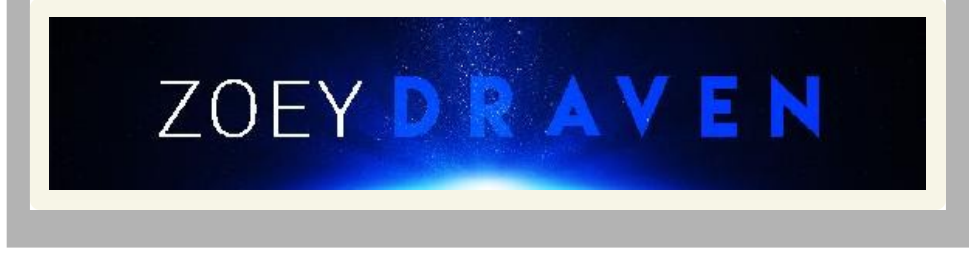
Hâlâ yeterli gelmiyordu ama oynamaya, her şeyini bu oyuna vermeye devam etti.

Ama Claude Debussy'nin bir zamanlar dediği gibi, müzik notalar arasındaki boşlukta... ve zeki erkeğinin söylenmeyen her şeyi anladığına güveniyordu.

Kirov sessizlikte o müziği duyarak gözlerini kapattı. Ve gülümsedi.

SON

OceanofPDF.com

Zoey Draven'ın yeni yayınlarından, özel çekilişlerinden ve bonus içeriklerinden haberdar olmak ister misiniz?

[Mail listesine kaydolmak için bu linke tıklayın!](#)

ZOEY DRAVEN'DAN DAHA FAZLA SEKSİ, ALFA UZAYLI İSTER MİSİNİZ?

Luxiria Savaşçıları:

[Uzaylının Ödülü](#)

[Uzaylının Eşi](#)

[Uzaylının Sevgilisi](#)

[Uzaylının](#)

[Dokunuşu](#)

[Uzaylının Rüyası](#)

Rozun Savaşçısı:

[Hain Esirci Hain Eş](#)

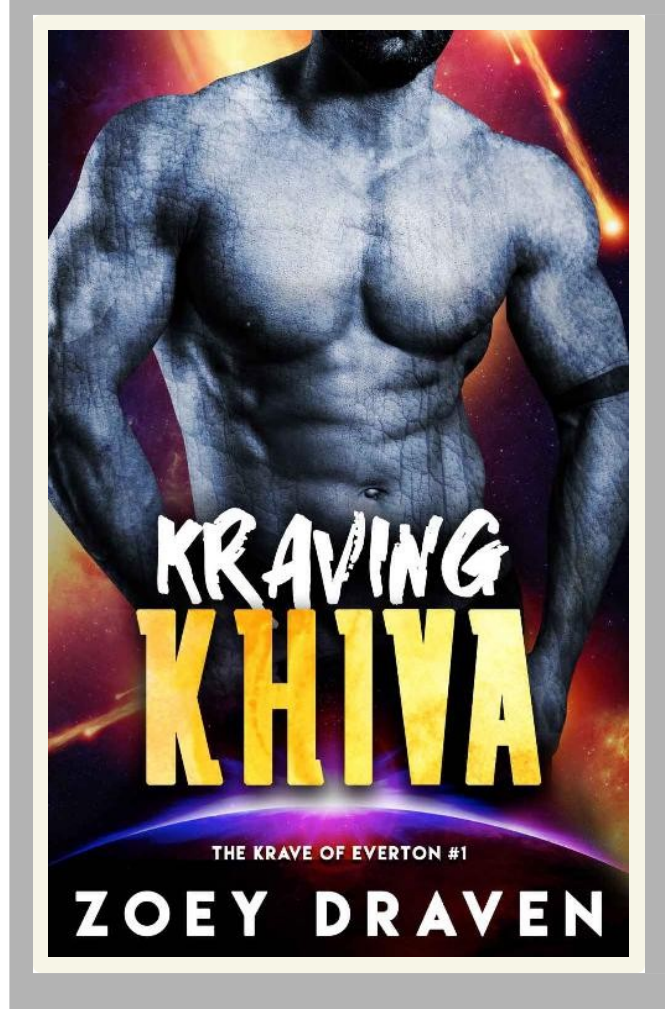
Everton'ın Krave'i:

[Kraving Hiva](#)

[Ateştaşları Prensi](#)

[OceanofPDF.com](#)

Krave'inizin her arzunuzu tatmin edeceği Madam Allegría'ya hoş geldiniz...

25 yaşında, evlenmemiş ve el değmemiş olan Eve Tesler, Everton kolonisinin toplumundan dışlanmış biridir. Yalnızlık günlük hayatına musallat olur ve gerçek yakınlığı asla tadamayacağından korkarak, alışılmadık derecede pervasız bir şey yapar: benzersiz becerilere ve insan dışı özelliklere sahip efsanevi uzaylı aşıklar olan Krave'lerden biriyle unutulmaz bir gece geçirmek için ağır bir bedel öder. yatak odasındaki yetenekleri. Sadece, *onu* hiç beklemiyordu...

Khiva'nın ana gezegeni Büyük Savaş sırasında yok edildiğinde, ırkı yıldızlara dağıldı ve yapabildikleri her şekilde hayatta kaldılar... kredi için kötü şöhretli 'hizmetlerini' satmak da dahil. Şimdi, Khiva'nın yaşadığı ve çalıştığı

Madam Allegria'nın bir insan kolonisindeki seçkin genelevinde çalışan Khiva'nın tek amacı Everton'dan ayrılmak için yeterli parayı kazanmaktır. Ama güzel, yalnız bir insan dışı bir gece onu ziyaret ettiğinde... her şey değişir. Birdenbire onu arzulamaya başlar. Yemyeşil kıvrımları onu deliliğe sürüklerken, onu korkutması gereken bir yoğunlukla.

Sadece bir gece olması gerekiyordu, ama Eve gizemli ve yasak uzaylı sevgilisinden uzak kalamayacağını anladı... onun için para ödemek zorunda kalsa bile.

[Amazon](#)

[OceanofPDF.com](#)

UZAYLININ TUTKUSU'nu beğendiniz mi?

Eğer okuduysanız, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar sizin gibi diğer okuyucuların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı oluyor... ve bu alfa uzaylılar hakkında ne düşündüğünüzü duymayı seviyorum ;)

[Yorum bırakmak için bu linke tıklayın!](#)

Çok minnettarım!

Sevgiler, Zoey

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Zoey Draven seksi, doyumsuz, alfa uzaylıları seviyor ve onlar hakkında yazmayı daha da çok seviyor. *Warriors of Luxiria* ve *Warrior of Rozun* serilerinin yazarıdır. Ayrıca Emilia Winters (www.EmiliaWinters.com) takma adıyla buharlı çağdaş romantizm yazıyor.

E-posta: zoeydraven@gmail.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.